

M I N D • B O O K • S E R I E S

A SZÍV
FÖLDJÉN
ÁLLVA

Előszó

Ha megismered a szív világát, közelebb jutsz a boldogsághoz

Réges-régen élt Szíriában egy földbirtkos. Két asszony is élt a házában, az egyik a felesége volt, aki szépséggel, hatálommal és tekintélyel bírt, a másik pedig egy szolgálóleány, akit külföldről hurcoltak oda. El lehet képzelni, hogy míg a földbirtkos felesége örömben és boldogságban élt, addig a szolgálólány félelemben és szomorúságban, vagyis kettejük helyzete épp ellentétes volt. Ám a földbirtkos feleségét szörnyű bánat gyötörte, mert a férje beteg volt. A szolgálólány viszont tele volt reménnyel.

— Amint találkozik az úr országunk prófétájával, azonnal meggyógyul. Hogy fog örülni, ha ezt elmesélem neki! Milyen boldog lesz, amikor meggyógyul! Teljesen meg fog változni a házban a hangulat. Ez bizony nekem is öröömre válik majd.

Ha megismerjük szívünk világát, igazi boldogságot és valódi öröömöt fedezhetünk fel, amit személyesen is átélhe-

tünk. De ha az ember csak a testi élvezetekre törekszik, úgy nagyon nehéz lesz igazi, szívből jövő boldogságot találnia. A mai világban több értéket képvisel, ha az ember az anyagi dolgokat nézi, mintha a szív világát helyezi előtérbe. Ha egy kicsit jobban megismerjük a szív világát, az életünk meg változik. Többé már nem fognak tiszavirág életű dolgok irányítani bennünket, ehelyett megtapasztaljuk, hogy milyen a valódi boldogság. Ráadásul olyan emberekkel vagyunk, akik mások felé is boldogságot tudnak sugározni.

Remélem, hogy sok ember fogja kezében tartani ezt a könyvet, és megérti a szív világát. Remélem, hogy az olvasók szívből megérzik majd a vidámságot és boldogságot, továbbá vigasztalást, békességet kapnak a könyv olvasása által. Minél több ember eljut idáig, annál szebb lesz ez a világ.

2018. július 6.
Ock-Soo Park

Ock Soo Park

1. FEJEZET

A leopárd, aki visszatért a dzsungelbe

Ez a leopárd más	23
Ami életre kelti a ragadozók ösztöneit	26
Soha többé nem megyek vissza a börtönbe	28
Megint börtönben fogok kikötni!	31
Ha azon a napon megölte volna a fiatal leopárdot	34
Gondolja, hogy ön egy „kedves ember”?	35

2. FEJEZET

A hálátlan szőlőtermelő

Álom egy saját földről	41
A bérbe adott szőlőskert	43
Amikor eljön a földesúr, jó leszek hozzá	45
Szerencsére van pénz	47
A földműves nem örült a viszontlátásnak, amikor a bérések ura eljött	50
Szeretnék jó lenni...	52
Amikor meglátta őt, feltört belőle a gyűlölet	56
Önámítás	58

3. FEJEZET

Seattle törzsfőnök nagy szónoklata

Egyszer jóllakottnak lenni	63
Hová tűntek a jóságos szívek?	66
Minél tehetősebb az ember, annál nehezebb a szíve	70
A faluból kiveszett a melegség	73
A nyomtalanul eltűnt dolgok a szívben találhatók	74
Egy élet, hála nélkül	76

4. FEJEZET

Egy fiatal nő, aki szomorúságot ültetett a szívébe

A vágyakozás gyűlöletté változott	81
Kérem, segítsen a lányomon	85
Minden gonoszság egy tőről fakad	89
Hogyan győzhetjük le ezeket a gondolatokat?	95
Amikor az ember szíve megtelik hálával, a kétségbeesésnek többé nincs helye	99
A fiatal lány, aki új szívével legyőzte a vágyat, hogy öngyilkos legyen	102
Amikor az ember szívét hála tölti be	104

5. FEJEZET

A nő, aki a félelem küszöbén állt

Egy hirtelen jött picike gondolat	111
Idegen gondolatoktól irányítva	114
Miért vannak ilyen gondolataim?	117
Ki plántálja belém a gondolatokat?	119
Miért szeretném megölni a lányomat?	123
Ezen a világon minden szerencsétlenség a gonosz lélek által kezdődik	126

6. FEJEZET

Klára, aki apját kétszer is sírásra készítette

A szív olyan, mint egy szántóföld	135
A boldogság jobb, mint egy jó elhatározás	137
Apám, én rossz lányod vagyok	138
Apa és lánya, akik kinyilvánították szeretetüket	143
Amennyiben váltunk, megszabadulhatunk a gonosz lélektől	147

Levél a börtönből

Embereket „kitermelni”, ez a földművelés legboldogabb módja	153
Ha föld lennék, virágot hoznék	155
A férfi, aki tizenhét évig raboskodott	159
Amikor gyötör a bűnbánat	162
Ki vezet engem?	163
Azok a csodálatos gyümölcsök, melyeket szívünk bugyraiban arathatunk	168

Az egyetemista, aki legyőzte a skorpiócsípest

Andy megváltozott	173
Apám, a saját üzletemet szeretném vezetni	174
Hamis önértékelés	176
Rosszabb sora volt, mint a disznóknak	179
A tékozló fiú két képe	183
Emberek, akik börtönbe zájják a szívüket	188
Andy, valóban te vagy az?	190
Kábítószer miatt fogok meghalni	194
Új erőre van szükségünk ahhoz, hogy legyőzzük a skorpió mérgét	196
A halál gondolatától az élet gondolatáig	202

Yoon-Ok Kim, a kemoterápia „végzőse”

A szív útja	209
A gazdagság elégedetlenséget szül	212
Nehéz idők, melyekben még volt tisztaság és együttérzés	215
Ha nincs pénzed, mérsékletet tanulsz	218
Rákos betegek közösségeiben	220
Hitt benne és követte	225
Megélni a változást a legszebb dolog a világon	228

1.

F E J E Z E T

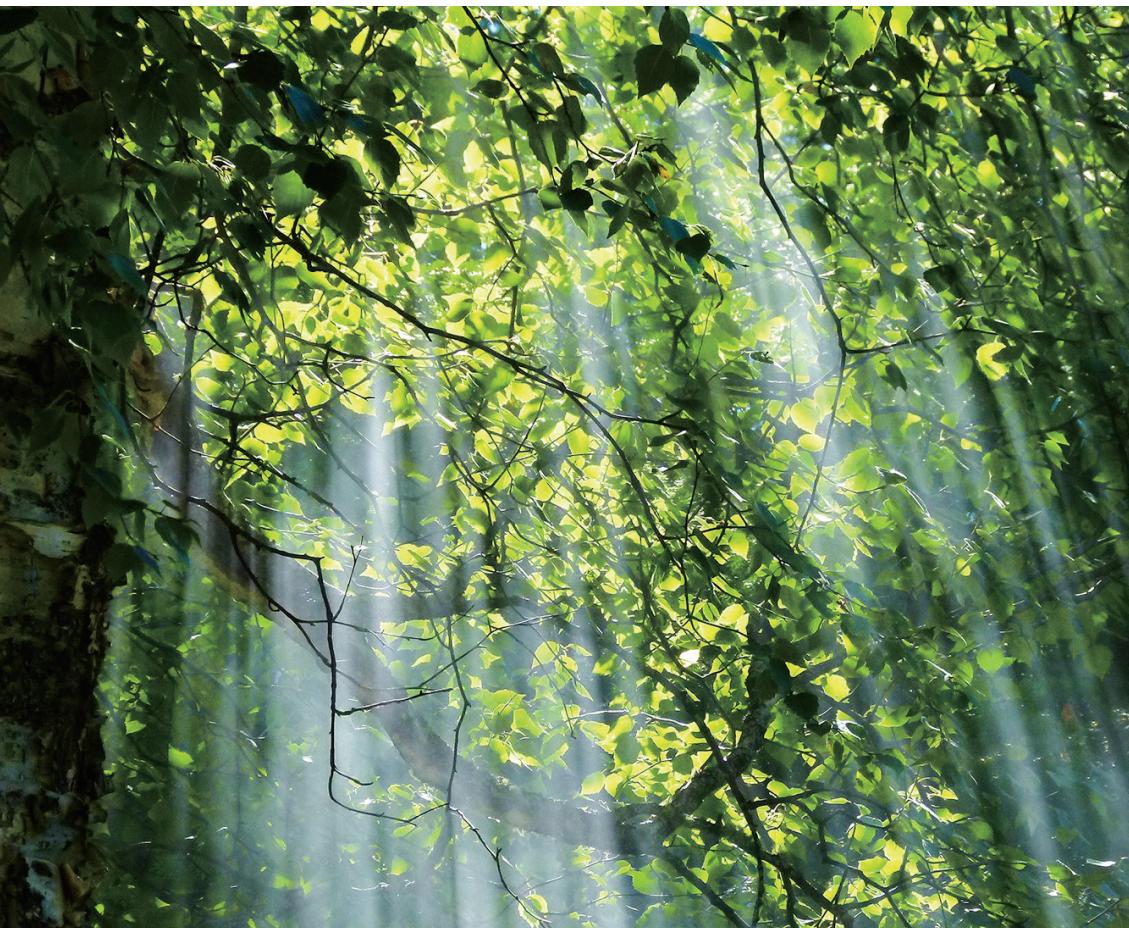
A leopárd, aki visszatért a dzsungelbe

Nyugat-Afrikában, a dzsungelben van egy kis falu, amit buja fák vesznek körül. Annyira tetszett a falubelieknek ez a környezet, hogy kunyhókat építettek maguknak. Aki már itt született, az egész életét ebben a kis faluban élte, a külvilágtól teljesen elzárva. Amikor a Nap felkelt, a férfiak javítgatták a házaikat vagy közösen vadászatra mentek. Az asszonyok, akik a faluban maradtak, gondozták a vateményeskerteket, gabonát öröltek és kását főztek a családjaiknak. A gyerekek körös-körül ugráltak, játszottak és boldoztak. Szerény és békés napok jellemezték a közösség életét.

Ez a leopárd más

A faluban, ami a dzsungel közepén állt, soha nem lehetett tudni, milyen állat bukkanhat fel hirtelen, ezért a törzsfönök minden magánál tartotta a lándzsáját. Ezen a napon is lán-dzsával a kezében rótta a köröket. Látta, hogy a gyerekek egy fa árnyékában játszanak. Hirtelen megijedt. A gyerekek egy újszülött leopárdkölyökkel játszottak. A törzsfönök közelebb ment és megkérdezte őket:

- Gyerekek, ez nem egy leopárd?
 - De igen, törzsfönök, ez egy leopárd. Apánk fogta a vadászaton és elhozta magával. Olyan édes, nem?
 - Ez a leopárdkölyök hamarosan kifejlett leopárd lesz. Nagyon veszélyes. Muszáj megölnünk.
 - Ne, törzsfönök, ne! Ez a leopárd más, mint a többi.
 - A leopárdok mind egyformák.
 - Nem! Ez egészen más. Apánk azt mondta, minden rendben lesz, ha nem adunk neki húst. Úgyhogy kizárolag csak kásával etetjük. Annyira jámbor. Jámborabb, mint egy nyúl. Ő a legjobb barátunk.
 - Nem! Ha most szelídnek is látszik, félelmetes leopárd lesz, amikor megnő. A falu számára is veszélyt jelenthet. Azonnal meg kell ölnünk.
- Mivel nem értették, miről van szó, kristályitiszta szemekkel bámulták a leopárdkölyköt. A törzsfönök viszont felemelte a lándzsáját, hogy megölje a leopárdot.

24 • A szív földjén állva

- Törzsfőnök, ne tudd! Annyira sajnálnánk őt. Miért akarod megölni ezt a kedves állatot? Apánk azt mondta, hogy semmi nem történhet, ha csak kásával etetjük. Nézd csak, milyen aranyos!

A törzsfőnök, hallva a gyerekek könnyektől fuldokló hangját, habozni kezdett. Azt gondolta:

– Tény, hogy amikor nagy lesz a leopárd, veszélyes vadállattá válik, de a gyerekek szeretik. Annyira vágynak rá. Szomorúak lennének, ha megölném. Lássuk csak... hiszen még kicsi.

Ezzel leengedte magasra emelt lándzsáját.

- Gyerekek! Ha ez a leopárd megnő, féllelmeket vadállat lesz belőle. Nagyon kell vigyáznotok!

- Igenis, törzsfőnök! Egyáltalán nem fogjuk nyers hússal etetni. Csak kását adunk neki. Ne aggódj!

Bár nem egészen kétség nélkül, de leengedte lándzsáját, és még egyszer nyomatékosította a gyerekekben:

- Tehát, ahogy ígértek, egyáltalán ne adjatok neki húst!
Soha nem szabad nyers hússal etetnetek.

- Igen, így lesz! Soha nem fogjuk nyers hússal etetni. Ne aggódj!

A törzsfőnök erre megfordult és folytatta portyáját. Azonban legbelül tovább kínozták az aggályok. De a gyerekeknek a dzsungelben csakugyan nem volt igazi játékszerük, amivel játszhattak volna, és olyan jól szórakoztak a fiatal leopárddal, hogy azt gondolta, minden a legnagyobb rend-

ben lesz. Így végül egyszerűen továbblépett.

A törzsfőnökünk nagyon eltúlozza a dolgot. Nem tudja, mi-lyen szeretnivaló ez a kis leopárd – gondolták a gyerekek, egyidejűleg erősen elhatározták, hogy hallgatni fognak a törzsfőnökre és nem adnak húst a leopárdnak.

Ami életre kelti a ragadozók ösztöneit

A gyerekek gondoskodásának és szeretetének köszönhetően - a fiatal leopárd növekedni kezdett. Nem úgy élt, mint más leopárdok, sokkal inkább hasonlított egy szelíd nyuszi-hoz. Napról napra nagyobb lett, csaknem teljesen felnövedekedett, de kifejlett korában is szelíd maradt. Nem vágyott nyers húsra, hiszen minden nap kását fogyasztott. A gyerekek ragaszkodtak hozzá és szép időket töltöttek vele együtt. Mindig magukkal vitték, amikor a dzsungelbe mentek. A többi állat rettegve bújt el előlük, amikor látták, hogy egy félelmetes leopárd kíséri a gyerekeket, ezért valóban biztosabb volt magukkal vinni őt.

Szép lett volna, ha ez mindig így marad, de egyszer csak valami váratlan dolog történt. Egy napon a gyerekek a leopárddal együtt elhagyták a falut és felmásztak egy dombra. Az egyik gyerek előre ment, nyomában a leopárdtal és két másik gyerekkel. Egy keskeny ösvényen haladtak fel a dombra. Amikor az elöl haladó gyerek egy kőre lépett, a kő kimozdult a helyéről, a gyerek felbukott és legurult a

kővel együtt. A másik két gyerek megijedt. Hangosan kiabáltak barátjuk után és futottak vissza az úton, hogy elérjék őt. Természetesen a leopárd láta, ahogy a gyermek lezuhant. Követni kezdte, majd leugrott a lejtőn. Utolérte a gyermeket, aki a domb lábánál feküdt. Aggódva nézte és észrevette, hogy piros vér folyik a fiú térdéből, ami a balesetben megsérült. Hogy letisztítsa róla a vért, a leopárd megnyalta a nyelvét. Ebben a pillanatban a vér fémes íze valami vérpezsítő érzést keltett benne. Áramütésként suhant át a testén, elvégre ő egy féktelen vadállat volt. Ám ez a leopárd eddig még soha nem lakmórozott húst és nem ízlelt vért. Hogy mindig csak kását eszik, számára magától értetődő volt. Ám ebben a pillanatban, amikor a gyerek véret megízlelte, felébredt benne a vadállat féktelen természezte, ami benne rejlett. A leopárd szemei vörösen villództak. Felemelte mellső lábait és egy csapásra széttépte a gyermek mellkasát.

A leopárd sem elrejteni, sem elfojtani nem tudta tovább saját brutális természetét. Hatalmába kerítette egy feltartóz-tathatatlan vágy és kegyetlenül széttépte a gyermek testét. A két barát mit sem sejtve futott le a dombról, de éreztek, hogy valami nincs rendben.

- Leopárd, mi történt? Mi történt veled?

A leopárd szemei felvillantak, amikor megpillantotta a hangoskodó gyerekeket. Villámgyorsan rájuk támadt.

- Leopárd, mi ez?

- Aaaaaaargh!

Könyörtelenül széttépte mindenkit gyermeket, akik azonnal meghaltak. Ezután otthagya a gyerekeket és ráérősen viszszabaktatott a dzsungelbe.

A szívünkben különféle gondolatok vannak. A szívünk mindig más után vágyakozik. A szívünk megérzi a szépséget. A szívünk jóságos szeretne lenni. A férfi szíve arra vágyik, hogy szerethessen egy nőt. Az apa szereti a gyermeket, ahogyan egy anya is szereti a gyermeket. Az ember szívében ugyan melegség lakik, de hasonlóan a leopárd könyörtelen jelleméhez, az emberben is van egy gonosz szív, ami a bensőjében szunnyad. Más szavakkal elve, van bennünk egy rejtett, kéjsovár, hazug, hamis szív, ugyanúgy, mint a leopárdban szunnyadó ádáz jellem.

Soha többé nem megyek vissza a börtönbe

Mindegy, hogy az emberek türelmesek, udvariasak vagy melegszívűek, ha valami váratlan dolog történik, nehézség éri őket vagy valami felizgatja a lelküket, azonnal láthatóvá válik a bennük lévő gonosz és kegyetlen lény. A gyilkosság, a házasságtörés, mások gyalázása és rágalmazása, minden olyan gonosz dolgok, melyek megbújnak az ember bensőjében, megbújnak minden egyes szívben. Ám ezt a

legtöbben nem tudják.

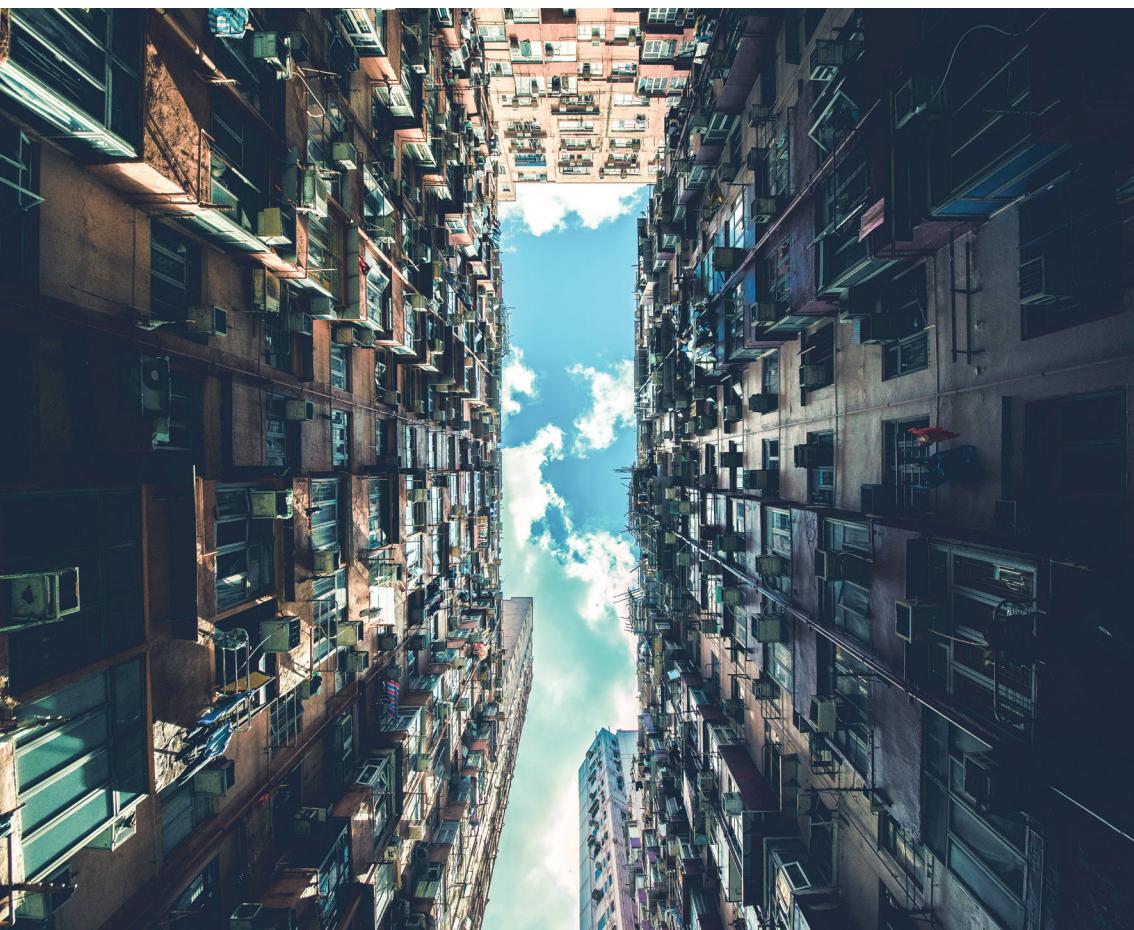
Képzeljük el, hogy egy ember, aki súlyos bűncselekmény miatt húsz évet börtönben töltött, majd kiszabadult, azt gondolja magáról, hogy megváltozott, csak mert a húsz börtönben töltött év alatt nem követett el bűncselekményt. Aki bebörtönzése előtt mindenféle bűnt elkövetett, majd a következő húsz, börtönben töltött év alatt egyetlen alkalommal sem vétkezett, azt gondolja, hogy az életében a gonoszságnak vége, és a börtönben tisztességes ember vált belőle. Jóllehet, a börtönben, ha akarna, sem tudna csalni, lopni, házasságot törni, ennek ellenére azt hiszi, hogy megváltozott.

Miután letelik a büntetés és eljön a szabadlábra helyezés pillanata, sokan azt mondják, miközben megrázzák fogolytársaik kezét:

- Mostantól távol tartom magam a görbe utaktól. Soha többé nem jövök ide vissza. Eddig csakugyan hitvány ember voltam, de most megváltoztatom a szíemet. Soha többé nem térek vissza erre a helyre. Mostantól tisztességes életet fogok elni.

- Gratulálok! Úgy legyen!

Így búcsúznak az elbocsátáskor. A börtönben töltött idő alatt szoros kapcsolat fűzi össze a cellatársakat. minden egyes kis darab kenyeret megosztanak egymással, így igazi egyetértésben élnek. De abban a pillanatban, hogy a vaskapu egy mozdulattal kitárol és kilépnek a szabad világba,

30 • A szív földjén állva

teljesen más emberré válnak. A börtönben nem loptak, mert nem tudtak. Nem törtek házasságot, mert ott ezt nem tudták megenni. Nem volt lehetőségük vétkezni, ezért nem vétkeztek. De ezt nem tudatosan tették. Ha egy szabadon bocsátott embernek alkalma nyílik inni, drogot fogyasztani vagy szerencsejátékot játszani, egy téves gondolatnak köszönhetően – miszerint időtlen idők óta nem drogozott, egyetlen alkalommal sem lopott és tisztán élt – kihasználja a lehetőséget. Ez az oka annak, hogy a szabadon bocsátott fegyencek egy éven belül, sőt néhányan már hat hónap után megint a börtönben kötnek ki. Vannak esetek, amikor három hónapon belül visszaesőkké válnak.

Megint börtönben fogok kikötni!

Egyszer találkoztam valakivel, aki tizenhét éve börtönben ült. Arról beszélgettem vele, miért lesznek az emberek viszsaesők, miért követnek el újra bűncselekményt. Azt mondtam, a többségük az elbocsátásnál elhatározza, hogy soha többé nem fog bűnözni.

– Többé biztos, hogy nem követek el bűncselekményt. Most már tényleg megváltozom. Több mint tíz éve tiszta vagyok. Miért követnék el ismét bármit is?

Ő is így gondolta, de röviddel a szabadon bocsátása előtt elhagyta őt a bátorsága – mesélte.

Alaposan megfigyelte a foglyokat és feltűnt neki néhány

igen különös ember. Voltak olyanok, mint pl. a kereszteny vagy a buddhista vezetők, akik a börtönben is erényesen éltek és gyakorolták vallásukat. Noha különböző vallásokhoz tartoztak, mégis volt bennük valami közös, mégpedig az, hogy segítőkészek voltak mások iránt és önzetlenül töredtek a többi emberrel. Ezért úgy vélte, ezek az emberek valóban nem fognak többet vétkezni.

Miközben hétköznapi megfigyeléseit végezte, azt gondolta:
– Létezik a világon még egy olyan angyal, mint ez a kereszteny? Fogvatartásának utóbbi tíz évében annyira tisztelesen élt. Mindig megosztotta az ennivalóját másokkal. Össze sem lehet hasonlítani azokkal, akik csak önmaguknak élnek. Becsületes, tiszta és önfeláldozó. Csak azt tudnám, mit tett, hogy ide került?

Elmondta nekem, hogy megfigyelte azt is, miszerint éppen ezek azok az emberek, akik már röviddel a szabadon bocsátásuk után visszakerülnek a börtönbe.

– Ha ez így van, akkor én minden kétséget kizárában visszakerülök, hiszen sokkal rosszabb vagyok, mint ők.

Noha még egyáltalán nem szabadult ki, mégis arra a következtetésre jutott, hogy újra börtönbe fog kerülni. Nem tudom, hány ember él börtönökben, tízezer vagy egymillió, de úgy gondolom, ő az egyetlen, aki így gondolkodott. Mivel a legtöbb ember csak önmagára gondol, becsületesnek tartja magát, amint egy kicsit is becsületesen él. Amikor ez az ember látta visszatérni a börtönbe a kereszteny vezető-

ket, akik az öszinteség és a szorgalom megtestesítői voltak, azt gondolta:

– Ha ezek az emberek ilyenek, akkor én egy hónapot sem fogok kint tölteni és újra itt leszek.

Ezek után elkezdett Bibliát olvasni a börtönben és komolyan elgondolkodott. Mindegy volt, mennyire erős az elhatározása, hogy nem fog vétkezni, nem volt biztos benne, hogy meg is tudja tenni.

Amikor valaki tíz-húsz éven át börtönben raboskodik, nincs lehetősége vétkezni, következésképpen nem is fog vétkezni. De ez nem jelenti azt, hogy semmissé válik bűnöző természete. Sokan azt gondolják, megváltoznak, mert a börtönben tíz-húsz évig nem lopnak, nem ölnek és nem törnek házasságot.

Amíg a leopárd csak kását evett, nagyon szelíd volt. Ha elfutott mellette egy nyúl vagy egy borjú, ő rájuk sem hederített. De abban a pillanatban, hogy megízlelte a vért, ami a sérült gyermek térdéből folyt, kegyetlenül széttépte annak a gyermek mellkasát, aki felnevelte őt. A vadállat gonosz és vad természete tehát felébredt.

Az ember esetében sincs ez másképp. Szépen elhatározza magát:

– Abba kell hagynom a szerencsejátékot, abba kell hagynom a drogozást! Többé nem szabad játszanom! Egyszer és mindenkorra fel kell hagynom a lopással és a hazudozással! Ezt mondogatják maguknak, ugyanis nem ismerik a gonosz

természetet, amit az ember magában hord.

Miután megízlelte a vért, a leopárd megváltozott. Éppen így ragadja magával az embert is gonosz természete. Nem tehet róla, mert nem ő irányítja. Mivel a mai emberek nem ismerik a valódi képüket, azt gondolják, hogy hasonlóak a leopárdhoz, aki szelíd, mert csak kását eszik. Azt gondolják magukról, hogy ha igazán szívből igyekeznek, jószívűek tudnak lenni. Ám ez egy meglehetősen balga gondolat.

Ha azon a napon megölte volna a fiatal leopárdot

A dzsungelfalu törzsfönöke minden nap meggondolatlan döntést hozott, ami a falu lakói számára tragikus véggel járt. Jóllehet tudta, hogy egy kifejlett leopárd mennyire veszélyes, mégis figyelmen kívül hagyta a vadállatok természetéről megszerzett tudását. Azt gondolta, bizonyára minden rendben lesz, hiszen mi is történhetne? Ez a gondolat három gyermek életébe került. A tragédia nem történt volna meg, ha a törzsfönök jobb kezében tartott lándzsájával még azon a napon, az első adandó alkalommal, amikor megláttá, megölte volna a leopárdot. Akkor nem lett volna bűntudata, nem kellett volna gyötrődnie. De mivel a gyerekek annyira kérlelték, képtelen volt gondolkodás nélkül leszúrni a fiatal állatot. Pedig, ha aznap megölte volna – még ha a gyerekek szomorúak is lettek volna – a három gyerek egészségen

felnövekedhetett volna, megházasodhatott volna és boldog életet élhetett volna a törzs tagjaként.

Ha az ember fog egy röntgenképet, vagy mondjuk egy operáció alatt belenéz az emberi testbe, nem lát mást, csak beleket, májat, szívet és tüdőt. De a gyűlölet, a vágy vagy a hamis gondolatok, amik a szívben folynak, sem ott, sem a valóságban nem láthatók. Ez az oka annak, hogy a legtöbb ember úgy véli, ő barátságos, és minden rendben van vele. Ha az ember egy-két alkalommal ellop valamit vagy néhánypónján hazudik, azt gondolja:

– Na jó, megtörténik ez néha. Hiszen csak egy keveset loptam, az a hazugság meg nem is volt hazugság és nem ártottam vele senkinek.

Ilyen módon egyre inkább megszilárdul az embernek az az elképzelése, hogy minden a legnagyobb rendben. A mai társadalomban a gonoszság még tovább terjedt, hiszen már a barátok sem bíznak egymásban. Olyan időket élünk, amikor az ember a saját családjában sem bízik. Ami pedig ide vezet, az nem más, mint hogy az ember egyre inkább csak saját magában bízik.

Gondolja, hogy ön egy „kedves ember”?

Ha az ember a szülőkkel beszélget, megállapíthatja, hogy a legtöbbük csak a pozitívumokat látja a gyermekében, hiszen a fiaikat és lányaikat szeretetreméltónak és elbűvölő-

nek találják.

– Az én gyermekem kiskorától kezdve mindig nagyon kedves volt.

– Az én lányom más, mint a többi gyerek. Soha nem hazardna.

– Még soha nem kellett átélnem, hogy a fiunk ellentmondott volna nekünk.

Sok szülő mond ilyeneket, mert nem ismerik az emberi természetet.

Addig a szörnyűséges napig egyszer sem mutatta ki a leopárd könyörtelen természetét, egyetlen más állatra sem támadt rá. De ahogyan egy napon feltámadt benne a vadállati ösztön, mert megízlelte a vért, bennünk is rejtve van a gónosz természet, hogy utálkozzunk, rosszat mondjunk, leki-
csinyeljünk másokat – csak a különféle helyzetek mindez
elhomályosítják. Az emberek azért nem ismerik a termé-
szetüket, mert ez idáig egy melegszívű családban nevelked-
tek és még soha nem voltak zavaró emberek társaságának
vagy kellemetlen eseményeknek kitéve. Még nem kaptak
alkalmat arra, hogy megmutassák igazi természetüket. De a
veleszületett természet soha nem változik. Sok ember nem
tudja ezt, ezért abban a tévhitben él, hogy minden rendben
van, mert ő jószerű és áldozatkész.

2.

F E J E Z E T

A hálátlan szőlőtermelő

Egyetlen olyan ember sincs, aki kezdettől fogva gyilkos szeretne lenni. Senki sincs, aki drogkereskedő akarna lenni. De vajon mi lehet az oka annak, hogy az ember gyilkossá vagy drogkereskedővé válik, hogy szörnyű bűntettet követ el és börtönbe kerül? Az ok nem más, mint hogy minden emberben gonosz szív lakik, amely vétkezik. Sajnos anélkül élünk, hogy tudatában lennénk ennek a ténynek, ha pedig valami rosszat teszünk, csodálkozunk a saját viselkedésünkön.

Álom egy saját földről

Azt mondják, minden kertész, aki földet művel, jólelkű. A folyamat, melynek során elveti a magot, aztán szemlélgeti, ahogy csírázik, növekedik, virágzik és gyümölcsöt terem – egy csodaszép folyamat. A földműves várja a gyümölcsöket, és örül, amikor megpillantja a terméseket. Eszerint egy földműves szívében sokkal több barátság és jámborság lakik, mint mondjuk egy vadászéban, aki állatokat öl.

Amikor a sok erőfeszítés és várakozás után eljön az ősz, és a földműves látja beérni a mezőkön a gabonát, már a zsebében érzi a pénzt. Imádott gyerekeinek szeretne minél több finomságot adni. Kisebb fiának szeretne vásárolni egy új tornacipót, mert a régit már elhordta. A fejében kirajzolódik egy kép, ahol a felesége örül, amikor felpróbálja az új ruhát, amit vásárolt neki. Ilyen a földműves meleg és nyájas szíve. Mindezek ellenére, az életvitele alapján sem kizárható, hogy rossz és mocskos szív lakozzon benne. Még egy földműves szíve sem jó vagy tiszta.

Volt egy földműves, akinek nem volt saját földje, hanem bérliként művelte egy földterületet. Régen meglehetősen nehéz volt bérlövé válni. A földbirtokosok nem adták bérbe a földjeiket bárkinek, csak olyannak, aki kitartóan és sikeresen üzemeltette a gazdaságot, a gazdag gabonatermésből és sok gyümölcsből pedig a földesúrnak is volt haszna. A

bérlők nehéz munkát végeztek, hogy megműveljék a földket. Mindemellett állandóan amiatt aggódtak, vajon a gabona nem fejlődik-e vissza, mert akkor a földesúr többé nem engedi őket a földeken dolgozni.

Szép időszakok voltak, amikor a vetés sikerült és gazdag évek jöttek, ugyanakkor nem lehetett teljes a bérő öröme, hiszen a gabona felét a földesúrnak kellett adnia, neki pedig be kellett érnie a másik felével. A mezőgazdaságban nincs olyan munka, amit egyedül el lehetne végezni, ezért szükség van munkásokra. Ha az ember kifizeti a munkások napi bérét, a trágyázást és permetezést, alig marad valami. Ebből etetni a családot és egyáltalán túlélni, nagyon nehéz volt. Noha keményen dolgoztak, a bérők élete egyre siralmasabb volt. De felhagyni a földműveléssel sem volt egyszerű. A halászok esetében is hasonló volt a helyzet. Akinek volt saját csónakja, bármikor kimehetett halászni, éjjel és nappal egyaránt. De ha esett az eső és nem akaródzott, akkor nem kellett kievezni. Ha vihar tombolt, nem kellett a szabad ég alatt lenni. Aki viszont bérelte a csónakját, ezt nem tehette meg. A halfogás felét a csónaktulajdonosnak kellett adnia. Ha nem fogott semmit, az is előfordult, hogy többet nem bérélhette ki a csónakot.

Egy bérő legnagyobb kívánsága, hogy legyen egy darab saját földje, amit bevethet. Mindegy, hogy eredményes lesz vagy sem, csak szíve szerint izzadhasson a saját mezőjén, betakaríthassa a gyümölcsöket és kényelmes életet élhes-

sen. Ugyanerre vágyik a halász is. Mindegy, hogy az jó vagy rossz, csak legyen egy saját csónakja, és ő dönthesse el, kimegy-e a tengerre halászni, vagy sem. Függetlenül attól, hogy eladja a halakat vagy ő maga eszi meg, a saját kedve szerint szeretne cselekedni.

A bérbe adott szőlőskert

A földművesnek, akiről az imént szó volt, nem volt tehát saját földje.

Élt a környéken egy gazdag ember, akinek rengeteg pénze volt. Történt egyszer, hogy a gazdag embernek hosszú időre el kellett költöznie. Elrendezte hát vagyonát, vásárolt egy darab földet, amibe pompás szőlőskertet ültetett. Olyan földre volt szüksége, amin a szőlőtő szépen növekszik, a szőlő pedig jól beéri. A földnek magaslaton kellett lennie, ahol sok napfényt kap, ugyanakkor a talajnak nedvesnek kellett lennie. Ránézésre egyformának tűntek a szőlőtökék, azonban különféle fajtájuk voltak. A jó tőkék átvészelték az aszályt és a kártevők pusztítását. Erősek voltak, ráadásul csodás illatuk és ízük volt. Az ilyen szőlő sokkal drágább. A szőlőskert birtokosa termesztette a legjobb szőlőt. Körülvette sövénnyel, hogy távol tartsa a betolakodókat, s mivel a sövény idővel magasabb lett, javításra sem volt szükség. A szőlőskert birtokosa állított egy órtornyot, ahonnan látni lehetett, ha tolvajok jöttek, mint ahogy azt is, melyik ol-

dalon érik jobban a szőlőt. Készített egy hordót, amiben az érett szőlöt préselték, amikor elérkezett az ideje. Körülményes lett volna szállítania és préseltetnie az érett szőlöt, ha nem lett volna saját hordója.

A gazda úgy építette meg a szőlőskertet, hogy aki azt átvette, bőségen élhetett. Mielőtt messze földre költözött, magához hívatta a szóban forgó földművest, és azt mondta neki:

- Átadom neked ezt a szőlőskertet.

A földműves igen elcsodálkozott, ö viszont így folytatta:

- El kell mennem, és csak néhány év múlva jövök vissza. Átadom neked a szőlőskertemet, kérlek, hogy gondozd, amíg távol vagyok. Amikor eljön az ideje, és megérik a szőlő, préseld ki, öntsд korsókba, és ha eladod a piacon, sok pénzt kereshetsz vele. Széles e vidéken nincs még egy olyan szőlőfajta, ami annyira ízletes volna, mint a miénk, úgyhogy biztosan jó áron fogod eladni. Nekem elég, ha késsőbb fizetsz némi bérleti díjat.

A földműves nagyon boldog volt.

Amikor eljön a földesúr, jó leszek hozzá

A szőlőskert ura tehát távoli országba költözött. A földműves a családjával együtt átköltözött a körbekerített szőlőskertbe. Mivel a kert ura messze járt, úgy érezte, mintha a szőlőskert a sajátja lenne. Olykor azt gondolta magában:

– Én vagyok a szőlőskert ura!

Az ősz eljövetele a szőlő édes illatával vette körül a szőlőskertet. A földműves egész nap a szőlő illatába burkolózott. Mivel a szőlőskertben minden rendelkezésre állt, napszámosokat hívott. Leszüretelték a szőlőt, kádakba öntötték és kipréselték. Az érett szőlőt lábbal kitaposták, a szőlőszemek szétdurrantak, a nedűt pedig összegyűjtötték. Mivel igen jó minőségű szőlőfajtát ültettek, a legjobb minőségű bort nyerték belőle, csodás illattal és ízzel. A földműves a bort korsókba öntötte, fogott egy kocsit és elvitte a piacra. Alighogy kipakolta, szinte azonnal elkelt mind.

Ahogyan a földesúr előre megmondta, a földműves eladta a bort és sok pénzt keresett vele. Elment a gyerekeivel egy étterembe, ahol még sosem járt, és vett nekik mindenféle finomságot. A gyerekek nagyon boldogok voltak. Megvette nekik a legjobb harisnyákat és sportcipőket. A gyerekek alig tudták felfogni, hogy ekkora szerencse érte őket. Mivel közeledett a tél, vásárolt a feleségének egy csodálatos kabátot. A felesége felkacagott, amikor meglátta. Leírhatatlanul boldog volt. Úgy gondoltak a földesúrra, mint arra az emberre, aki ezt az életet számukra lehetővé tette.

– Annyira hálás vagyok a szőlősgazdának! Kivételes gonddal és igyekezettel hozta létre ezt a kertet. Enyhe lejtőre telepítette, hogy sok napfényt kapjon. Hihetetlenül jól érik a szőlő, és pompás illata van. És milyen bőséges a termés! Ha az ember eladja a bort, rengeteg pénzt kereshet vele. Ezt

korábban el sem tudtam volna képzelní.

A szőlőskert művelője nagyon boldog volt. Időközben megengedhette magának, hogy néhanapján ebédelni menjen a gyermekivel. Amikor a szükség úgy hozta, hintóval utazott. Két-három év múlva teljesen megváltozott az élete. A falubéliek elkezdték irigyelni őt, mert ha elment, hogy megigyon valamit, mindenkit meghívott egy körre. Hamarosan híres ember lett a faluban, aki bezsebelhette az emberek elismerését. Megváltoztak az étkezési szokásaiak, változtattak a kiadásaikon és az öltözködésükön. A földműves és családja olyan életet éltek, amiről korábban álmodni sem mertek.

Szerencsére van pénz

Régebben, ha a földműves fia beteg lett, egyszerűen átkellett vészeliük, együtt kellett élniük a betegséggel. De most, amikor pénze volt, már nem volt semmi oka, hogy ne menjen a kórházba. Miközben a fiát kocsira ültette és a kórház felé hajtott, elgondolkodott:

– Akkoriban egy fillérünk sem volt orvosra. Semmit nem tehettünk, csak annyit, hogy átvészeliük a nehéz napokat. Olyan fájdalmas volt, hogy nem tudtam orvoshoz vinni a fiamat. De most, hogy az uram rám bízta a szőlőjét, már el tudom vinni a fiamat az orvoshoz.

A földműves megint csak hatalmas hálát érzett a szívében.

Az orvos megvizsgálta a fiút, majd azt mondta, nem súlyos, és ha a fiú gyógyszert kap, pár napon belül ismét egészséges lesz. Mivel már sok pénze volt, a gyógyszerek ára is csekélynek tűnt számára. A földműves felesége az alultápláltság miatt farkasvakságban szenvedett. De ami óta bősségesen táplálkozott, már holdfénynél is be tudta fűzni a tübe a cérnát. Új életükben minden megéltek, ami szegény időkben csak álom volt. A földműves minden alkalommal hálás volt urának.

– Mennyire áldott ember vagyok! Annyi ember közül ép-pen nekem adta oda a szőlőskertet a földesúr. Milyen szép lenne, ha egyszer ellátogatna hozzáink! Szeretném megmutatni, hogy, hála neki, milyen életet él a családunk. minden szőlőnk elsőrangú, de én mégis a legjobbat fogom kiválasztani az ő borához. A hűvös pincében megerjed, aztán elteszem, hogy amikor a gazda megérkezik, megajándékozzassam egy üveggel. A maradék bort pedig feltétlenül odaadom neki, hogy útközben megihassa.

Ahová csak nézett, hála töltötte el a földesúr iránt. Valahányszor alkalom adódott rá, mesélt a gyerekeinek a földesúrról, akinek olyan sokat köszönhettek.

– Gyerekek, emlékeztek, milyen nehezen éltünk? Ma viszont az életünk nyugodt és kiegyensúlyozott. De ezért a papa nem tett ám semmi különöset. A földesúr volt az, aki nekünk adta a szőlőskertet, kiváló szőlőtökékkel, sövénytel, örtoronnyal és préskáddal. Ez óriási szerencse. Ami-

kor az úr visszajön, köszöntsétek tisztelettel, legyetek neki hálásak és viselkedjetek alázatosan!

A földműves a könnyeivel küszködött és végtelen hálát érzett, valahányszor eszébe jutott az ura.

– Annyi ember közül miért pont engem választott az úr? Miért pont engem ért ez a nagy szerencse? Olyan életet élünk, amit korábban el sem tudtunk képzelni. Feltétlenül jónak kell lennem hozzá!

A földműves nem örült a viszontlátásnak, amikor a bérések ura eljött

Időközben eltelt egy, két, sőt három év is. Az úrtól, aki távoli vidékre költözött, semmi hír nem jött.

– Vajon miért nincs hír az úrtól? Már el kellene vinnie a haszonbért, hiszen félre is tettem a pénzt.

Egy napon azonban, amikor a földműves hazaért, látta, hogy néhány ember ácsorgott a szőlőskert bejárata körül.

- Hé, maguk! Mit csinálnak itt?

- Nem tudjuk pontosan, jó helyen járunk-e, de az urunk elküldött bennünket, hogy elvigyük neki a haszonbért.

Bár a földműves eddig mindig hálát érzett a szívében gazdája iránt, ám most, amikor meglátta ezeket, akik a haszonbért követelték, furcsa módon nem örült nekik. „Egészen idáig úgy éltem, mintha a szőlőskert a sajátom volna” – gondolta. „Biztosan nagyon elfáradtak a hosszú úttól. Jöjjenek gyor-

san beljebb! Az úr jól van? Hogy megy a sora mostanában? Hogy van a családja? Maradjanak nálunk vacsorára! Végenek egy üveg bort! A szőlőskertből való, amit a földesúr nekem adott. A haszonbért az úr számára hónapról hónapra megőriztem. Itt van a megígért haszon, vigyék magukkal és adják oda a földesúrnak. Kifejezetten neki préseltem ki a kert legjobb szőlőjét, hogy bort erjesszék belőle. Kérem, feltétlenül vigyék el az úrnak. Ezen kívül van borom egész évre való, hogy bármikor megkaphassa, amikor csak kedve tartja.” – Szíve mélyén jó előre kigondolta ezt a választ, de most, hogy tényleg ott láttá ezeket az embereket, akik a hasznöt követelték, egészen más gondolatok törtek fel belőle. minden évet úgy töltött itt, mintha ő maga lenne a szőlőskert ura. De amint tudatosult benne, hogy neki valójában van egy ura, elkezdte kellemetlenül érezni magát és ez tönkretette a hangulatát.

- Na és, hogy keveredtek ide?
- Nos, a gazdánk azt mondta, hogy át kell vennünk a haszonbért. Jó helyen járunk? Ez az a szőlőskert?

Ebben a pillanatban a földműves szívéből feltört egy érzés, amit azelőtt soha nem vett észre.

- Voltaképpen igen, de nem tetszik nekem ez a hang.
 - Mit akar ezzel mondani?
 - Te szemét alak! Még vitatkozni merészelsz?
- A földműves álmaiban nem gondolta volna, hogy egyszer így fog reagálni. Mialatt azt gondolta – „mi történik ve-

lem?!” – tovább folytatta ebben a hangnemben.

- Mi van magával? Tehetünk önért bármit?

- Ezt az arcatlanságot! Nézzenek oda! Folyton vitatkozik.

Nem engedhetlek csak úgy el!

- De miért ilyen dühös ránk? Valami rosszat tettünk?

- Mégis mit merészelsz? Vitatkozol itt velem, és még azt állítod, hogy nem csináltál semmi rosszat?

Ezek után a földműves megverte a szolgákat, akiket a föl-desúr küldött.

- Miért bánt bennünket? Mi rossz van abban, hogy követel-jük a haszonbért, amivel a gazdánk megbízott bennünket?

- Te mocskos disznó! Már megint kifogást keresel? Akarod, hogy rendesen elnáspángoljalak?

A földműves fogott egy botot, és tiszta erejéből ütlegelni kezdte őket.

– Én ezt egyáltalán nem értem. Én jó akartam lenni a gaz-dámhoz. Hiszen ő az, akinek oly sokat köszönhetek.

Jóllehet ezeket gondolta, ennek ellenére egy bocsánatkérő szó sem jött ki a száján. Torkaszakadtából üvöltött, végül az úr szolgái elfutottak.

Szeretnék jó lenni...

Az úr természetesen értesült róla, hogy mi történt, és na-gyon sajnálatosnak tartotta a történteket, később viszont még több szolgát küldött. Amint meglátta őket a földműves

a szőlőskert bejáratánál, újra rájuk támadt:

- Most még többen vagytok? Akkor én is hozok embereket.

Összeszedett tíz munkást és a szőlőskerthez vitte őket.

- Szóval? Feleljetek! Miért vagytok itt már megint, ti gazemberek?

- Miért kiabál és miért tesz úgy, mintha mi sem történt volna? Hiszen megverte a szolgákat, akiket az úr a haszonbérért küldött.

- Azt kaptátok, amit megérdemeltetek. Az uratok megsérte engem. Akarjátok, hogy még egyszer felerázsolak bennemet?

Ekkor kitört a harc. A szolgák közül néhányan életüket vesztették, a többiek pedig elfutottak. A földművest teljesen megdöbbentette saját viselkedése.

– Én nem ezt akartam. Jó akartam lenni az uramhoz. Mindig arra törekedtem, hogy jó legyek. Most mi lesz velem?

Kis idő múlva az uraság elküldte a fiát, remélve, hogy vele már tisztelettel fognak bánni.

Amikor a földműves meglátta a fiút, nagyon rosszul érezte magát. Megbánta, amit tett, és azt gondolta:

– No lám, az úr már a fiát küldi hozzá. Nem tudom, mi ütött belém a múltkor, hogy ekkora gonoszságra vetemedtem. A fiú nyilván ugyanolyan jó ember, mint az apja, úgyhogy térdre borulok majd, és a bocsánatát kérem szörnyű tettemért.

Ám ekkor szíve egyik csücskéből egy másik gondolat tört fel:

– Gondolod, hogy megbocsát neked, csak mert azt kéred? Hiszen megölted az úr szolgáit. Különben is, már túl késő. Egész egyszerűen öljük meg a fiút is. Ha az úrnak nem lesz fia, enyém lesz a szőlőskert.

Soha nem gondolta volna, hogy ilyen gonoszság az eszébe juthat.

– Miért vannak ilyen gondolataim? Ez nagyon nem helyes!

– Na és ha így van? Akkor sem lehet változtatni semmin. Már túl késő. Talán meg fog neked bocsátani? Te kezdted. Most már nincs visszaút, gyerünk az utolsó csepp vérig.

– Megölni az úr fiát? Nem, az már igazán esztelenség volna. Nem tehetek ilyet! Nekem a bocsánatáért kell esedeznem.

– Gyerünk, próbáld csak meg! Kérj bocsánatot! Most ölted meg az úr szolgáit. Azt gondolod, hogy majd megbocsát neked? A te életed már így is, úgy is elveszett. Öld meg a fiút és kész. Mégis ki fogja átvenni a szőlőskertet, ha a fiú nem lesz többé? Az uraság már idős, szóval csak a tiéd lehet.

Hányszor, de hányszor elképzelte ezt! Olyan sokat álmodozott róla.

Noha az esze azt mondta, ezt nem szabad, a szájának már nem tudott parancsolni:

- Tessék! Most meg a fiatalúr jön ide. Ezek le akarnak igázni minket. Na de próbálják csak meg!

- Miért használsz ilyen goromba szavakat? Apám nem kér-

te, hogy vállald a felelősséget, csak azt szeretné, ha megbánna a tettek, és reméli, hogy a haszonbért határidőre megfizeted. Ez minden, amit tenned kell. Miért vagy ennyire keserű és feldúlt?

- Hahaha, fiatalúr! Nézzenek csak oda, milyen nemes szíve van! Gondolja, hogy ezzel meg tud puhítani, én meg majd rögtön térdre esek? Már túl késő.

A földműves szavai egyre ellenségesebbé váltak.

- Eljött, hogy foglyul ejtsen, csak mert maga az úr fia? Ha maga meghal, a szőlőskert az enyém lesz.

- Hé, miért bánsz így velem? Pontosan tudom, hogy az apám mindig jó volt hozzád, hiszen rád bízta a szőlőskertet, amiből te jól élhetsz. Nem akarok mást, csak elkerülni a haszonbért, akkor miért viselkedsz így?

- Én egyszerűen ilyen vagyok. Nagyon sajnálom, fiatalúr, de el kell tűnnie, mert a családom csak így élhet békében.

S bár az esze figyelmeztette, hogy nem helyes, végül az úr fiát is megölte.

Amikor meglátta őt, feltört belőle a gyűlölet

Volt egy asszony, aki egy reggel összeveszett a férjével. A férjnek már indulnia kellett a munkába, de a felesége még mindig kiabált. Ezért egyszerűen fogta a táskáját és sietve elhagyta a házat. Noha a férfi már munkába tartott, az

asszony még mindig dühös volt és magában fújtatott. De aztán megállt és magába nézett.

– Miért vagyok ilyen aljas? Állandóan zsörtölődöm a férjemmel, aki minden nap munkába megy, én meg csak nehezítem a dolgát. Csapnivaló feleség vagyok. Mostantól megpróbálok jó lenni hozzá.

Minél többet gondolkodott rajta, annál világosabbá vált számára, hogy rosszul bánik a férjével.

Ebéd után fogta a bevásárlókosarát és elment hazulról. Mivel általában nem engedhette meg magának, nem túl gyakran készítette el a férje kedvenc ételét, de ezen a napon úgy határozott, hogy megveszi a legdrágább hozzávalókat és elkészíti, amit a párja szeret. Miközben odaadóan főzte az ételt, amit a férje szeret, arra gondolt:

– Ma kész vacsorával fogom várni, és ha megjön, bocsánatot kérek tőle. Azt mondomb majd: „Kedvesem, ma reggel csúnyán viselkedtem. Nem tudom, mi történt velem, de kérlek, bocsáss meg! Tudom, hogy gyakran vagyok undok és utálatos, tudom, hogy nem egyszerű velem, de most szeretném jóvá tenni.”

Szívében ezekkel a gondolatokkal, egész nap főzött, és mire a férje végzett a munkahelyén, ő is elkészült.

Végre kopogtak az ajtón. Kopp-kopp. Várva várt férje állt az ajtó előtt. Kinyitotta az ajtót, és amikor meglátta az arcát, hirtelen utálatot érzett. „Ó, ez a mihaszna!” – gondolta.

Ezt a történetet egy középkorú asszonytól hallottam, aki ta-

nácsadásra jött hozzáim.

Önámítás

Az ember szívéből néha olyan gondolatok törnek fel, amikre soha nem gondolna. Mégis előfordul, hogy elragadják a szívét, mint ahogy a földműves esetében is történt, aki megölte a szolgákat és urának fiát. Miután megölte a fiút, az úr természetesen elpusztította őt.

A mi életünkben is gyakran történnek hasonló esetek.

Az emberek többsége nem ismeri önmagát. A leopárdban egy vadállat természete lakozott. Ha az ember nem ismeri ezt a vad természetet, a leopárdot kedvesnek és szelídnek tartja. De akik ismerik a leopárd természetét, azoknak nem számít, mennyire tűnik szelídnek, akkor sem fognak bíznak benne.

Sajnos nagyon sok ember bízik önmagában. Azt gondolják, hogy jólelkűek, de legalábbis nem rosszak. Ha viszont egy gonosz gondolat beléjük hatol, csodálkoznak magukon:

– Korábban sosem voltam ilyen. Mi történik most velem?
Miért vagyok ilyen gonosz? Miért mondok ilyeneket? Nem volna szabad így viselkednem!

Ennek ellenére mégis ebbe az irányba húz a szívük. Ez vezérli az embert, hogy gyilkosságot, házasságtörést köveszen el, vagy drogfüggővé váljon. Előfordul az életben, hogy mások csapják be az embert, de legtöbbször mégis az em-

ber csapja be saját magát.

A leopárd az ő bensőjében vad volt, de a gyerekek csak a külsejét látták. Amikor azt látták, hogy a leopárd engedelmes, azt gondolták, ez egy szelíd állat. Ám amikor a leopárd vért ízlelt, előtérbe került az igazi természete, és ott helyben széttépte a gyerekeket, akikkel felnövekedett, majd visszatért a dzsungelbe és ismét vadállatként élt.

Az emberek észreveszik ugyan, ha felüti a fejét bennük egy gonoszabb, közönségesebb gondolat, mégis úgy vélik, hogy jószívűek, mert példának okáért, segíteni szoktak másokon. Pusztán emiatt egy életen át képesek azt gondolni, hogy jó emberek. Ha egy tanuló kitüntetést kap, egész életében okosnak fogja magát tartani. Vagyis az ember éppen önmagát téveszti meg, így gyakran megesik, hogy sötétsége és boldogtalanságba merül.

3.

F E J E Z E T

Seattle törzsfőnök nagy szónoklata

1944-ben születtem. Akkoriban az országunk háborúban állt Japánnal. 1945. augusztus 15-én, egy évvel a születésem után Korea felszabadult. 1950. június 25-én, amikor hatéves voltam, kitört a koreai háború. 1951. augusztus 15-én, nagyjából egy évvel a háború kitörése után, meghalt az édesanyám. Annyira szegények voltunk, hogy nem tudtuk kórházba vinni beteg anyánkat. Miután három napon át szenvedett a fájdalomtól, meghalt. Máig sem tudom, milyen betegségben halt meg, csak a temetésére emlékszem. Anyám halála után egy hónappal a bátyám bevonult katonának. Mivel dült a háború, apám sosem volt otthon. Idősebb nővérem akkor volt tizenöt éves, a másik nővérem tizenhárom, én héteves voltam, az öcsém pedig négy. Nem volt könnyű négyünk számára ilyen szegénységben, felnőtt gondoskodása nélkül élni. Egy éjjel, amikor felébredtem, láttam, hogy a nővérem sír, mert nem tudott gondoskodni a húgunkról. Ez meghaladta egy tizenöt éves lány erejét.

Egyszer jóllakottnak lenni

Amikor a koreai gazdaság fejlődésnek indult, azt mondták, hamarosan elérkezik a saját autók korszaka. Micsoda? Mikor? Még ma? Saját autót birtokolni olyan ágom volt, amit akkoriban el sem tudtam képzelní.

Én igazán nehéz időkben nőttem fel. Gyerekkoromban az volt a leghöbb kívánságom, hogy egyszer jóllakhassak. Ahogyan ez megszokott volt, az ember júliusban betakarította az árpát, novemberben pedig a rizst. Az összel betakarított rizzsel júliusig, azaz nyolc hónapig ki kellett volna húzni, de még mielőtt beköszöntött volna a május, a rizs mind elfogyott. Mivel a júliusi árpaaratásig nem volt mit enni, az emberek felmentek a hegyekbe, lehúzták a fák kérgett és azt ették, vagy elmentek a rétekre káposztát szedni, gyökereket ásni.

Tudjuk, hogy a zöldségfélék jót tesznek a szervezetnek, de a káposzta méreganyagokat tartalmaz, ezért ajánlott gabonafélékkel keverve fogyasztani. Ha az ember csak káposztát eszik, ételmérgezést kap. Tünetei a nők esetében a far kasvakság vagy arcduzzanat. Akkoriban sok nő lett beteg a káposzta okozta ételmérgezés miatt. Az üröm volt az egyetlen káposztafélé, amiben nem volt méreganyag, ezért ennek a gyökerét ásták ki és ették meg az emberek.

Júliusban születtem, amikor az emberek éppen a frissen

aratott árpát fogyasztották. Ha visszagondolok arra az időszakra, amikor anyánk még élt, emlékszem, hogy mindig hántolt árpát ettünk. Alkalomadtán voltak napok, amikor az árpára került egy kis rizs is. Azok voltak az én születésnapjaim.

Akkoriban azt gondoltuk, milyen boldogok lehetnének, ha eleget ehetnék és rendes cipőt hordhatnánk. Ma viszont pontosan azon az életszínvonalon élek, amilyen életszínvonalon élt akkoriban az elnök. Olyan cipőket és öltönyöket viselek, amilyeneket még az akkori elnök sem hordhatott. Akkoriban olyan órát viselt az ember, amit folyton fel kellett húzni és be kellett állítani. Ma viszont olyan óráink vannak, amik másodpercre pontosan ketyegnek. No és mondani sem kell, hogy ma már természetesen jó autókkal járunk. A Yongin Szabadidőparkban kiállítottak egy egymotoros repülőt, amivel régen Syingman Rhee elnök repült. Ha manapság az embernek egy ilyen repülőbe kellene beszállnia, félnie kellene. Manapság olyan repülőket használunk, melyeknek a teljesítményét és méretét nem lehet összehasonlítani az akkori repülőgépekével. Ilyen például a Boeing 747, vagy az A380.

Összehasonlítva a gyermekkorommal, ma hihetetlen jólében élek. De nemcsak az életminőségem változott meg. Ha visszatekintek, azt látom, hogy manapság az emberek szíve is más, mint akkoriban. Amikor még iskolába jártam,

megszokott volt, hogy ha új tanuló jött az osztályba, egy verekedés eldöntötte, ki az erősebb. A barátok körbe álltak, aminek a közepén állt a két verekedő. Amikor a győztes és a vesztes ott állt, mint a kövek, oldalról valaki odahívta mindkettőt:

- Most fogjatok kezet!

Azután, hogy kezet ráztak, a vitának vége lett, és a mérkőzés után is jól kijöttek egymással.

Ha összehasonlítjuk az emberek magatartását, megállapíthatjuk, hogy manapság az emberek sokkal kicsinyesebbek, érzékenyebbek és hűvösebbek. Sokan csak magukkal törődnek. Abban a pillanatban, hogy az ember úgy érzi, csak egy kicsit is háttérbe kerül, vaktában vagdalkozni kezd. Majd, ha azt gondolja, hogy ez nem az ő problémája, figyelmen kívül hagyja, bármi is történik körülötte.

Hová tűntek a jóságos szívek?

Mindegy, hogy az ember melyik országba repül, ritkán talál olyan országot, ahol az emberek olyan jól élnek, mint Koreában. Amerika például gazdagabb, mint Korea, az emberek mégis szerény életet élnek. A lakásokban az ablakok minden össze egyetlen ablaktáblából állnak. Koreában az ablakoknak alumíniumkerete van és több réteg vastag üveg van benneük. Bevonják és színezik az ablakokat, hogy védjenek az UV-sugárzástól és persze az idegen tekintetek-

től. Mindenesetre a melegség, a szívélyesség és a szeretet, amit korábban, szegény időkben még érezni lehetett, mára kiveszett.

Amikor az európaiak felfedezték az amerikai kontinenst, sok angol puritán vándorolt ki Amerikába a vallásszabadság miatt. Később követték őket más országokból is, akik szintén letelepedtek. Észak-Amerika óriási kontinensén eredetileg indiánok éltek, akiket a törzsfönök vezetett, és akik vadászatból tartották fenn magukat. Az indián törzsfőnökök között volt egy Seattle nevű indián. Egy napon olvastam Seattle törzsfönök szónoklatának leírását. Ez a szónoklat egy válasz volt az amerikai kormány által adott ajánlatra, melyben arról tájékoztatták az indiánokat, hogy meg fogják vásárolni a földjüket.

*Washington nagy vezére hírt küldött, mert meg kívánja
vásárolni a földünket.*

Udvarias vételi ajánlatnak tűnt, de közel sem volt egyszerű vásárlási javaslat. Az ajánlat ugyanis magában foglalta, hogy amennyiben az indiánok nem egyeznek bele az eladásba, úgy egész egyszerűen el fogják venni tőlük a földet. Az indiánok fegyvere az íj és a nyílvessző volt, az amerikaiak viszont lovassággal, gyalogsággal és lőfegyverekkel rendelkeztek. Vagyis meglehetősen egyenlőtlennélküzdelenek néztek elébe. Amennyiben az amerikaiak erőszakkal beveszik, az indiánoknak nem sok választásuk marad, mint

átengedni a földet.

Ha Seattle törzsfőnöknek lett volna bármi lehetősége, hogy megtartsa a földet, meg is tette volna, és akkor az indiánok ott folytathatták volna az életüket, ahol addig is éltek. Ám ilyen lehetőség egyszerűen nem volt, ezért a törzsfőnök azt kérdezte:

*Hogyan lehet megvenni vagy eladni az eget
vagy a föld melegét?*

Számkra ez elképzelhetetlen volt. Földet eladni? Létezik olyan, hogy a friss levegő, a tiszta víz vagy a gyümölcsöző föld nem az emberé? Mindez a természeté és az ember pusztán kegyelemből élvezи. Hogy lehet kijelenteni, hogy mindenek egyetlen ember tulajdonában vannak? Az illatos virágok a nővéreinké. Az őzek és a lovak a fivéreinkéi. A sziklás csúcsok, a pónik és az emberek testmelege, ezek mind ugyanahoz a családhoz tartoznak. A folyók és patakok sokkal többek, mint egyszerű folyóvizek. Olyanok, mint a vér. Hogy lehet mindenért pénzt elfogadni? Hogy lehet eladni? Teljesen elképzelhetetlen. De sajnos mégis el kellett adniuk.

Tudnotok kell, hogy a föld, amit meg akartok venni, szent.

Seattle törzsfőnök arra kérte a fehéreket, hogy olyan szívvel bánjanak a folyókkal, mintha a csalátagjaik lennének. Hiszen az indiánok úgy tekintettek a folyókra, mint fivérekre és rokonaiakra. Noha eladták a földet, Seattle törzsfőnök remélte, hogy a fehérek felismerik majd a friss levegő értékét,

ami az élet alapfeltétele. Remélte, hogy észreveszik a szél fontosságát, ami úgy sugalmaz, ahogyan a nagypapa lélegzete tanít egy gyermeket. Remélte, hogy úgy ápolni fogják a földet, hogy a fehérek is találkozhassanak azzal a széllel, ami a virágok és a préri illatát fújja feléjük. El akarta mondani, hogy a föld volt az ő anyja és minden doleg alapja. A föld nem az emberé. Az ember a földé. Ezért szerette volna a szívükbe írni, hogy ez nem csupán egy föld, amit az ember eladhat. De ha már eladjuk nektek, ahogy ti ezt kívánjátok, szeressétek úgy, ahogy mi szerettük, törödjetek vele úgy, ahogy mi törödtünk.

Így szólott Seattle törzsfönök összetört szível, amiért elveszítette a földet. A jövendő kormánytisztviselőket teljesen elbűvölte a szónoklat. Róla kapta nevét egy Vancouver alatti város, Seattle.

Minél tehetősebb az ember, annál nehezebb a szíve

Az indiánok azelőtt vadászatból tartották fenn magukat, vagyis igazán meg kellett harcolnuk a túlélésért. A vadászat nem volt olyan egyszerű, mint amilyennek hangzik, hiszen az állatok nem sétáltak folyton az ember körül, vagyis nem volt olyan könnyű zsákmányra lelni. Ugyanakkor, követve a törzsfönök parancsát, az indiánok szigorú szabályok szerint vadásztak. Soha nem öltek meg fiatal ál-

latot vagy anyaállatot. Arra az esetre, ha zsákmány nélkül térnének vissza, szándékos éhezéssel edzették magukat, noha egyébként volt mit enniük. Így edzették az önfegyel-müket, önuralmukat. Nagyon egészséges életmódot folytattak, tiszta és teljes életerő buzgott bennük. A kölcsönös bizalom és törökés volt együttélésük alapja.

Az indiánok élete azonban kezdett megváltozni. Az amerikaiak, akik Seattle törzsfönök beszéde hallatán őszintén meghatódtak, megígértek az indiánoknak, hogy területeik átvételéért cserébe, kényelmet biztosítanak számukra. Valószínű, hogy ha nem Amerikáról lett volna szó, egyszerűen erőszakkal elvették volna a földjüket. Felkelést szítottak volna, és egyszerűen agyonlöttek volna az indiánokat. Így viszont, azt gondolom, hogy az amerikaiak nagyon is tisztességesek voltak. Megpróbálták tisztelni az indiánokat, megbecsülni Seattle törzsfönök szavait, és fenntartani velük a kapcsolatot.

Az amerikaiak házakat építettek az indiánoknak, iskolákat létesítettek és biztosították a létfenntartáshoz szükséges feltételeket. Ezek a törekvések mindmáig fennállnak.

Az indiánok a sátraikból lakásokba költöztek, melyeknek verandáik, nappali szobáik, konyháiik és kéményeik voltak. Az indiánok azt hitték, hogy álmodnak. – „Ez tényleg a mi házunk? Igazán gyönyörű!” – Már azt is megengedhették maguknak, hogy bőrcipőket és jó minőségű ruhákat hordja-

nak vagy finom ételeket egyenek. Az indiánok élete óriásit változott. Elhagyva a nomád életmódot, letelepedtek lakásainban, ahol az élet sokkal kellemesebb volt. Már egyre kevésbé kellett a törzsfönökre támaszkodniuk, sőt, vadásznik sem kellett többet, pedig régen létfontosságú volt a vadászat, különben hallgathatták az éhes gyerekek sírását. Korábban elképzelhetetlen volt, hogy ne kelljen ennivalóról gondoskodniuk, most viszont vadászat nélkül is vigan megélték. Egyszerűen nem volt rá szükség.

Noha mindenki kapott munkát, a munkába járók száma mégis egyre csökkent. Az élet teljesen más irányba tartott, mint régen. Korábban megbecsülték a természet adományait, megpróbálták fenntartani a természet rendjét, és egyetértésben éltek a természettel. Most viszont elkezdtek finomabb és jobb dolgok után kutatni. Szerettek volna még kényelmesebb, még csodálatosabb életet élni. A szívük mélyén arra vágytak, hogy kielégítsék ezeket az igényeket, ezért igyekeztek mielőbb ebbe az irányba fordulni. Az élet csakugyan kellemesebb lett, de tönkretette a szívüket, és ez a széthullásukat vonta maga után. A vadászat többé nem a túlélést szolgálta, pusztán egy szabadidős tevékenység volt. Csak unalomból mentek vadászni. Ha elejtettek egy állatot, örültek neki, ha pedig nem sikerült, azt gondolták, majd legközelebb, és sajnálkozás nélkül hazabaktattak. Nem volt rá okuk, hogy fáradtságot nem kímélve kövessenek egy állatot és elejtsék. Kezdetben szokatlan volt ez a megválto-

zott élet, de aztán az emberek egyre inkább hozzászoktak. Végül már magától értetődő volt, hogy akkor is esznek, ha nem dolgoznak érte. Ha össze is gyűltek, nem volt mit csinálniuk, csak unatkoztak. Hogy elüssék az időt, kártyáztak és ittak. Néha drogoztak is. Az élet egyre kaotikusabb és züllöttébb lett.

A faluból kiveszett a melegség

Az ember számára nincs becsesebb annál, mint hogy boldognak érezze magát az életben. Egy tanár akkor a legboldogabb, ha látja diákjai csillogó szemeit, mert a segítségével megoldották a nehéz feladatokat. Egy lelkész akkor érzi boldognak magát, amikor a szószékről prézikál, és prédkációja által a gyülekezetében növekedik a testvérek hite. Ha az életük a hit által kivilágosodik és magasztalás csendül fel az ajkukon, az sokkal boldogabbá teszi a lelkészt, mintha valami magas rangra emelték volna. Egy gazda akkor érez öröömöt, ha a száraz föld felszívja a vizet, és beéri a szereettel elvetett gabona. Learatja a gabonát, ennivalót készít, és együtt lakmározik belőle az egész családjával. Ez teszi a legboldogabbá.

Noha az amerikai kormány házakat és iskolákat épített az indiánoknak, és gondoskodott a jó körülményekről, ezzel együtt sajnos éppen a boldogságot vették el az életükön. Az indiánok elvesztették az öröömöt, azt az öröömöt, amit

akkor éreztek, ha a túlélés érdekében levadásztak egy állatot, közösen elosztották és közösen megették. A tiszta levegőért, a friss vizért, a vadásztársak megbecsüléséért érzett hála egyszerűen elveszett. A törzsfönök iránt érzett tisztelet, aki a törzset bölcsességgel és bátorsággal vezette, elveszett, éppen úgy, mint az önfegyelem, a szeretet és a megbecsülés, minden dolog iránt. Az amerikai kormány ezt egyáltalán nem szándékosan tette, de végül minden boldogságot elvettek az indiánoktól.

A nyomtalanul eltűnt dolgok a szívben találhatók

Az indiánok minden szépet elveszítettek az életükből. Már csak az éltette őket, hogy kielégítsék vágyaikat. Ehhez megpróbáltak különféle utakat keresni. Kártyázással ütötték el az időt, ami idővel szerencsejátékká fajult. Kezdetben szórakoztatta őket, hogy pénzt nyernek, később azonban elkezdték becsapni a barátaikat, hogy ne veszítsenek pénzt. Ez persze vitákhoz vezetett, és az életük egyre inkább elveszítette az egyensúlyt. A csodálatraméltó magatartás, a frissítő öröömök, amik korábban bennük voltak, most eltűntek. Azok az idők, amikor még együtt vadásztak a törzsfönökkel, amikor a törzs körbeült a tüzet, megsütötték és megették az elejtett állatot, együtt énekeltek – szép lassan feledésbe merültek. Az elégedettség, a birtoklás, minden,

ami a saját dolgaikat jelentette, az emberség és az örööm, amit akkor éreztek, mikor együtt voltak, nyomtalanul eltűntek. Régen, ha a szomszéd gyermek elesett, felsegítették őt, leporolták a ruháját, és kedvesen figyelmeztették: „vigyázz, hová lépsz!” Az ilyen szívmelengető jelenetek teljesen eltűntek a faluból. Az indiánok szíve egyre inkább megromlott. Ittak és drogoztak, végül már azt sem tudták, miért élnek. Ettek, ittak és éltek, de csak az élvezetekért. Nem találták az értelmét ennek az életnek. – Miért élek? Mi haszna az életemnek? Feltétlenül muszáj élnem?

A gyakori konfliktusok és problémák a barátok között szintén bosszantóak, idegesítők voltak. Az eredmény pedig az lett, hogy az indiánok egymás után dobták el az életüket.

Egy élet, hála nélkül

Az indián öngyilkosságok száma óriási tempóban növekedett. Az indián rezervátum kérdése nemzetközi problémává vált.

Szomorú tény, hogy a mi életünk is pontosan ebbe az irányba halad. Régebben is előfordult, hogy valaki öngyilkos lett, mert valami nagy szörnyűség történt vele, manapság azonban nagyon gyakran hallani, hogy emberek öngyilkosságot követnek el. Régen teljesen abszurd volt, hogy egy középiskolás vagy főiskolás diák eldobja az életét, de manapság már az általános iskolások is öngyilkosságra vetemednek.

Országunk mezőgazdasága igen fejlett és gazdag, az emberek viszont ridegek, mert nem tudják, mit jelent hálásnak lenni. Az értékes levegő és a víz, a békesség, egy jó alvás és reggeli ébredés, a remény, az érzés, amikor a Nap fölkel, az örööm, amit az ember akkor érez, ha szorgalmasan dolgozott és látja a munkája eredményét – ezeket a dolgokat az emberek elveszítették. Ha az ember azokat a dolgokat követi, amiket a test követel, piszkos, mocskos és bonyolult vágyak ébrednek benne. Az ilyen vágyak kiszorítják az öröömöt és a boldogságot, s ezek válnak az ember „barátjává vagy családjává”. Egy pillanatig csábítónak tűnnek, de végül olyan ürességet és félelmet eredményeznek, amit az ember korábban nem érzett. Az ember végül kétségeesik és azt gondolja: Muszáj nekem így élnem?

Seattle törzsfönök beszéde igazán megható volt. Ki az, aki hálás a levegőért, amit belélegzünk? Ki beszél arról, hogy mennyire értékes? Ki az, aki hálás a napsugarakért, ki örül a mezei virágoknak és ki élvezи az élet szépségét? Az emberek megvetik ezeket a gyönyörű dolgokat, melyeket Isten, a teremtő adott nekünk, és sokkal inkább érdekli őket egy nagyobb ház, egy még jobb autó, egy sokkal jobb mobiltelefon, vagy még pompásabb ruhák. A világ egyre sivárbabb és ridegebb lesz. Egyre növekszik azok száma, akik kétségeesnek, a gazdagsággal pedig együtt növekszik a gyötrelmek is.

4.

F E J E Z E T

Egy fiatal nő, aki szomorúságot ültetett a szívébe

Egy fiatal nő szülei – akiket magam is ismertem – elváltak egymástól. Egy ideig próbálták rendbe hozni a házaságukat, de a veszekedések egyre gyakoribbak voltak, így végül elváltak. Minél több szitkozódást vágtak egymás fejéhez, annál jobban elmérgesedett a kapcsolatuk. Ahelyett, hogy megpróbálták volna megérteni és elfogadni egymás véleményét, inkább kitartottak a sajátjuk mellett, így a házzasságuk megrömlött és darabjaira hullott. Az asszony azt gondolta:

– Ha ez így megy tovább, még megölöm őt.

Ezért arra kérte a férjét:

- Hagyd, hogy összepakoljak egy táskát, és engedj elmenni.
Nincs szükségem sem a házra, sem a vagyonra. Csak egy

pár ruhát és kozmetikumot szeretnék magammal vinni. Engedj engem szabadon ebből a házból! Hagyd, hogy nélküled éljek, szabadon! Semmit nem kérek tőled.

A férfi egy szót sem mondott a feleségének. Hagyta elmeni. Az asszony összepakolta a legfontosabb dolgait, utoljára megfogta nyolcéves lánya kezét, majd körülnézett, és sietve elhagyta a házat.

A vágyakozás gyűlöletté változott

Honnan kellene tudni egy nyolcéves gyereknek, mit jelent az elválás? A kislány nem tudta, hogy az anyja miért és hová ment. Az apja ugyan mondta, hogy messzire költözött, de hogy melyik országba, azt nem árulta el. A kislány nagyon vágyakozott az anyja után, azonban valahányszor az anyját emlegette, minden feldühítette az apját, és nem tudott vele beszélni. Mivel nem tudta kiöntení a szívét, a kislány folyton bezárkózott az iskola egyik termébe, ahol egyre csak sírt és sírt, annyira vágyakozott az édesanyja után.

– Mama, úgy látszik, egyáltalán nem hiányzom neked. Mama, elhagytál engem. Miért nem hívsz fel soha? Édesanya utáni vágyakozása lassan haraggá és gyűlöletté változott, ami egyre jobban betöltötte a szívét.

Telt-múlt az idő. A lány ifjú hölggyé cseperedett és a tanulmányait is befejezte. Ám minden nap bezárkózott a szobájába, és még mindig nem beszélt az apjával. Egy nap támadt

egy gondolata, ami azelőtt soha nem jutott eszébe:

– Már tizenkét éve vagyok szomorú és magányos. Ilyen hosszú ideje várok vágyakozva az édesanyámra. Vajon várnak még rám jobb napok? Lehetek még valaha boldog? Fogok még nevetni? Az anyám, aki tizenkét éve nem keresett, vajon fog még keresni? Muszáj nekem az anyám után vágyakoznom ebben a magányos életben? Nem akarok így élni. Jobb lenne, ha meghalnék.

Bárhogy törte a fejét, nem tudta elképzelni, hogy az anyja valaha is visszajön. Abban sem reménykedett, hogy a szíve, ami tele volt az anyja utáni sóvárgással, valaha megygyógyulna, mint ahogy abban sem, hogy várhatnak még rá boldog napok. Olyan megszállottan vágyakozott az anyja után, hogy egyszerűen kimerült. Könyörtelennek érezte a helyzetet.

– Nem tudok így élni. Sokkal jobb lenne meghalni.

Senkinek nem beszélt erről, de a gondolatai egyre inkább ebbe az irányba tartottak. Oly sok névtelen virág ontja csodálatos szirmait a mezőn. Akkor az ő életében miért nem nyílik egyetlen virág sem? Mi az oka annak, hogy a szomorúság, a magány és a vágyakozás tölti be az életét? Egyszerűen nem tudta megérteni, miért kell így szenvednie. Minél többet gondolkodott, annál inkább meg volt róla győződve, hogy csak a halál hozhat enyhülést. Egy napon döntésre jutott. Úgy határozott, hogy véget vet az életének. Attól a naptól kezdve a lány szíve a halál gondolatába merült. Már

csak egyetlen kérdés maradt:

– Milyen módon vessek véget az életemnek?

Minden ember életében vannak nehézségek és gyötrelmek. Az élet célja, hogy legyőzzük ezeket a nehézségeket és boldogok legyünk. A földműves verejtékezve dolgozik annak reményében, hogy egy napon learatja a kalászokat. Ha van rá remény, hogy összel betakarítsa a búzát, a nehéz mezei munka meg sem kottyan neki. De ennek a fiatal lánynak semmi reménye nem volt az életben. Amikor tanult, azt szomorúan tette. Ha evett, szomorúan evett. Amikor a bárátaival találkozott, a szomorúság miatt elzárkózott tőlük. Szívénél egyetlen szegletében sem volt remény vagy örööm. Képtelen volt legyőzni az adott nap nehézségeit. Nem látott rá okot, miért kellene ezt a nehéz életet tovább folytatnia. Végül rászánta magát a halálra. De nem olyan egyszerű véget vetni az életnek. Némelyeknek sikerül az első alkalmal, de nem minden esetben történik így. A lány megkísérelte az első öngyilkosságot, de azonnal felfedezték és újraélesztették. A második próbálkozás is zátonyra futott. Amikor a kórházban magához tért, szégyenletesnek és szárnalmásnak tartotta magát.

Kérem, segítsen a lányomon

Két évvel később a lány megkísérelte harmadik öngyilkosságát is. Miután az apja munkába ment, ismét megpróbálta eldobni az életét. Ám az apja aznap véletlenül otthon feljette a dokumentumait, ezért haza kellett mennie. Akkor fedezte fel a lányát. A karjaiba vette és keservesen sírt.

A szomorúság, ami a lány szívében volt, apja szívébe is behatolt. Amikor a lány elkövette első és második öngyilkossági kísérletét, az apja természetesen nagyon megrémült, de mivel azóta már sok idő elmúlt, azt remélte, minden rendben lesz. Most viszont, hogy megint ez történt, a szíve összetört.

– Még elveszítem a lányomat! Ő az egyetlen, aki van nekem.

Az apa felkeresett engem és sírva mondta:

- Lelkész úr, segítsen nekem!

Autóval elmentünk a lakására. Amint a lánya meglátott, azonnal bezárkózott a szobájába. Az apja az ajtón keresztül könyörgött:

- Nagyon szeretném, ha kinyitnád az ajtót! A lelkész úr nagyon elfoglalt. Kész csoda, hogy el tudott jönni. Kérlek, nyisd ki az ajtót!

Könnybefülő hangon kérlelte őt. Fél óra elteltével az ajtó kinyílt. Leültem a lányal szemben és azt gondoltam magamban:

„Ennek a fiatal lánynak nincs semmi reménye, sőt azt gondolja, hogy a halál a legjobb megoldás. Mit mondhatnék neki, ami megváltoztatja a szívét? Ha megpróbálom megygyőzni, és azt mondjam, hogy nem szabad eldobnia az életét, vagy azt mondjam, hogy csak igyekeznie kell és boldog lesz – annak a világon semmi értelme nem volna.”

A zsidó gyermek a Talmudon nevelkednek. Manapság mintegy hatmillió zsidó él a földön, körülbelül ötmillió Izraelben, a maradék egymillió pedig szerte a világban. Jól lehet, a népesség száma csekély, mégis ők vezetik a világgazdaságot, mert olyan bölcsességük van, ami másoknak nincs. A zsidók azt mondják, hogy a Biblia sokkal mélyebb értelmű, mint a Talmud.

Jómagam fiatal éveimben kezdtem olvasni a Bibliát. A Biblia elején, Mózes I. könyvében ez áll:

„A föld pedig kietlen és puszta vala, és setétség vala a mélység színén.”

Mit tehetett volna a föld ebben az állapotban azért, hogy eltűnjön az üresség, a rendetlenség és a sötétség? Nem tudta elérni, sem igyekezettel, sem buzgósággal. Az emberek esetében is pontosan így van. Amikor az ember boldogtalan, gyötrődik, vagy nincs más választása, mint elválni, ha a helyzete kilátástalan, akkor megpróbál valahogy kikeverni a helyzetből. De a saját erejével sem a rendetlenséget, sem az ürességet, sem a sötétséget nem tudja elűzni.

Ha az ember szeretné kiűzni a fiatal nő szívében lévő halált, kérni kell a rendőrség segítségét, hogy keressék meg az anyját, majd vázolni kell az anyának a lány helyzetét, és meg kell neki mondani, hogy igazán szép volna, ha felkeresné a lányát, hogy örömöt és reményt adjon neki. De lehetséges ez? Ha belegondolunk, hogy az anya milyen régen nem beszélt a lányával, feltételezhetjük, hogy el akarta felejteni őt, és már új életet kezdett. Ebben az esetben nagyon kevés a garancia arra, hogy ez a módszer működjön. De ha működne is, volna rá lehetőség, hogy idehozzuk az anyát? Így tehát a lány problémáját a Biblia segítségével próbáltam megoldani.

Már régóta olvasok Bibliát. Érdekes módon, a Biblia egészen részletesen elmagyarázza, hogyan lehet megváltoztatni az ifjú hölgy szívét. János evangéliumában egy asszonyról olvashatunk, akit házasságtörésen kaptak. Akkoriban egy olyan nőt, aki házasságot tört, Mózes törvénye alapján meg kellett kövezni. Ha pedig egy nőtlen férfi együtt hálta egy hajadonnal, feleségül kellett vennie a nőt.

Az asszonyt tehát tetten érték, és azonnal elhurcolták.

- Ez az asszony házasságtörést követett el! Láttuk őt! – kiáltották.

Amikor az emberek meghallották a szemtanúk kiáltozását, az asszony köré gyűltek, kezükben egy-egy kövel. A völgybe akarták hurcolni, hogy halára kövezzék. Az első követ

követte volna a többi, eltalálták volna a fejét, eltalálták volna az arcát, összetörték volna a lábait, végül az asszony meghalt volna. A halott asszony fölé kőhalmot emeltek volna, amit az emberek leköpködtek volna és elfordították volna a fejüket.

Az asszonyt tehát tetten érték, elhurcolták és halálra ítélték. Útközben azonban, egy hirtelen gondolattól vezérelve, Jézus elé citálták őt.

De vajon mit mondott Jézus ebben a helyzetben?

Minden gonoszság egy tőről fakad

Az alatt a tíz év alatt, amikor börtönlakókkal foglalkoztam, nagyon sokat gondolkodtam rajtuk. Az egyik hasonlóság az volt közöttük, hogy mindegyiknek volt egy titka, miszerint elkövettek egy olyan bűnt, amiről rajtuk kívül senki nem tudott. Az volt az érdekes ezekben az emberekben, hogy minél titkosabb volt valami, annál inkább beszélni szerettek volna róla. Arról akartak beszélni, hogyan követték el a bűncselekményt. Gyakran előfordult, hogy a bibliaóra közben mondták el, ráadásul épp nekem, egy lelkésznek. Sokaktól hallottam tehát, hogy miként követték el a bűnt. Eleinte csak hallgattam, majd ahogy egyre több ilyet hallottam, rájöttem, hogy van bennük valami közös.

Amikor a petesejt találkozik a hímivarsejttel és beágyazódik az anyaméhbe, még csak egy aprócska sejt, ami szabad

szemmel nem látható. Ez a sejt a DNS-nek köszönhetően elkezd osztódni, és lesz belőle 2, 4, 8, 16 sejt. A sejtosztódás miatt egyre nagyobb lesz, míg egyszer csak emberi formát ölt. Ugyanez történik a szívben, amikor valaki bűncselekményt követ el.

Ha egy férfi vagy egy nő meglátja a másik nemet, természesen, hogy szexuális vágyat érez iránta. De ez nem jelenti azt, hogy minden férfi és nő házasságtörő. Ha a petesejt egyesül a hímivarsejttel és talál magának egy helyet az anyaméhben, még nem feltétlenül lesz belőle gyerek. Néha előfordul, hogy az embrió elhal.

Mielőtt egy ember házasságot tör, mindenféle érzéki gondolatok támadnak benne.

– Hú, de nagyszerű ez a férfi! De szívesen eltöltenék vele egy éjszakát! Milyen csinos ez a nő! De szívesen aludnák vele!

Ezek a gondolatok elkezdenek növekedni és egyre nagyobbak lesznek, pont úgy, mint a petesejt, ami befészkel magát az anyaméhbe, ahol szív és élet fejlődik ki belőle. Amikor a bűn iránti vágy felkerekedik, előbb-utóbb testet ölt magára. Az asszonynak, akit házasságtörésen kaptak, kezdetben csak egy kicsike gondolat volt a fejében. Nagyon jól néz ki ez a férfi – gondolta. De hamarosan újabb gondolat támadt benne. – Nem tehetem! Halálra fognak kövezni, ha elkapnak.

Amennyiben a gondolatok itt abbamaradtak volna, minden

elrendeződött volna, ám azok tovább duzzadtak.

– Ki az, aki nyilvánosan tör házasságot? Egyszerűen titokban kell csinálni. Ha óvatos lennék, senki nem tudná meg. Így növekednek egyre tovább és tovább, míg nem a házas-ságtörés gondolata egyszer csak legyőzi azt a gondolatot, hogy nem szabad megtenni. Végül a gondolat teljesen el-foglalja az ember szívét, s amikor ez bekövetkezik, már semmi nem képes megakadályozni, hogy a gondolatok tet-tekké váljanak. A gyilkosság, a házasságtörés vagy a lopás gondolata egyre csak növekszik, és miután minden más gondolatot meghódított, a testet is irányítani fogja. Ez a gondolat veszi rá az embert, hogy öljön, házasságot törjön vagy lopjon, és akkor csakugyan bekövetkezik a bűncse-lekmény.

A letartóztatottak többsége mindenáron el akarta mondani, hogy mi miatt került börtönbe. Ezeknek a történeteknek volt egy közös vonásuk: a gondolat bejutott az emberbe, ahol szépen megszokta a helyét, és növekedni kezdett.

– Ezt nem tehetem meg. Ha elkapnak, mehetek a börtönbe. Amikor egy rossz gondolat ébredezni kezd, azt kezdetben meggátolja az a gondolat, hogy nem szabad megtenni. Ám a rossz gondolat egy csapásra növekedni kezd, és új gondo-latokat gerjeszt.

– Nem fognak elkapni, és csak egyetlenegyszer akarom ezt megtenni.

A gondolatok harcolni kezdenek egymással, és ha az, ame-

lyik rosszra csábít, kiszorítja a másikat, egyszerűen hajtóerővé válik. Irányítani fogja a testet, ami oda vezet, hogy az ember végül vétkezik. A házasságtörő asszony esetében is egy gondolattal kezdődött minden, ami belette magát a szívébe.

– Ez a férfi nagyon vonzó. Bárcsak eltölthetnék vele egy éjszakát!

Felmerülhet hirtelen egy ilyen gondolat, teljesen emberi, ha néha előfordul, de ez nem jelenti azt, hogy mindenki követi, és tényleg házasságot tör. Amennyiben a gondolat, ami azt mondja: „nem tudom megtenni” – erősebbé válik, úgy el fogja nyomni a másikat, ami – követve a vágyat – félrelépéshöz vezet. Ám ha az emberben nincs akarat, hogy elnyomja a vágyat, úgy egyre többet foglalkozik annak gondolatával, ami persze tovább növekszik, és arra vágyik, hogy megtegye. Amikor a vágy úgy elhalászódik, hogy az ember szeretné tettekre váltani, hiábavaló már arra gondolni, hogy nem szabad, mert egy ilyen szívből ezek a gondolatok már teljesen erőtlenek. Így jut el az ember oda, hogy vétkezzen. Ilyen gondolatokkal voltak tele azok az emberek is, akikkel a börtönben találkoztam. Eljött a nap, amikor jó alkalom kínálkozott, amikor ez a hozzáállás a felszínre került, és az ember márás rabolt és ölt.

Hogyan győzhetjük le ezeket a gondolatokat?

Hogyan győzhetjük le ezeket a gondolatokat? Hogyan tudjuk lebeszélni ezt a lányt a halál gondolatáról? Az biztos, hogy nem ez volt az, ami kezdettől fogva a fejében járt. Eleinte csak az édesanyja utáni vágyat érezte, ezért bezárkózott a magányába. Amikor felismerte a tényt, hogy a holnapi nap ugyanolyan lesz, mint a mai volt, minden bánatot okozott neki. S míg a napjait sötét szobájában töltötte, ezek a gondolatok nöttön-nőttek. Bizonyossá vált, hogy teljesen mindegy, mit mondok a lánynak, nem tudok neki segíteni, hiszen tele van kétségekkel. Ezért a Bibliában kellett meg találnom a választ.

A házasságtrőrő nőt normál esetben a völgybe hurcolták volna és megkövezték volna. Ám útközben hirtelen valaki egy javaslattal állt elő:

- Ez a nő amúgy is meg fog halni. Gyertek, vigyük előbb Jézushoz. Ő azt állítja, hogy szereti a bűnösöket. Mózes törvénye azt mondja, hogy az ilyen asszonyt meg kell kövezni. Vajon ő mit fog mondani? Azt mondja, hogy meg kell ölni, vagy azt, hogy életben kell hagyni? Ha azt mondja, hogy meg kell ölni, akkor hazudott. Ha pedig azt, hogy nem kell megölni, akkor szembemegy Mózes törvényével. Mindenesetre ez elég ok lenne arra is, hogy bevádoljuk őt.

Ennek a szokatlan gondolatnak köszönhetően az asszonyt

az a szerencse érte, hogy a biztos halálhoz vezető úton egyszer csak Jézus elé került. Az emberek megkeresték Jézust, eléállították az asszonyt és azt mondta:

- Ezt a nőt éppen házasságtörés közben kaptuk el. Mózes törvénye azt mondja, hogy az ilyen asszonyt halálra kell kövezni. Te mit mondasz, Mester?

Jézus ekkor az ujjaival írni kezdett a földön, majd felegyesedett és azt mondta:

- Aki közületek nem vétkezett, az vesse rá az első követ.

Ez egy olyan válasz volt, amire senki nem számított. Senki nem volt, aki valami ilyesmirre gondolt volna. E szavak hallatán – „az vesse rá közületek az első követ, aki nem vétkezett” – az emberek magukba néztek. Talán házasságtörést nem követték el, de mégsem tudták azt mondani, hogy soha nem vétkeztek. Kellemetlen lett volna felemelni a kezüket, hogy megkövezzék az asszonyt. Mivel ők maguk is vétkeztek, el kellett dobniuk a köveket. Nem tudtak tovább ott állni, felemelt kézzel. Az emberek csendesen lejtették a köveket, egyiket a másik után, és elmentek onnan.

Miután az emberek, akik meg akarták kövezni a házasság-törőt, elmentek, Jézus azt kérdezte az asszonytól:

- Asszony, hol vannak a vádlóid? Nincs senki, aki vádolna téged?

- Senki, Uram.

- Akkor én sem vágollak. Menj, és többet ne vétkezzél!

Így küldte el az asszonyt.

A történet ezzel a Bibliában véget ér. Semmi nincs leírva arról, hogy mi történt ezután, de én egyszer megpróbáltam el-képzelní. Az asszony, akit meg kellett volna kövezni, Jézus által megmenekült. Ez nyilvánvaló. Ezért megpróbáltam az asszony helyébe képzelní magam.

Ha figyelembe vesszük a tényeket, hogy az asszonyt házasságörésen kapták, megállapíthatjuk, hogy a szíve tele volt kéjvággyal. Magától értetődő, hogy a szíve nem csak kéjvággyal volt tele, hanem biztosan voltak más gondolatai is. „Nem kellene ezt tennem” – gondolhatta. Ám végül mégiscsak legyőzte őt vágyakkal teli szíve, és megtette. Házasságot tört, noha olyan gondolat is volt benne, ami a házasságörés ellen szolt. Ha ezek a gondolatok nagyobbak lettek volna, mint kéjsóvár szíve, nem követte volna el a házasságörést. De mivel az asszony szívében nem volt nagyobb vágy, mint az élvezet, ami mindenél erősebb volt, ez meghatározta tettét, vagyis házasságörésre kényszerítette a testét, és ez a test követte a parancsot.

Mennyire megijedhetett, amikor tetten érték! „Vigyázhattam volna, hogy senki ne vegye észre” – gondolhatta. Ebben a pillanatban viszont már nem a vágyai vezérelték, hanem attól való félelme, hogy halálra fogják kövezni.

Az asszonyt az emberek egy völgybe hurcolták, belerúgtak, leköpték, rángatták a haját, átkozták, és ő már semmit nem tehetett ellene. A szíve tele volt félelemmel.

Amikor az ember szíve megtelik hálával, a kétségbeesésnek többé nincs helye

Az asszony bizonzára húsz-harminc percert tölthatott Jézussal. Mit tett Jézus ezidő alatt? Azt mondta neki, hogy többet ne vétkezzen, s hogy ez valóban így legyen, erőt is adott hozzá. Ez az erő vezette most a szívét, és ez a szív most hálás volt. Egy szív, ami még soha nem volt ilyen.

– A nép halálra akart kövezni, de ez az ember megmentett engem. Valójában egy kőhalom alatt kellene feküdnöm, vérbe fagyva. Annyira hálás vagyok neki.

Ha valaki azt mondja egy éhes embernek, hogy ne legyél éhes, anélkül, hogy adna neki egy falat kenyeret, vagy azt mondja egy hidegtől reszkető embernek, hogy öltözz melegen, de nem ad neki ruhát – annak mi értelme van? Mi értelme azt mondani valakinek, hogy ne ölj, ne törj házaságot, ne lopj – ha egyszer a szíve tele van ezekkel a dolgokkal? Mi csak szavakat tudunk mondani, de Jézus szívet adott az asszonynak, hogy ne törjön házasságot. A szív, ami kéjavgyyal, félelemmel és kétségbeeséssel volt tele, most megtelt hálával.

Amikor utoljára Amerikában jártam, az unokámmal és bárátaival együtt ellátogattunk egy hamburgerezőbe. Sokféle hamburgert lehetett kapni. A gyerekek nagy burgert kívántak, ezért azt rendeltek. Én csak egy kicsit ettem egy kis

hamburgerből. Mivel hat-hét felnőtt gyermekről volt szó, meglehetősen sokba került, de egyáltalán nem sajnáltam, hiszen az unokámról volt szó. A gyerekek nagyon jól szó-rakoztak.

- Köszönjük, papa!
- Szeretnétek még enni?
- Nem, már tele vagyunk. Nem bírunk többet enni.

Ha szerették is a gyerekek a hamburgert, már nem volt több hely a gyomrukban. Teljesen tele voltak. Ugyanilyen módon töltötte meg Jézus a házasságtörő asszony szívét hálával, úgyhogy más egyéb már nem talált helyet benne. Ő egy olyan asszony volt, akit meg kellett volna kövezni, de Jézus gondoskodott róla, hogy az emberek, akik meg akarták őt kövezni, elmenjenek onnan. Ezután békében hazaküldte az asszonyt. Vajon mi játszódhatott le az asszonyban a hazavezető úton? Bizonyára megtelt hálával. Bizonyára újra meg újra Jézus iránt érzett hálája forgott a fejében. A Jézussal töltött rövidke idő alatt a szíve megtelt hálával. Olyan hálával, amit még soha életében nem érzett. Ez a hálával telt szív soha többé nem engedte be a vágyat a szívébe. Többé már nem volt helye a szomorúságnak és a félelemnek.

Amennyiben az ember csak felületesen szemléli ezt a bibliai történetet, úgy csak történet marad számára. De ha elmélyül a tartalmában, nem csak mély értelmét fedezheti fel, hanem azt is, hogy tele van szeretettel.

Legyen az bűncselekmény vagy szerelem, minden egy gondolattal kezdődik. Amikor a gondolat befészkel magát, elkezd növekedni. Ha az ember nevelget egy almafát, az almafa növekedni fog, virágzik és gyümölcsöket hoz. Ugyanígy növekszik a szívünkben a kéjvágy, a düh, a hála vagy a boldogság. Mindegy, hogy jó vagy rossz gondolatról van szó, ha növekszik bennünk és teljesen betölt bennünket, vezetni fogja az életünket.

Ha mondjuk egy apa rákiabál számítógépfüggő fiára – „Fejezd be a játékot, hallasz engem!?” – a fiú szíve sok lépésen túl van már, mire idáig eljut. Ő maga is megpróbálta már abbahagyni. – „Hamarosan vizsgám lesz. Most nem játszhatok tovább, muszáj tanulnom.”

De mivel a játék iránti szenvedélye a legnagyobb a szívben, képtelen legyőzni. A videojáték rabjává vált. Sok tanulóval találkoztam, akik igyekeztek leszokni a számítógépes játékokról. Még fogadalmakat is tettek. De bármennyire igyekeztek, nem jártak sikerrel. Végül feladták a próbálkozást, és egyszerűen átengedték magukat a számítógépes játékoknak. Felesleges azt mondani nekik, hogy hagyják abba. Az ilyen szavak csak bosszantják őket, hiszen a szívük tele van azzal a gondolattal, hogy játszani szeretnék.

A fiatal lány, aki új szívével legyőzte a vágyat, hogy öngyilkos legyen

Értelmetlen lett volna azt mondani a lánynak, hogy ne dobja el az életét, mikor már elhatározta, hogy meg fog halni. Az emberek, akik nem ismerik a szív világát, azt mondanák: Élj vidáman és boldogan!

Mindenki tudja, hogy jó volna így élni.

A szívben történő változás vezet az életben tapasztalható változáshoz. Ám ez a változás nem azért fog megtörténni a szívben, mert az ember igyekszik tenni érte valamit. Csak úgy lehet új szívet kapni, ahogyan a házasságtörő asszony kapott.

Miután meséltem a fiatal lánynak Jézus életéről és szeretetéről, örömet és reménységet nyert. Ha azt mondtam volna neki, hogy nem szabad öngyilkosnak lennie, még az is lehet, hogy dühösen reagált volna, és kiabált volna velem.

– Átélt már valaha olyat, mint én? Tudja egyáltalán, meny nyire szenvedek, milyen szomorú vagyok? Muszáj folytatnom ezt a gyötrelmekkel, szomorúsággal teli életet? Tud mondani csak egyetlen okot, amiért továbbra is ebben a szomorúságban kellene élnem? Ha meghalok, mindennek vége. Akkor nem kell többé szomorúnak lennem.

Valószínűleg ezeket mondta volna.

Ezen okból kifolyólag a reményről beszéltem az ifjú lánynak. Majdnem két órán át tartott a beszélgetés.

- Most már sok idő eltelt, ezért ma csak idáig tart a mondandóm – mondtam neki. Majd miután felálltam, még hozzátettem:

- A feleségem nagyon finoman készíti a hagyományos koreai ételeket. Ha szeretnéd, szívesen meghívjak holnap ebédre. Szeretnél édesapáddal együtt jönni?

- Igen! – felelte.

Másnap megkértem a feleségemet, hogy mindenkitőjüknek készítsen ebédet. Az ifjú hölgy az édesapjával érkezett, és hozott egy kis ajándékot is. Közösen elfogyasztottuk az ebédet. Alig tudta elrejteni az öröömét. Igazán nagyon boldog volt.

- Park asszony! Ez az ebéd egyszerűen pompás volt! Hogy csinálta? Szeretném megtanulni, hogyan kell ilyet főzni. Tanítsa meg nekem, kérem!

Nekem úgy tűnt, mintha először kapott volna ebédmeghívást. Amikor Jézus szeretete betöltötte a lány szívét, elkezdett megváltozni. Amikor ránéztem, az én szívemet is örömtöltött el.

Telt-múlt az idő, majd az édesapja egyszer csak meglátogatott engem. Sokáig beszélgettünk egymással, amikor hirtelen előkapta a mobiltelefonját és tárcsázni kezdett. Odaanyújtotta nekem a telefonját. A lánya volt.

- Hogy vagy?

- Nagyon jól! Most Kanadában vagyok.

- Csakugyan? Mit csinálsz ott?

- Főzni tanulok. Az ebéd, amit Lelkész úréknál ettem, anynyira pompás volt. Annyira boldog voltam. Ha elvégeztem az iskolát, szeretnék nyitni egy éttermet. Lelkész úr, nagyon szeretném, ha eljönne egyszer az éttermembe és megkóstolná a főztömet!

A lány szívéből a halál kihátrált, és új szívet kapott. A halál utáni vágy már csak egy emlék volt a múltból. Most örööm és hála árasztotta el a szívét.

Amikor az ember szívét hálá tölti be

Az ember képtelen felhagyni a rossz dolgokkal csak azért, mert valaki azt mondja, hogy nem szabad. minden attól függ, mivel van tele a szívünk, mi az, ami a legnagyobb helyet foglalja el benne. Amennyiben a videojátékok töltik be az ember szívét, minden próbálkozás, ami arra irányul, hogy az ember felhagyjon a játékkal, gyötrelmet okoz. Ilyen módon a szív nem fog megváltozni. Amennyiben a szerencszejáték tölti el az ember szívét, nagyon nehezére esik abba hagyni, hacsak meg nem változik a szíve. Akinek a szíve a droggal van tele, hogyan volna képes megszabadulni tőle? Amikor az unokáim vakáción voltak, meglátogattak az ott-honomban. Egy nap valaki a következőt írta ki a liftben:

„Tegnap egy nehéz csomaggal szálltam be a liftbe. Diákok, akik a hetedik emeleten laktak, egészen a lakásom ajtajáig cipelték a holmimat, pedig meg sem kértem őket. A mai

fiatalok általában rá sem néznek az idősekre. De igazán szerecsésnek tartom magam, hogy a mai időkben ilyen fiatalokkal találkoztam. Hálás voltam nekik, amiért segítettek a cipelésben, de még jobban örültem annak, hogy éppen ebben a házban, ebben a liftben találkoztunk. Ez olyan örömmel és boldogsággal töltött el, hogy meg kellett osztanom mindenivel.”

Ha az ember szívében nincs késztetés, hogy jót tegyen, semmit nem jelent, ha csak gondol rá, hogy jót akar tenni, vagy vidám és boldog akar lenni. Ha viszont a szívet az örööm tölti be, az ember nem is tud mást tenni, mint örülni. Ha boldogság tölti be, akkor nem lehet más, mint boldog. Az embernek nehezére esik tanulni, ha a szívét elfoglalják a számítógépes játékok. Jézus nemcsak szavakat mondott a házasságtörő asszonynak, hogy többet ne vétkezzen, hanem megtöltötte az asszony szívét hálával és boldogsággal, így többet nem vétkezett.

A számítógépes játékok vagy rossz szokások miatt sok fiatalnak vannak nehézségeik. Nem mondomb nekik, hogy bármit is abba kell hagyniuk. Helyette reményt és öröömöt adok nekik. Egy napon, amikor a szívük megtelik örömmel és reménnyel, képesek lesznek megszabadulni a rossz szokásuktól. Egyáltalán nem tudom leírni, milyen hálával és örömmel tölt el, amikor felfedezem a változást a fiatalokban.

Mivel a fiataloknak nincs pontos tudomásuk önmagukról, azt gondolják, megvalósíthatják terveiket, amennyiben fáradoznak értük. Természetesen vannak dolgok, amik igyekezettel is elérhetők, de a dolgok kezdete a szívben van. Az ember csak akkor tud örülni, ha a szívét örööm tölti be. Ha a szív szomorú, az ember nem tud örülni, bármennyire is igyekszik. Ha az ember szíve hálával teli, úgy olyan tetteket fog felmutatni, amik háláról tanúskodnak. De ha valaki tele van gyűlölettel, csak aljas tettekre lesz képes.

A legegyszerűbb, amit tehetünk, hogy a szívünkben lévő dolgokat olyannak mutatjuk, amilyenek valójában. Ha boldogság van a szívünkben, akkor boldogságot, ha örööm van benne, öröömöt, ha hála van benne, akkor hálát kell kifejeznünk. Ha valakiben elégedetlenség van, csak elégedetlenséget tud kimutatni. Ha azt mondjuk egy elégedetlen embernek, hogy ne legyen elégedetlen, lehetetlen dolgot kérünk tőle. Hogy az ember ne morogjon, először hálával, örömmel és boldogsággal kell megtöltenie a szívét, azután a morgás nem talál helyet magának a szívben.

Aki ezt leginkább végre tudja hajtani, az nem más, mint Jézus. Mekkora hálát érzett a házasságtörő asszony, amikor Jézus megmentette őt? Egészen biztos, hogy ez a hála vezette őt egész életén át. A probléma az, hogy a legtöbb ember a saját igyekezetével szeretné megváltoztatni a szívet. Pedig csak akkor tudunk igazi változást kieszközölni az életünkben, ha megismerjük a szív világát.

5.

F E J E Z E T

A nő, aki a félelem küszöbén állt

Miután az emberek bűnt követnek el, megbánják, és elgon-dolkodnak.

– Miért műveltem ezt? Annyira értelmetlen volt.

Legtöbbször egyáltalán nem gondolnak arra, mi történik azután, hogy vétkeznek. Noha elkövetett vétkeik miatt nehézségekkel kell majd szembenézniük, nem sokan számol-nak vele, hogy a bűneik miatt gyötrelmet fognak érezni.

– Hogy tud valaki megölni egy másik embert? Mi ütött belé, mikor megölte? – teszi fel az ember a kérdést.

Amikor ilyen gondolatok ébrednek valakiben, az ember úgy véli, valami megdöbbentő dolognak kellett történnie. De ha olyan emberekkel beszélgetünk, akik tényleg megöl-tek valakit, láthatjuk, hogy egyáltalán nem így történt.

Egy hirtelen jött, picike gondolat

Jeonju börtönében találkoztam egy asszonnyal, aki a férjét és hároméves lányát leszúrta egy késsel. Azt esetleg el lehet képzelní, miért ölte meg a férjét, mondjuk egy dühroham következtében. De hogy hogyan ölhette meg a hároméves lányát, azt egyszerűen nem lehet elképzelni, hiszen egy anya számára a gyermek a legbecsesebb kincs.

Amikor találkoztam ezzel az asszonnyal Jeanju börtönében, már közelgő elbocsátására várt. Mikor elmondta, hogy megölte a férjét és gyermekét, bele sem mertem gondolni. Irtózatosnak tartottam. Sírva mesélte, mi vezette őt odáig, hogy kiirsa a családját. Sokkot kaptam. Hogy történhet meg ilyesmi?

Az asszony Jeanjuban házasodott és élt. Ahogyan minden más feleség, a kórházban életet adott egy kislánynak. Néhány nappal később a férjével együtt hazamentek. E pillanatig boldog család voltak. Az asszony nagyon szerette a lányát. Miután a férje reggeli után munkába indult, az asszony aludt még valamicskét, hiszen ki kellett pihennie a szülést. Egy idő után felkelt, készített egy forró fürdőt, megfürdette a kisbabáját, egy törülközővel szárazra törölte és behintőporozta. Bebugyolálta egy száraz kendőbe és befektette az ágyba.

Minden nő így érez a gyermeké iránt, akit kilenc hónapon át hordott a hasában. Ő is annyira bájosnak találta a kislá-

nyát. De ő valami másat is érzett, mint a többi nő. Egy másik erő is dolgozott benne, amiből azonban semmit nem vett észre. Annyira aranyosnak tartotta a kislányát. Az arcához simult, és csókolgatta őt. Annyira édesnek tartotta a babát, hogy majd' meghasadt a szíve.

Ám ekkor hirtelen támadt egy gondolata.

- Mi lesz, ha valaki leszúrja a lányomat?

Ez egy teljesen abszurd gondolat volt, de mivel a lánya élete tőle függött, hirtelen félni kezdett. Nem tudta, mit tegyen. Körbe-körbe bolyongott a házban, minden ajtót és ablakot bezárt. Felhívta a társasház portását, és kiabálni kezdett vele:

- Akart valaki feljönni hozzánk? Nem engedett fel senkit?

Ám a félelem nem akart szűnni, ezért felhívta a férjét:

- Drágám, szörnyen félek.

A férje egyáltalán nem értette, mi történt a feleségével, ezért csak annyit mondott:

- Miért félsz? Ez a mi házunk. Mindig is itt éltünk. Ne félj!

Az asszonyt még mindig gyötörte az elviselhetetlen félelem. Ijesztő volt ez az érzés. Este a férje megérkezett a munkából. Az asszony elmesélte neki, mennyire félt egész nap.

- Kedvesem, annyira féltem.

- De hiszen ez az otthonunk. Mindig itt éltünk. Nem kell félned.

Milyen szép lett volna, ha ezeknek a szavaknak köszönhe-

tően a félelem eltűnt volna. Ám amikor látta, hogy a férje nem érti meg őt, az asszony úgy érezte, magára hagyta. A félelem magával ragadta, és még többet birtokolt a szívéből.

A következő napon, amikor a férje fogta a táskáját, hogy munkába menjen, az asszony megint szólt:

- Drágám, ma mindenki el kell menned dolgozni? Nem tudnál itthon maradni?

Szörnyű félelem mondatta ezt vele, de mivel a férje nem felt, nem tudta megérteni felesége érzéseit.

- Ne aggódj! Ne félj! Most, hogy van egy gyermekünk, sok pénzt kell keresnem, hogy felneveljük őt. Muszáj dolgoznom. Most megyek – mondta, majd kiment az ajtón.

Az asszony úgy érezte, hogy a férje aljas, és utálta őt ezért. Azt érezte, hogy ha a férje elmegy dolgozni, valaki be fog törni a házba, és leszúrja az ő csodaszép lányát.

Ki ölné meg egy újszülöttet? Ez teljesen abszurd. Ez az anya viszont valódi problémaként élte meg gyermekére elképzelt halálának lehetőségét. Már csak erre tudott összpontosítani. Senki nem tudta, miért vannak ilyen gondolatai, ezért mindenki csak arra biztatta, hogy ne aggódjon.

– Ne félj! Ne aggódj!

Az asszonynak viszont esélye sem volt eltüntetni a szívéből a féleelmet.

Noha telt-múlt az idő, a félelem nem csökkent. Éjszakán-

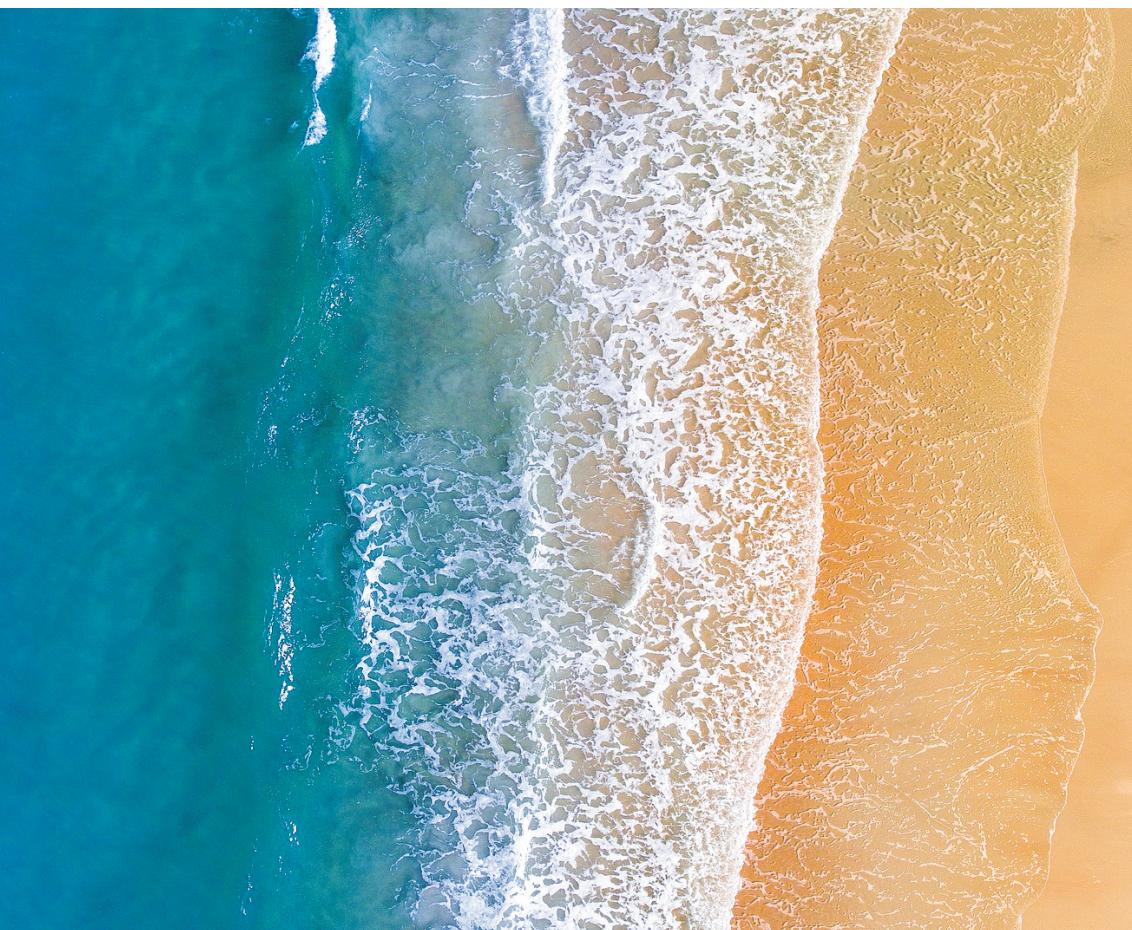
ként attól félt, hogy valaki besurran, ezért úgy aludt, hogy a babát a karjában tartotta. Többször felkelt, hogy megnézze, nem ment-e be valaki, és ellenőrizte, hogy jól be van-e zárva minden ajtó.

Idegen gondolatoktól irányítva

Ha objektíven szemléljük, a gondolat, miszerint valaki megölheti a gyermeket, teljesen megalapozatlan volt. Ki ölné meg egy újszülött gyermeket? Ennek ellenére az asszony egyre mélyebbre süllyedt a gondolataiban.

Az emberek azt gondolják, hogy terveznek és döntenek. Ha például valaki kiválaszt magának egy egyetemet, választ egy szakot, ami tetszik neki. De amikor döntenünk kell valamiről a szívünkben, a gondolatok akaratunktól függetlenül merülnek fel bennünk. Ezek a gondolatok irányítják a szívünket. Mivel a legtöbb ember nem ismeri ezeket a gondolatokat, azt sem ismeri fel, hogy tényleg komolyan kell-e venni őket. Hagyják, hogy a gondolat irányítsa őket. A szóban forgó asszony esetében is erről volt szó.

Nagyjából egy hónap telt el. A bizonytalanságtól nem tudott rendesen aludni, és nagyon érzékeny lett. Eleinte azzal a gondolattal élt, hogy a lányának meg kell halnia. Később azt gondolta, hogy neki magának kell meghalnia.

– Ha ez így megy tovább, én fogok meghalni.

A gondolatai most ebbe az irányba vándoroltak.

– Mi lesz, ha meghalok? A férjem el fog venni egy másik nőt.

Innen től kezdve elkezdte gyűlölni a férjét.

– Ez a mocskos disznó! Hogy tud elvenni egy másik nőt, csak mert én meghaltam?

Noha még erőtlen volt a szülés miatt, egyébként teljesen egészséges volt. Sem betegség, sem más ok nem indokolta, hogy meghaljon. De mivel azt gondolta, hogy meghalhat, a szíve egyre inkább a kétségbeesés és a halál gondolatába süllyedt.

Amikor az emberek kapnak egy ilyen gondolatot – például azt, hogy meghalhatnak – nem vizsgálják felül, vajon ez a gondolat belük származik, vagy valaki sugallta. Az aszszonynak semmi oka nem volt rá, hogy ilyen gondolatot tápláljon. Arra sem volt oka, hogy azért aggódjon, mert valaki leszúrhatja a gyermekét, vagyis szükségtelen volt ettől félnie. Ha valóban ott állnánk az asszony mellett és megfigyelhetnénk őt, tisztán érezhetnénk, hogy egy bizonyos erő irányította, amit nem ismert.

Az emberek azt gondolják, hogy a gondolatok egész egyszerűen bennük keletkeznek. Biztos, hogy sok olyan gondolat van, ami tényleg bennünk születik, de vannak olyanok is, amik tönkretesznek bennünket. Viszont az nem lehet, hogy

a saját gondolataink tegyenek tönkre bennünket, vagyis ez azt jelenti, hogy valaki belénk plántálta ezeket a gondolatokat. Az emberek erről semmit nem tudnak. Amikor különlegesnek tartják magukat, túlontúl megbíznak magukban és túlértéklik magukat, olyankor minden meggondolatlanul cselekednek, majd jönnek a nehézségek.

– Mi lesz, ha valaki leszúrja a kisbabámat?

Egy ilyen gondolat nem jön csak úgy magától. Valakinek sugallnia kellett. De mivel annyira megdöbbentő volt, nem szánt rá időt, hogy megvizsgálja, vajon igazi vagy csak egy abszurd gondolat. Végül hagyta, hogy bekebelezze őt. Annnyira behálózta a szívét, hogy meg sem fordult a fejében feltenni a kérdést, mégis ki ölné meg a gyermekét, hiszen ez teljes képtelenség. Akkor sem rázta le magáról a gondolatot, amikor a körülötte lévő emberek azt mondták, hogy ilyesmi nem fog megtörténni.

Sok ember ugyanilyen módon, egy gondolattól vezérelve hagyja magát befolyásolni, aztán bünt követ el, jóllehet egyáltalán nem állt szándékában.

Miért vannak ilyen gondolataim?

Amikor a börtönben tanácsadást tartottam az embereknek, eleinte nem ismertem fel, de aztán sok fogoly mondta:

- Lelkész úr, akkor egyszerűen nem voltam önmagam. Soha nem gondoltam volna, hogy ilyet fogok tenni. Azt éreztem,

mintha valami megszállt volna. Miután elkövettem a bűncselekményt, azt kérdeztem magamtól: „Ezt csakugyan én tettem?” – Magam sem tudtam elhinni.

A legtöbb ember nem veszi észre, hogy egy bizonyos gondolat behatolt a szívébe, sőt meghatározóvá vált. Ezért hagyja, hogy ez a gondolat vezérelje őt. Ez igazán sajnálatraméltó.

Az asszony szívébe behatolt egy gondolat:

– Meg fogok halni!

Aki képes világosan gondolkodni, eltűnődik ezen.

– Semmi okom nincs rá, hogy meghaljak. Akkor miért gondolom, hogy meg fogok halni?

Eleinte azt gondolta, hogy valaki meg fogja ölni a gyermekét. Ha átgondolta volna, hogy miért jár ilyesmi a fejében, márás kipipálhatta volna a gondolatát.

– Mégis ki szúrna le egy újszülött gyermeket? Ez a gondolat teljesen abszurd. Ki akar ilyet tenni, hogy aztán börtönbe kerüljön? Semmi különöset nem tettünk, amiért bárkinek gyűlölnie kellene bennünket, és az sem megy olyan könnyen, hogy valaki gyilkosságra adja a fejét.

Ha így végiggondolta volna, rögtön felismerhette volna, mennyire értelmetlen, amit gondol. De mivel úgy vélte, hogy minden gondolata a sajátja, magához fogadta, anélkül, hogy átgondolta volna.

– El fogok pusztulni. A férjem pedig egy másik nőt fog elvenni.

Amikor erre gondolt, dühös lett, és igazságtalannak tartotta. Hirtelen elkezdte utálni a férjét.

– Elvesz egy nőt, csak mert én halott vagyok? A nő itt fog ülni a kanapén, amin én ültem. A konyhában fog főzni, amiben én főztem. Az ágyban fog aludni, amiben én aludtam. Mindezek felőli gondolkodása közben egyre mélyebbre süllyedt a gyűlöletben. Ám a legnagyobb problémát az okozta számára, hogy azt gondolta, ez a gonosz nő gyötörni fogja a lányát.

Nos, az asszony még nem halt meg. Sőt egyáltalán nem is fog meghalni. A férje nem vett el egy másik nőt, és ez a nő nem gyűlöli a lányát. De ezek a hátborzongató képzelések behatoltak a szívébe, ő pedig egyszerűen az irányításuk alá került. Szenvedett, mert azt gondolta, minden valóban meg fog történni. Az asszony első gondolata az volt, mi lesz, ha valaki leszúrja a lányát?

A következő: ha ez így megy tovább, én fogok meghalni. Ezután arra gondolt: ha meghalok, a férjem elvesz egy másik nőt, aki kínozni fogja a lányomat.

Mire minden elképzelt, végtelenül szomorúnak és igazság-talannak tartotta.

Ki plántálja belém a gondolatokat?

El sem tudjuk képzelni, mennyire sok ember él bizonyos gondolatok irányítása alatt. Ezek a gondolatok nem belőlük

származnak, hanem egy másik Intelligencia plántálta beléjük, ami félrevezeti az embert.

Amikor olyan emberekkel beszélgetünk, akik súlyos bűncselekményt követtek el, azt tapasztaljuk, hogy miután elmesélik a bűncselekményt, a végén minden hozzáfűzik: „Olyan voltam, mint egy megszállott.”

Milyen Intelligencia képes ilyen gondolatokat adni? Ki idézte elő, hogy történetünk szereplője ilyen szomorú, sőt hátborzongató gondolatok rabjává váljon, hogy valaki majd leszúrja a lányát, hogy meg fog halni, hogy a férje mást vesz feleségül, aki gyötörni fogja a lányát? Ha legalább egyszer feltette volna magának a kérdést – „ezek nem lehetnek az én gondolataim, de akkor vajon onnan származnak?” – egész másképp nézett volna ki a helyzet. Ehelyett egyszerűen elfogadott minden gondolatot, ami felmerült benne.

– Én meghalok. Ha meghalok, a férjem elvesz majd valakit, aki az otthonunkban elfoglalja a helyem, és kínozni fogja a lányomat.

Ezen a ponton már nem bírta elviselni a kínt. Miközben mesélt, hangosan zokogott.

Amikor végighallgattam a történetét, tisztán felismertem, hogy ezek a gondolatok nem maguktól keletkeztek, hanem valaki szisztematikusan a pusztításhoz irányította az életét. minden gondolat, ami a bűnözökben lakozik, ilyen módon szivárog beléjük.

Ha csakugyan belölünk származik minden gondolat, ami

kialakul bennünk, akkor egységesnek kellene lenniük, nem pedig ellentmondásosnak. Ha azért játszom egy számítógépes játékkal, mert szeretném, és azért hagyom abba, mert már nem szeretném, azzal nincs semmi probléma. De amikor az ember egy számítógépes játék rabjává válik, észrevehető a kettősség. Egyrészt azt gondolja, hogy abba kell hagynia, másrészt pedig szeretne tovább játszani.

A tanulók legkomolyabb problémája a játékfüggőség, aminek elsődleges következménye, hogy az iskolában nem tanulnak, sőt a vizsgáikat sem teszik le.

– Nem szabad tovább játszanom, különben nem tudok teljesíteni az iskolában – gondolja a legtöbb diákok.

Ennek ellenére állandóan a számítógép előtt ülnek, mert játskszenvedélyük irányítja őket.

Ha tényleg az én szívemből származna minden dolgunk, akkor nem mondánának ellent egymásnak. Teljesen valószínűtlen, hogy a szívem harcban álljon önmagával. Ez azt jelenti, hogy a kettő közül az egyik nem a saját szívemből származik, hiszen nem szeretném játszani, de valami mégis csak a számítógép elé citál engem.

Mi irányítja a gondolataimat abba az irányba, amibe nem szeretném menni? Szeretném rendezett és becsületes életet élni, de valami folyton a bűn felé kormányoz engem. Szeretném a lányommal boldogságban élni. Ki az, aki azt súgja nekem, hogy valaki megölheti a lányomat? Mivel az embereknek általában nincs nyugalmuk, hogy erről gondolkod-

janak, továbbra is azok a gondolatok irányítják őket, amik a szívükben keletkeznek, noha egyáltalán nem ezt akarják. Kapott egy gyönyörű gyermeket, akit szeretett, és boldogan élt a férjével.

Semmi oka nem volt az asszonynak, hogy szomorú legyen vagy féljen. Egyáltalán semmi oka nem volt rá. Mégis félt és szomorú volt.

Miért szeretném megölni a lányomat?

Több órán keresztül hallgattam az asszony a történetét, Jeonju börtönének irodájában. Teljesen világossá vált, hogy egy bizonyos erő volt az, ami a pusztításhoz vezette őt. Az ő szemében viszont nem volt látható ez az Intelligencia, ezért azt sem tudta, hogy egy erő irányítja őt.

Egy bizonyos naptól kezdve az asszony elkezdte gyűlölni a férjét, aki majd elvesz egy másik nőt, vele alszik, és bántalmazni fogja a lányukat. Ilyen megátalkodottnak tünt számára a férje, aki mindezeket a jövőben megteszi. A gondolataiban kirajzolódott egy kép a férjéről, aki az új feleség oldalán áll, és rosszul bánik a lányukkal. Elképzelte, hogy egy hideg téli estén a férje és a mostoha együtt lakmároznak valami finomságot, a lányukról meg leveszik a ruhákat és kihajtják a koromsötét éjszakába. Az asszonynak folytak a könnyei. Noha még nem halt meg, már előre sajnálta, hogy meg fog halni. Keservesen sírt, aztán hirtelen felkiáltott:

- Kincsem, a mama nagyon szeret téged! A mama nem engedheti, hogy ez a közönséges nő bántson téged. Azt még el tudom viselni, ha engem megkínognak, de miért kell ennek a gonosz nőnek bántania az én szeretett lányomat? Mielőtt meghalok, megöllek téged. Kérlek, bocsáss meg, Kicsim! A mama nagyon szeret téged, ezért bocsáss meg! A mama annyira szeret téged, hogy egyszerűen nem tehet mást.

Ha az asszony csak egy kicsit is gondolkodott volna, arra jutott volna:

– Miért akarom megölni a lányomat? Semmi értelme annak, amit gondolok.

De már annak az Intelligenciának az irányítása alatt volt, ami a gondolatait beplántálta. Ezt a bizonyos Intelligenciát általában gonosz léleknek vagy Sátánnak szokták nevezni.

Minden szerencsétlenség, ami ebben a világban történik, ezzel a gonosz lélekkel kezdődik. Amikor az ember meg-hallgatja a gondolatokat, amiket betáplál, majd követi azokat, ha akarja, ha nem, az élete szerencsétlen lesz, szomorúsággal és tragédiával fog véget érni. Ennek ellenére az emberek úgy vélik, hogy okosak.

Eszembe jutott egy történet a Bibliából, amiben egy házas-pár, Ananiás és Szafira eladtak egy birtokot, majd az árának egy részét eldugták. Ekkor Péter azt mondta nekik:

- Ananiás, miért szállta meg a Sátán a szívedet, hogy félre-

tegyél magadnak a föld árából?

A Biblia világosan rámutat a gonosz lélek létezésére. Pontosan ez a gonosz lélek vezette az asszony szívét is.

Egy napon valóban elhatározta magát, hogy megöli a lányát. A szívében úgy döntött, hogy ezt meg is teszi. Aztán még valami eszébe jutott.

– Ez a mocskos disznó! Meg kell halnia! Azonnal el fog venni egy másik nőt, mihelyt meghalok, és gyötörni fogja a lányomat.

Elhatározta, hogy a férjét is megöli. Egy ilyen gondolat soha nem magától keletkezik, ráadásul egyáltalán semmi köze a realitáshoz, viszont a gondolat már irányította őt, így igaznak tartotta. Anélkül, hogy bárki tudott volna róla, elkezdte megtervezni, hogyan fogja megölni a lányát és a férjét.

*„Itt már nem voltam önmagam. Mint egy megszállott,
hagytam magam irányítani.”*

Ugyanúgy, mint bármelyik történet esetében, amiket az emberek a börtönben meséltek, az asszonyt is egy bizonyos erő irányította. Ez az erő minden ember szívét bizonytalanítja, megkínozza és kétségebesít hajtja.

Egy napon az asszony, késsel a kezében, az ajtó mögé állva várt. A férje legrosszabb álmaiban sem gondolta volna, hogy a felesége le fogja szúrni őt. Ezen a napon két szatyor

finom ennivalóval tért haza, és hívta őt:

- Kedvesem! – majd belépett az ajtón.

A felesége, aki az ajtó mögé bújt, leszúrta őt. A férfi azon nyomban meghalt. Majd megölte imádott lányát is. Végül öngyilkosságot kísérelt meg, vadul leszúrta magát.

Ezen a világon minden szerencsétlenség a gonosz lélek által kezdődik

Az öngyilkosság azonban nem sikerült. A rendőrség elfogta őt, és hosszú időre börtönbe zárták. A következőt válaszoltam neki, amikor elmesélte a múltját:

- Kedves asszonyom! Ezt nem ön tette, hanem az a gonosz lélek, ami becsapta és irányította önt.

Amikor kicsi voltam, heten aludtunk egy szobában a szüleimmel és a testvéreimmel. Akkoriban olajlámpát használtunk. Egy kicsi olajlámpához nem kell olaj, de mi még annyit sem használtunk, mert spórolni kellett. Legtöbbször csak a vacsoránál kapcsoltuk fel a lámpát, és ha utána még játszottunk is valamit, kilenc óra körül eloltottuk a lámpát és aludni tértünk. A téli reggeleken az egész család nyitott szemmel feküdt a takaró alatt, olyan későn kelt fel a Nap. Apánk, ahelyett, hogy meggyújtotta volna a lámpát, mindenféle történetet mesélt nekünk.

Egyszer mesélt egy koboldról. A kobold egy tüskés bozótba

vezette az embert, s közben azt mondta:

- Találsz itt egy folyót. Gyűrd fel a nadrágodat.

Ekkor az ember felgyűrte a nadráját, és jól összekarcolta a lábait. Az ember keresztülvágott egy patakon, ekkor a kobold megint szolt hozzá:

- Ez egy tüskés bozót. Nem kellene felgyűrnöd a nadrágodat.

Így vezette a kobold az embert egész éjszakán át, míg az ember reggelre meghalt a kimerültségtől.

Itt most egyáltalán nem egy koboldról van szó, hanem ténylegesen egy olyan intelligens lényről, aki az emberek szívébe gondolatokat táplál és irányítja őket. Ez a gonosz lélek. Ha az embernek nincs pontos ismerete a gonosz lélek lényét illetően, kénytelen leszaggatni magáról a ruháit, és körbe-körbe kell táncolnia. Az már igaz, hogy akik így viselkednek, valóban gonosz lélektől megszálltak. Legtöbbször egyáltalán nem veszi észre az ember, ha a gonosz lélek működni kezd benne. A gonosz lélek nem szarvakkal a fején érkezik, hegyes fogakkal, utálatos arccal, hogy irányítson bennünket, hanem egyszerűen csak belénk táplál valamilyen gondolatot. Ettől a gondolattól vezérelve, az emberek veszekednek egymással, elválnak egymástól, gonosz dolgokat cselekednek, végül szerencsétlenek lesznek. Ugyanilyen gondolatot ad, és általa vezeti a gonosz lélek azokat az embereket is, akik öngyilkosságot követnek el.

Természetesen nem beszélgettem mindenivel, aki öngyilkosságot követett el, de azok a személyek, akik mögött már van egy meghiúsult öngyilkossági kísérlet, mind azt mondják, hogy egy gondolat sodorta őket a halál felé.

Amit most fel kell ismernünk, hogy a szívünkben az énünkön kívül létezik valami más is. Ha mélyen a szívünkbe nézünk, felismerhetjük ezt a tényt. Vannak emberek, akik azt mondják, hogy a gonosz lélek létezésének bizonyításához tárgyi bizonyítékot kell felmutatni. De mivel a gonosz léleknek nincs saját alakja, nem lehet elcsípni egy videokamerával, és nem lehet tényleges cselekvés közben látni. Viszont tisztán fel lehet ismerni, mennyire hatékonyan dolgozik a szívünkben.

Állítólag manapság sok fiatal van, akik a gonosz lélekkel beszélgetnek. Egész éjjel beszélgetnek egy olyan lénnnyel, ami nem látható. Mivel a gonosz lélek rossz irányba húz minket, garantáltan szenvedni fogunk, ha azokat a gondolatokat követjük, amiket belénk táplál.

Az asszony, akit Jeonju börtönében találkoztam, szabadsulása után újra férjhez ment, és most új életet él. Amikor hébe-hóba találkozunk, láthatom, hogy mennyire boldog.

Függetlenül a saját akaratuktól, az embereket olyan gondolatok irányítják, amiket a gonosz lélek táplált beléjük. Ha ezeket a gondolatokat követik, rossz dolgokat tesznek,

öngyilkosok lesznek, embereket ölnek. A vége többnyire tragédia lesz. Mivel ezt a gonosz lelket nem lehet lefényképezni, sokan vannak, akik tagadják a létezését, de végül veszteséget kell elszenvedniük.

Aki belenéz a saját szívébe, láthatja, hogy vannak olyan feltörő gondolatai, amiket egyáltalán nem szeretne. Ha ezeket követi, csúnya dolgok történnek vele. El kell ismernünk, hogy az énünk mellett ez egy másik Intelligencia, ami irányít bennünket. Ha nem követjük ezeket a gondolatokat, az életünket egy egészséges lélekkel fogjuk felruházni, és így boldog életet élhetünk.

6.

F E J E Z E T

Klára, aki apját kétszer is sírásra készítette

Ifjúsági szervezetünk, az International Youth Fellowship (IYF) minden évben egyre több városban szervez táborokat (Welt World Camp). E táborok fő célja, a diákság szívénének megváltoztatása. Amikor a diákok problémát észlelnek az életükben, megpróbálják elhatározni magukat:

– Abba kell hagynom a videojátékot! Abba kell hagynom a drogozást!

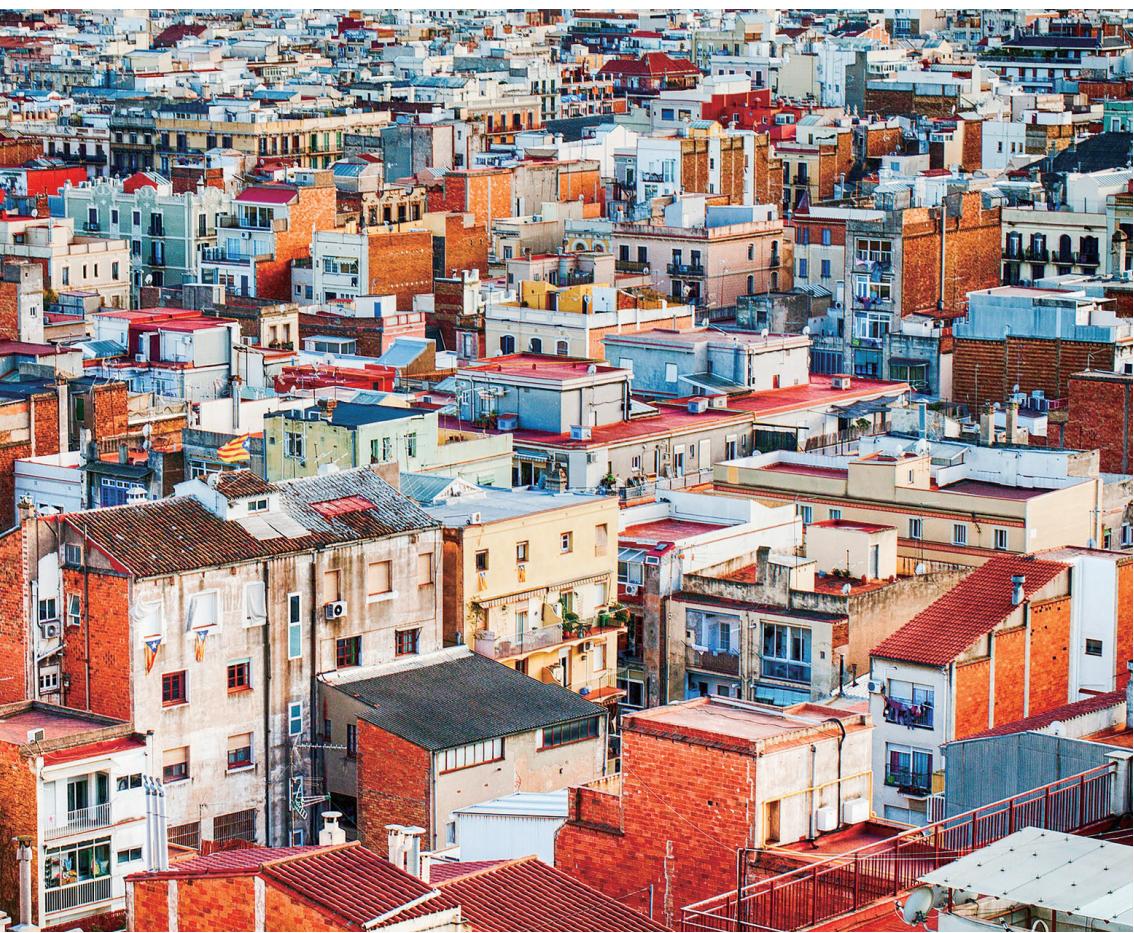
Ám nagyon ritkán fordul csak elő, hogy pusztán akarat-tal képes valaki megszabadulni a játéktól vagy a drogtól. Az ok, amiért oly sokan elhatároznak bizonyos dolgokat – noha az életük ezáltal egyáltalán nem változik meg – az nem más, mint hogy nem ismerik a szív világát.

A szív olyan, mint egy szántóföld

Mit kell tennünk, hogy megszabaduljunk a rossz szokásuktól vagy a helytelen életviteltől? Mivel a szívünk olyan, mint egy szántóföld, sok gondolat növekszik benne. Azért szeretnénk játszani vagy drogozni, mert a szívünkben lévő gondolat – hogy ezeket a dolgokat akarjuk tenni – egyre csak növekszik. Nem sok értelme van annak, ha szilárdan elhatározzuk, hogy abbahagyjuk a játékot vagy a drogozást. Ha van is bennünk elhatározás, a szívünkben nincsenek meg annak feltételei, hogy sikerre vigyük az akaratunkat, ezért ha elfog a vágyakozás, nem tehetünk mást, mint hogy tovább játszunk. Hogy ettől megszabaduljunk, valami sokkal jobbra van szüksége a szívünknek, mégpedig valami sokkal nagyobb boldogságra. Aki elnyeri szívében ezt a boldogságot, minden sötétségtől megszabadul.

Ha például egy férfi szeret egy nőt, boldogan tölti vele az idejét. Megbeszélük a következő hétvégét, elbúcsúznak, majd mindenketen hazamennék. Noha a nő már beszállt az autójába és elhajtott, akkor is az a nő marad, akit a férfi szeret, és továbbra is a szívében őriz. Nem felejti el őt, és epedezik utána.

– Többé nem akarok elbúcsúzni tőle. Legközelebb megkérem a kezét. Szeretném, ha a feleségem lenne. Szeretném, ha együtt autóznánk, ha együtt mennénk bevásárolni, ha együtt élnénk egy szép házban, és ha lenne egy szép gyer-

mekünk. Milyen csodás lesz, ha együtt élünk majd.

A férfi szíve tele van szerelemmel, és boldog jövőről álmodik.

De mi történik akkor, ha ez a nő, akitő szeret, egy másik férfi felesége? Nyilvánvalóan úrrá lesz rajta a kétségbeesés. Az ember nem attól lesz boldog, hogy keresi a boldogságot. Ha boldogságot ültet a szívébe, akkor lesz az élete ragyogó, tele örömmel és reménnyel. De ha bánatot ültet a szívébe, az élete sötét és szomorú lesz. Mindennél fontosabb tehát, hogy boldogságot ültessünk a szívünkbe.

A boldogság jobb, mint egy jó elhatározás

Évről évre járom a világ városait, és tartok előadásokat az emberi gondolkodásmódról. Azt a boldogságot közvetítem a diákoknak, amivel képesek lesznek legyőzni a szomorúságot, és képesek lesznek túllépni rossz életükön. Amikor a boldogság elfoglalja helyét egy diák szívében, láthatom, amint a diák megváltozik és megújul. Mint mondtam, a változás nem a vasakarat vagy egy jó elhatározás következménye. Változás akkor következik be, ha a szívbe békességet és örömöt ültetünk.

Amint azt korábban már említettem, Jézus azt mondta a házasságtörő asszonynak: én sem kárhoztatlak téged. Ezzel megszabadította őt a haláltól. Egészen biztos, hogy sem tíz,

sem húsz év múlva nem felejtette el, és mindig hálás volt Jézusnak.

– Akkoriban olyan szorult helyzetben voltam, hogy ha nem találkozom Jézussal, halára köveznek.

Ez hozta meg számára a boldogságot, amit onnantól kezdve minden a szívén viselt. Azelőtt hiába határozta el és hiába igyekezett, hogy ne kövessen el házasságörést, egyszerűen semmi nem használt. Most viszont olyan ragyogó és áldott életet élt, hogy többé nem tette volna meg még akkor sem, ha felszólították volna rá.

Én nem arra ösztönzöm a fiatalokat, hogy tegyenek elháztározásokat, hogy felhagynak a számítógépes játékokkal, nem játszanak pénzben, vagy többé nem fognak drogozni. Helyette a boldogságnak azt az erejét próbálom átadni, amiből hálás fakad. Amikor ifjúsági táborokat rendezünk, minden arra törekszem, hogy reményt és örömet adjak a fiataloknak. Jó zenéket hallgattatok és szép előadásokat néztek velük. Megpróbálok alkalmat teremteni arra, hogy jó beszélgetéseket folytassanak, és barátságok születhessenek. Ilyen hangulatban és környezetben a tanulóknak alkalmuk adódik megélni a változást.

Apám, én rossz lányod vagyok

Néhány évvel ezelőtt Mexikóban, egy Toluca nevű városban rendeztünk egy IYF tábot. Az első estén mintegy két-

ezer diák gyűlt össze. A nyitóünnepségen fontos személyek köszöntőbeszédeket tartottak, és néhány híresség is jelen volt. A Gracias kórus a leggyönyörűbb zenéit adta elő a színpadon. A diákok tapsoltak, vidámak és boldogok voltak. A következő program az én Mindset előadásom volt. A téma címe ez volt: „Az apa szeretete és fontossága”. A koreai édesapák meglehetősen szigorúak, mégis mély szerezetet éreznek gyermekeik iránt. Ebben a témában tartottam előadást. Az előadásom végén azt mondtam a diákoknak:

- Mindnyájatoknak van mobiltelefonja, ugye? Ma este, az előadás után hívjátok fel az édesapátokat! Lehet, hogy az apa más, mint az anya, és számotokra nem könnyű megközelíteni őt, de egy apa – mindegy, hogy lánya vagy fia van – mélyesen szeret benneteket, és nagyon fog örülni a hívásoknak. Hívjátok fel és mondjátok el neki, miért vagytok hálásak. Például azért, mert fizeti a tanulmányaitokat. Ha az édesapátok tudni fogja, hogy hálásak vagytok neki, a hála bennetek is növekedni fog, amennyiben kimondjátok. Azután az édesapátok szívében is helyet talál magának, így a viszonyotok szorosabb és bensőségesebb lesz. Beszéljetek neki őszintén a hibáitokról is, amiket elkövettetek.
- Az elmúlt időszakban elhanyagoltam a tanulást. Apám, rád kellett volna hallgatnom. Apám, titokban ezt és ezt tettem. Igazán nagyon sajnálom! Szerettem volna jó lányod, jó fiad lenni, de nem tudom mi történt velem. Szégyellem magam, hogy nem tudtam ezt elmondani neked, de ma fel-

140 • A szív földjén állva

bátorodott a szívem. Apám, sajnálom! – gyerünk, egyszer mondjátok el neki!

Ha nagyon nehezetekre esik ilyen közvetlenül elmondani, tőlem megtehetitek azt is, hogy odaálltok egy kókuszdíófa vagy egy mangófa elé, és azt mondjátok:

- Szia mangófa! Az édesapám ezt és ezt tette értem. De szégyellem elmondani neki. Apám ugyan sokat morgolódik, de valójában nagyon jó ember.

Legalább egyszer próbáljátok meg!

A rákövetkező napon a helyszínre érkezett egy személygépkocsi, és kiszállt belőle egy középkorú férfi. Megkereste a szervezőket és azt mondta nekik:

- Itt van valahol a lányom, akit Klárának hívnak. Szeretnék találkozni vele.

A szervezők megkérték az apát, hogy üljön le, majd a hangszbemondóban bemondták, hogy Klárát keresik. Kis idővel később odaszaladt egy diáklány, a férfi lánya, Klára. Letérdelt az apja előtt és sírva mondta:

- Papa, az én hibám volt, bocsáss meg! Papa, rossz lányod voltam. Mostantól szeretnék jó lenni.

Az apja meghatódott. Sírva ölelte át a lányát. Nagyjából harminc perc múlva mindenki, akik köréjük gyülekezett, velük együtt sírt. mindenki boldog volt.

Klárának volt egy barátja, aki egy napon egy köteg pénzt

vett elő a táskjából.

- Klára, nézd, mennyi pénzt kaptam! Ne aggódj, nem loptam. Szeretnél veled Kanadába menni, hogy ott éljünk. Ezért van szükségem erre a pénzre. Gyere velem!

Klára elhatározta, hogy elmegy a barátjával Kanadába. Az apja a repülőtérrig követte, hogy visszatartsa.

- Klára, be kell fejezned a tanulmányaidat. Ha befejezed a tanulást, utána bárhová elköltözhetsz. Akkor sem késő összeházasodnotok. Mi lesz a tanulmányaiddal, ha most elmész? Tudod, milyen nehéz lesz, ha nem fejezed be az iskolát? Nem abban akarlak megakadályozni, hogy férjhez menj, vagy hogy együtt élj a barátoddal. Szeretnél neked egy csodálatos esküvőt rendezni, de kérlek, csak akkor menj férjhez, ha befejezted a tanulmányaidat.

Az apja így könyörgött neki. De hiába esedezett, mert Klára szívében nem volt egyéb szándék, mint hogy elmenjen a barátjával Kanadába. Minél jobban beleélte magát, annál inkább akarta és várta, hogy megvalósítsák tervüköt, így végül felszálltak a repülőre.

Amikor Klára elment Kanadába, az apja szíve megszakadt. Nagyon csalódott a lányában.

Kanadában az élet sajnos nem alakult túl jól. Amíg Klára csak hétvégenként találkozott a barátjával, minden szép és jó volt. De most, amikor együtt éltek és naponta látták egymást, kölcsönösen meglátták egymás hibáit, és gyakran voltak nézeteltéréseik. Különösen a pénz miatt voltak gya-

koriak a veszékedések.

- Klára, ezt miért vettek meg?
- Azért vettek meg, mert szükségem volt rá, érted?
- Tudod, hogy nem keresek pénzt. Sokkal takarékosabbnak kellene lennünk. Erre egyáltalán nem volt szükségünk.
- De nekem szükségem volt rá. Még elég pénzünk maradt. Miért nem szabad vásárolnom?

Minél több idő telt el, annál többet veszékedett Klára a barátjával. Mindketten arról álmodtak, hogy Kanadában vidámak és boldogok lesznek, és csodálatos életet fognak élni, ám a realitás egészen más volt. Mindennap összecsaptak. Klára büszkesége egyre sérültetebb lett, és elkezdte utálni a barátját. A következő négy hónap igen nehéz volt számukra.

– Apámra kellett volna hallgatnom...

Apa és lánya, akik kinyilvánították szeretetüket

Klára nem tudott tovább a barátjával élni, ezért repülőre ült, és visszautazott Mexikóba. Amikor az apja meghallotta, hogy Klára visszajön, kiment a repülőtérré, hogy elhozza őt. Mialatt Klára az útlevélvizsgálatra várt, messziiről megpillantotta apját. Odarohanhatott volna az apjához, és azt mondhatta volna:

- Papa! Eljöttél, hogy hazavigyél engem? Köszönöm, Papa!
- Rettenetesen sajnálom!

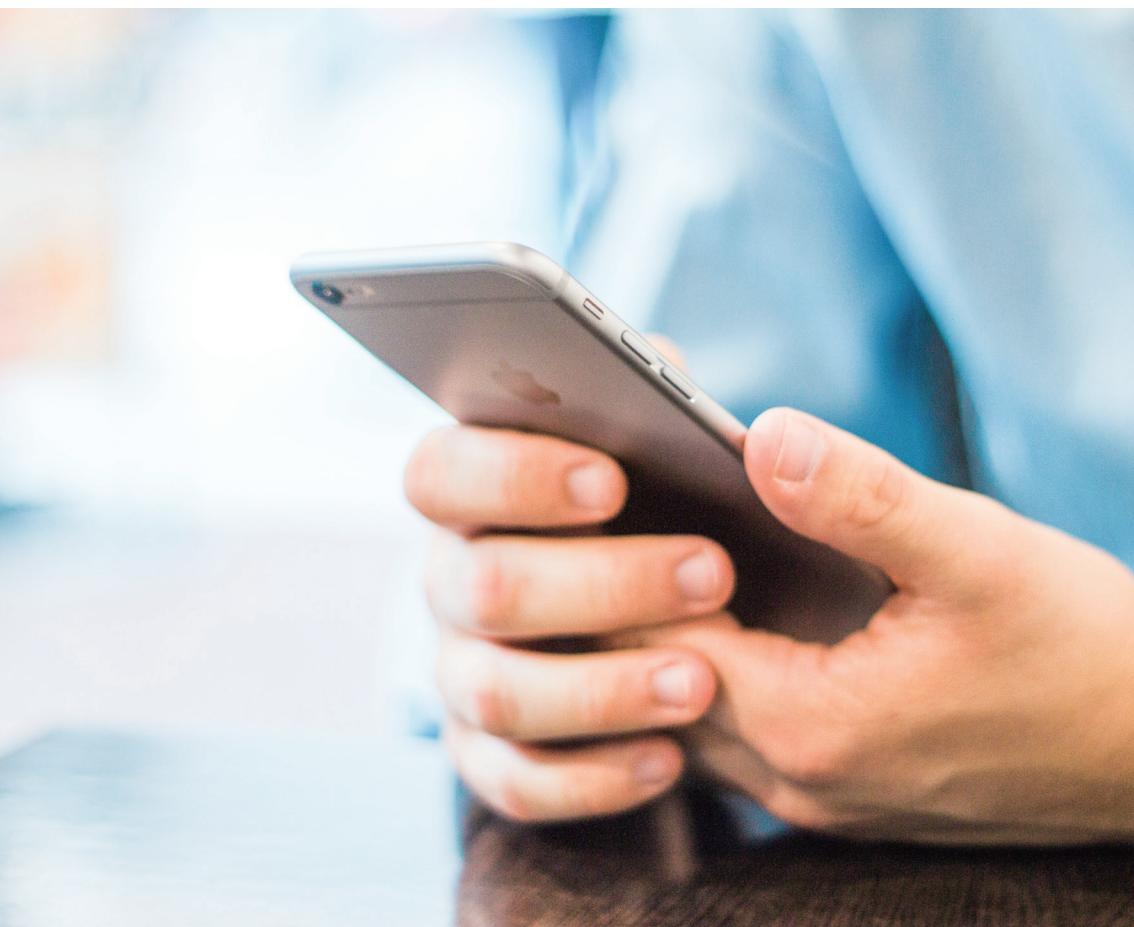
De mivel nagyon szégyellte magát, amiért apja akarata ellenére Kanadába ment, majd néhány hónap múlva már vissza is somfordált, inkább elbújt. Az apja sokáig várta a repülőtéren, végül hazament. Klára fogott egy másik taxit, és ő is hazament. Ám továbbra is feltétlenül szembenézni az apjával, ezért reggel úgy tett, mintha sokáig aludna, és csak akkor kelt fel, amikor az apja munkába ment. Azután ment mosakodni és reggelizni. Klárában volt egy bizonyos szorongás az apjával szemben, azonban nem volt ereje, hogy ezt a szorongást legyűrje, mint ahogy ahhoz sem, hogy szembenézzen az apjával, ezért inkább elkerülte őt.

– Nem volna szabad így bánnom apámmal. Nem tudom, miért viselkedek így.

Bármennyire is igyekezett, hogy jó legyen az apjához, amint meglátta őt, inába szállt a bátorsága, és nehezére esett kimondani, hogy Papa. Noha az apa nagyon szerette a lányát, egyszer sem mondta neki, hogy keljen fel, mielőtt ő munkába megy, így az együtt töltött idő mindkettejük számára bénító volt.

Ezek után Klára részt vett a táborunkban. Hallotta az előadásomat, amit az első estén tartottam.

- Mindenkinek van mobiltelefonja? Ma este hívjátok fel édesapátokat, és mondjátok el neki, hogy mennyire hálásak vagytok, amiért világra jötteketek és felnevelek benneteket. Biztosan sok olyan pillanat volt, amikor édesapátok boldog-

ságot és vidámságot szerzett nektek. Emlékezzetek ezekre a dolgokra, és mondjátok el neki, hogy hálásak vagytok.

Ez az előadás pontosan passzolt Klára helyzetéhez. Rosszul viselkedett az apjával szemben, de nem tudta megmondani neki. S bár hálás volt, ezt képtelen volt kifejezni. Klárának nem volt mersze szembénézni az apjával, de az előadás által bátorságot nyert, hogy felhívja őt.

- Csrrrr, csrrrr... – két kicsengés után meghallotta az édesapja hangját.

- Papa, én vagyok az, Klára!

Az apja annyira örült Klára hívásának, hogy azt sem tudta, mit mondjon.

- Papa! mindenben igazad volt. Hallgatnom kellett volna rád. Nem tudom, miért, de egyszerűen nem akartam hallgatni rád, ezért tettem azt, amit akartam. Igazán nagyon bánom, hogy nem hallgattam rád és elmentem Kanadába. Nagyon sajnálom! Tudom, hogy hallgatnom kellene rád, de amikor az arcodat látom, eszembe jutnak mindenek a dolgok, amiket rosszul csináltam, és nem merem elmondani ezeket neked. De ma, itt az IYF táborban hallottam egy előadást, és bátorságot nyertem, hogy felhívjalak. Papa, kérlek, bocsáss meg! Rosszul viselkedtem. Papa, hiszen szeretsz engem, már biztosan rég megbocsátottál. Ostoba-ság volt tőlem, hogy mindez csak most mondomb el.

Az apa elmesélte, hogy annyira meghatott volt Klára hívása miatt, hogy aludni sem tudott. Azt kérdezte magától, mi le-

het ez az IYF tábor, ami ilyen nagyon megváltoztatta Klára szívét. Majd másnap reggel, amint kivilágosodott, autóba ült és az előadás helyszínére utazott.

Klára azonnal futásnak eredt, amint értesült róla, hogy az apja idejött. Klára sírt, az apja sírt, és mindenki, aki figyelemmel követte ezt a jelenetet, sírt a meghatottságtól.

Ez valami gyönyörű, amikor két szív egymásra talál. Amíg apa és lánya kapcsolata gátolva volt, mindenkiten szenvedtek miatta. Ám ezen a napon mindenki ember kimutatta egy más iránti szeretetét.

A rákövetkező évben hallottam, hogy Klára és barátja befejezték az egyetemet, majd összeházasodtak. Feltételezem, hogy mostanra már gyermekük is született, és boldog családi életet élnek.

Amennyiben váltunk, megszabadulhatunk a gonosz lélektől

Körülutaztam az egész világot, hogy IYF táborokat vezessék. Bármelyik országban jártam, a diákok gondolkodása mindenhol nagyon hasonló volt. Gyakran előfordult, hogy jó gondolatok helyett egy rossz hatalom vezette a diákokat, persze rossz irányba. A diákok elhatározzák magukat, hogy nem fognak helytelen életet élni, mégis gyakran vonzódnak hozzá. Azonban amikor eljönnek a táborunkba, eldobják hamis gondolataikat, beszélgetnek és eszmét cserélnek

más fiatalokkal. Olyankor nemcsak Klára, hanem számtalan más fiatal is megszabadul, akár a drogtól, a computer játékoktól vagy a szerencsejátékoktól.

Egyszer részt vett az IYF táborban egy miniszter asszony Afrikából. Nagyszerű ember volt. A diákoknak tartott előadásán elmesélte, hogy amikor egyetemista volt, teherbe esett.

- Viszonyt kezdtem egy fiúval, anélkül, hogy gondolkodtam volna. Amikor terhes lettem, nagyon megijedtem, és nem tudtam, mit tegyek. Bármennyire gondolkodtam, nem találtam kiutat, ezért elmondtam édesanyámnak, hogy várandós vagyok. Édesanyám lehajtotta a fejét, sokáig gondolkodott, majd azt mondta: „Minden rendben van!” Szívem szerint azonnal a nyakába ugrottam volna. Aztán így folytatta: „Ne gyötrődj emiatt túl sokáig. Használd ki az időt a tanulásra.” Ezután már nem gondolkodtam ezen, hanem szorgalmasan tanultam, végül miniszter lettem.

Ahogyan őszintén beszélt magáról, a diákok megnyitották a szívüket, és a szívük egymásra talált.

Klárának egyáltalán nem volt oka, hogy bezárja a szívét apja előtt. Nyugodtan mondhatta volna, hogy papa, sajnálatom. De bizonyos okok miatt az ő szíve és az apja szíve annyira különbözött egymástól, hogy nem volt mersze az apjához menni.

Ha az ember megnyitja a szívét mások iránt és közeledik

másokhoz, hatalmas boldogságra lelhet. Meg kell tanulni megismerni a szív világát, az embereknek meg kell osztaniuk egymással a szívüket, amennyiben úgy vélik, hogy az nem passzol a másikéhoz. A szívek így egymásra találnak és az ember boldog életet fog élni.

7.

F E J E Z E T

Levél a börtönből

Több, mint húsz éve dolgozom fiatalemberekkel. A fiatal-ságért folytatott szolgálat nagyon sok öröömöt ad nekem. Soha nem kaptam fizetséget a fiatalok képzéséért, de úgy érzem, az életem során az a legboldogabb dolog, hogy a fiatalokat szolgálhatom. Amikor ezt a munkát végzem, kimondhatatlan öröömöt érzek. Ezért utazom újra meg újra körbe az egész világot, ezért találkozom ifjúsági miniszterekkel, néha államfőkkel is, és ezért igyekszem tudatosítani bennük, mennyire fontos az ifjúság nevelése.

Embereket „kitermelni”, ez a földművelés legboldogabb módja

Amikor az ember fiatalokkal beszélget, őszintén szólva gyakran megfájdul a feje, és bizony vannak dolgok, amik nem tetszenek. Ehhez hozzájárul az is, hogy a veszélyes helyzetben lévő fiatalok egészen másképp gondolkodnak, mint én. A beszélgetések során nem egyszerű egy hullám-hosszra kerülni velük. Olykor megkérdezem magamtól, vagyon muszáj ezt csinálnom? De ennek a munkának köszönhetően gyakran azt érzem, hogy én vagyok a legboldogabb ember a világon. A drog- és játékfüggő fiatalok olyan öröömöt adtak nekem, amire sehol a világon nem találhattam volna rá. Olykor segítek nekik a problémáikkal folytatott harcaikban, néha együtt sírok velük és néha dühös is vagyok. Amikor pedig arra gondolok, hogy hogyan változik meg ezeknek a fiataloknak a szíve, öröömöt és hálát érzek. Olyan fiatal emberek, akik veszélyeztetettként vannak számontartva, akik fejfajást okoznak, és akiktől az emberek tartanak – megváltoztak és olyan öröömöt szereztek nekem, amit különben sehol nem kaptam meg. Mindegy, hogy mennyire leszek dühös, mert ha ezekre az ifjakra gondolok, tudom, hogy ők azok, akik mosolyt varázsolnak az arcomra. Kezdetben minden problémának tünt.

– Hogy lehetnek ilyenek? Hogy tudnak így gondolkodni? Hogy lehetnek ilyen meggondolatlanok? – ez volt a véle-

ményem róluk, és igazán tartottam tőlük.

Ma viszont boldogsággal tölt el, ha ilyen fiatalokkal lehetek együtt. Ezeknek a fiatal embereknek, akikkel találkoztam, megváltozott a szívük, és ők maguk is teljesen megváltoztak. Megragadják a kezem, és sugárzó mosollyal néznek rám, amikor találkoznak velem.

Tegyük fel, hogy szeretnék aranyat találni. Az arany keresésére irányuló törekvésem egy 1-től 100-ig terjedő skálán a 10-es szinten állnak. Ha ezen a szinten valóban megtalálom az aranyat, vajon érezhetem-e mind a száznak az örömet? Tapasztalatom szerint, a termesztés legboldogabb módja az „embertermesztés”. A búza például már a vetés utáni hatodik hónapban aratható. Az alma esetében többnyire három-négy évet kell várni az ültetést követően, hogy leszedhessük gyümölcseit. Az embernél viszont nincs meghatározható idő. Vannak emberek, akik néhány napon belül megváltoztatják a szívüket, és boldogok lesznek, ezzel szemben vannak olyanok is, akiknél tíz, vagy akár húsz évet is várni kell, mire a boldogság gyümölcseit learathatják. Nincs semmi, ami jobb volna annál, mint amikor az ember elveti a jó magot, ezáltal kiüzi a sötétséget, a bánatot és a féleelmet.

Ha föld lennék, virágot hoznék

Mielőtt megismertem a Bibliát, azt gondoltam, velem minden rendben van. Úgy véltem, tisztelesen ember vagyok, aki minden jól csinál. Lelkiismeretes életet éltem, csakúgy, mint a barátaim. Templomba jártam és igyekeztem nem vétkezni. Erre alapozva gondoltam azt, hogy amíg eleget foglalkozom a Bibliával, minden rendben van.

1961 és 1962 között teljesen tehetetlennek éreztem magam. Amikor a holnapra gondoltam, nem láttam mást, csak sötétséget. A környezetemben egyetlen olyan felnőtt sem volt, akiben megbízhattam volna, aki irányított volna. Szerettem volna köztisztviselői vizsgát tenni, és megpróbáltam kihozni magamból valamit, de nem sikerült. A nagybátyámnak volt egy építőipari vállalata Japánban. Úgy terveztem, hogy elmegyek hozzá tanulni és pénzt keresni, de ez úgyszintén meghiúsult. Bármibe fogtam, minden kudarcba fulladt. Sivár napokat éltem. Az egész dolgban az volt a legnehezebb, hogy nem volt jövőm. Egy balfácán voltam, aki semmit nem tud kezdeni magával. Elkezdtem falni a könyveket, ha valahogy a kezembe került egy, nekem ugyanis arra sem volt pénzem, hogy megvegyek egy könyvet. Amint meghallottam, hogy Seonsanban, a városban, ahol éltem, valakinek van egy könyve, azonnal felkerestem és könyörögtem, hogy adja kölcsön egy éjszakára. Miután kiolvastam, másnap reggel visszavittem. Így tudtam regényeket és

szépirodalmat olvasni. Azt hiszem, elolvastam az összes könyvet, ami Seonsanban létezett.

Így történt, hogy a kezembe került a Biblia. De ez a könyv egészen más volt, mint a többi, amiket addig olvastam.

– Ez nem egy olyan könyv, amit ember írt – gondoltam.

Ahogy olvastam a Bibliát, magamra ismertem benne. minden addigi gondolatom – miszerint rendben vagyok, okos vagyok – darabjaira hullott. Mózes I. könyve így kezdődik: „*Kezdetben teremté Isten az eget és a földet. A föld pedig kietlen és pusztta vala, és setétség vala a mélység színén.*”

Így ír a Biblia a föld kezdetéről.

Hogy tudná a föld egyedül elűzni a sötétséget? Ez lehetetlen. Bármilyen buzgón igyekezne, bármilyen keményen dolgozna, akkor sem volna lehetséges, hogy magától elűzze a sötétséget.

Amikor a Biblia a földről beszél, az emberre gondol, vagyis rám. Akkoriban én voltam ez a föld. Bűnösnek érzi magát az ember, ha a földre lép? Ha valaki a földre köp vagy rendelkezik felette, vajon sajnálkozik miatta? Nem!

– Pontosan olyan vagyok, mint ez a föld. Egyáltalán semmi nem vagyok.

Azonban a világon nemesak föld van, hanem van arany, ezüst, gyémánt és zafír is. Mindazonáltal a zafír nem tud almafát teremni és a smaragd sem fog gyönyörű barackvirágot virágözni. A drága arany nem tudja előidézni egyetlen fűszál növekedését sem. Sőt, a becses drágakő, a nők

kedvence, a gyémánt sem fog virágot hozni. De ha ebbe a csúnya földbe elvetünk egy magot, rügyek fakadnak, levelek hajtanak, virágok nyílnak, végül gyümölcsök teremnek. Az ember nem tudja, honnan származik ez az erő, de ha elvet egy magot, kivétel nélkül sarjadni fog minden rügy és nyílni fog minden virág.

– Ha én is ilyen föld leszek, virágokat fogok hozni. Ha én is ilyen haszontalan föld leszek, gyümölcsöket fogok teremni, melyek megtöltik az emberek éhes gyomrát, és amiket a gyerekek is szeretnek.

Teljesen világosan felismertem a tényt, hogy mindez csak ilyen módon lehetséges.

Föld vagyok. Ha valaki elmegy mellettem és rám köp, semmit nem tudok hozzáfűzni. Ha valaki rendelkezik fölötttem, nem tudok kitérni előle. De amennyiben nem ismerem fel, hogy föld vagyok, nem tudok nyugodtan élni. Persze ha valaki lebecsül engem, dühös leszek rá. Ha szitkozódik, azt gondolom, ez nincs rendjén, és úgy érzem, igazságtalanul bánt velem. De ez mit sem változtat a tényen, hogy föld vagyok. Amikor teljesen világosan felismertem és elfogadtam, hogy föld vagyok, elkezdtem megtapasztalni azt a bámulatos tényt, hogy én is tudok virágokat hozni. Láttam, hogyan változik, hogyan virágzik ki egyik fiatal a másik után. Ezért tekintek rájuk úgy, mint a virágokra.

A férfi, aki tizenhét évig raboskodott

Egyszer egy fiatal férfi levelet írt nekem a börtönből.

„Kedves Park lelkész!

Elkövettem egy gyilkosságot, amiért először halálbüntetést szabtak ki rám, aztán életfogytiglanra enyhítették a büntetést, végül tizenöt évet kellett börtönben töltenem. Ez idő alatt háromszor raboltam el börtönőröket, ami miatt további két évet kaptam. Tizenhét évet töltöttem a börtön magas falai között anélkül, hogy láttam volna a világot. Egy napon a kezembe került egy könyv, amit ön írt. Miután elolvastam, a szívemben változás történt. Az életem elkezdett meg változni. Két hónap múlva nyílik a nagykapu, én pedig kiszabadulok a világba. Olyan ez nekem, mint egy álm. Esetleg be tudna fogadni engem?”

Megtudtam tehát, hogy a fiatalembert szörnyű büntettet követett el. Embert ölt, amiért tizenhét évig volt fogva tartva. Bűnözői hajlamának köszönhetően, a börtönben több alkalommal rabolt el börtönőröket.

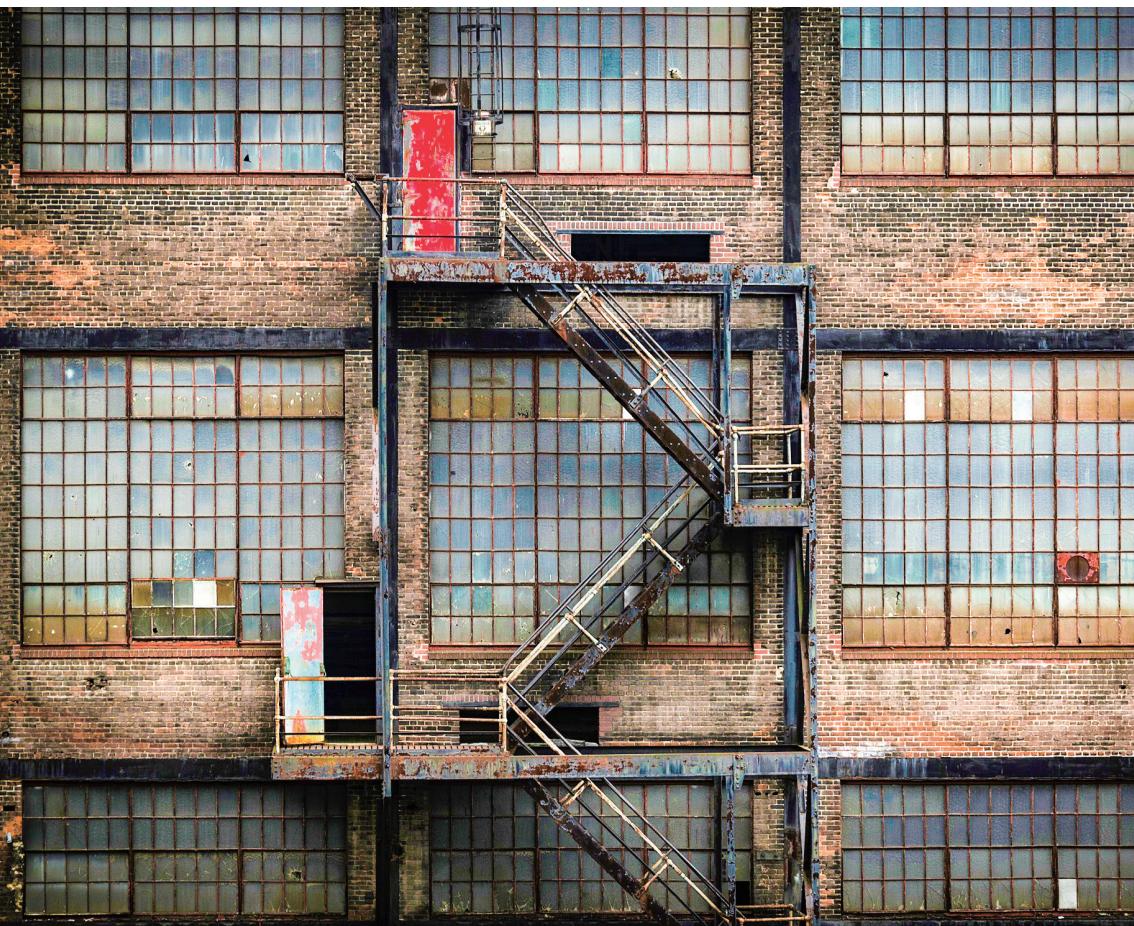
Amikor rákerült a sor, hogy a kazánban tüzet gyújtson, és egy hosszú vasrúddal belökte a fát a kazánba, támadt egy gondolata. A rúd végét addig tartotta a tűzben, amíg elkezdett vörösen izzani. Bedugta egy lyukba a betonfalban, és addig hajlítgatta ide-oda, míg le nem tört belőle egy nagyjából tíz centiméteres darab. Ezt a darabot titokban elásta a földbe, és amikor csak alkalma volt rá, elővette és egy

kővel köszörülte. Egy-két hónap múlva éles kést köszörült belőle. Eldugta az övtáskájába, majd egy napon, amikor végigment a folyosón, megragadta a börtönőrt, aki minden rosszul bánt vele, és a nyakának szegezte a kést. A börtönőr részketett a félelemtől.

- Gyűlööm ezt a világot. Engem minden csak lenéztek. Biztos vagyok benne, hogy a következő világ jobb lesz, mint ez. Te minden olyan barátságos voltál velem. Néha egészen különös bánásmódban részesítettél. Megkeserítetted az életemet. Ezért gondoltam rád. Ezért szeretnék veled együtt menni a következő világba. Gyere csak, menjünk együtt! A börtönőrt berángatta egy cellába, rázárta az ajtót és hangsosan kiabált:

- Azonnal hozasd ide a börtönigazgatót! Csak akkor nyitom ki az ajtót. Az igazságügyi minisztert akarom!

A többi börtönőr egész éjjel készülődött. Kora reggel úgy harminc férfival hoztak egy betonoszlopot, amivel áttörték a cella falát. Amikor a fal összeomlott, egy kicsit minden megsérültek, de végül kiszabadították a börtönőrt a veszélyes helyzetből. Az ilyen erőszakos cselekedetei miatt senki nem tudta kordában tartani a fiatalembert.

Amikor gyötör a bűnbánat

Egy napon meglátta egy cellatársát, amint épp egy könyvet olvas.

- Hé, milyen könyv az?

- Egy könyv a hitről.

- Mi van benne?

- Miután elolvastam ezt a könyvet, bűnbocsánatot kaptam.

Amikor a fiatalembert meghallotta ezt, szinte sokkot kapott.

Olyan sok bűnt követett már el, olyan sok embernek okozott kárt és tett rosszat, amiket soha nem lett volna szabad elkövetnie, hogy amikor leszállt a csend, hatalmába kerítette őt az iszonyatos lelkiismeret-furdalás. Kifelé persze nem mutatott semmit, de a szíve mélyén borzasztóan szenvédett. Azokra az emberekre, családjaikra és gyermekükre gondolt, akiknek korábban kárt okozott, tenni azonban semmit nem tudott ellene. Nem maradt más választása, mint elviselni a gyötrelmeket. Olykor olyan súlyos lelkifurdalás kínözta, hogy azon gondolkodott:

– Miként szabadulhatnék meg a bűneimtől? Hogy szabaduljak meg a gyötrelmektől? Még az is jobb lenne, ha megörülnék. Az elmebjai biztosan nem okozna ennyi szenvédést.

Amikor mások is hallották, hangosan kiabált:

- Az ember csak egyszer hal meg, nem igaz? Úgyis meghalok. Egyáltalán nem félek a haláltól.

Ennek ellenére lelkiismeretének belső hangjait képtelen

volt elfojtani, ami sok szenvedést okozott neki.

Azon a napon figyelte a cellatársát és azt kérdezte magától: vajon mit nevet ez a bolond olvasás közben? De amikor azt hallotta, hogy a cellatársa bűnbocsánatot kapott, a fiatalember megrémült és gorombán nekiszegezte a kérdést:

- Mégis hogy kaptál bűnbocsánatot?

A barát megpróbálta elmagyarázni, de ő nem értette, miről beszél. Ez a fiatal férfi szakértője volt a bűn elkövetésének, ám kezdő volt, ha arról volt szó, hogy lehet lemosni a bűnöket. A barátja újra meg újra elmagyarázta neki. Miután végképp nem értette, egyszerűen odaadta neki a könyvet. Ez a könyv a bűnbocsánatról szólt. Fogta a kölcsönkapott könyvet és elkezdte olvasni. Egész éjszakán át olvasta, és amikor az utolsó oldalra lapozott, csodálatos módon békeséget érzett a szívben. Felfedezte a bűnbocsánathoz vezető utat. A fiatalember, aki megszabadult a bűneitől, ettől a nap-tól fogva változni kezdett.

Ki vezet engem?

Közeledett fogva tartásának vége, és egyre többet gondolt a szabadulására. Úgy határozott, hogy levelet ír az apjának.

„Apám! Hárrom hónap múlva szabadulok a börtönből. Azon a napon a te haszontalan fiad, aki csak aggodalmat okozott neked, szeretne meglátogatni téged, hogy mindenért bocsánatot kérjen.”

Így írt az apjának, majd a barátjának is írt egy levelet:

,*Hé haver, hamarosan szabadulok. Találkozhatunk valami-kor?*”

Abban a három hónapban csak azt várta, hogy szabadon engedjék. Elképzelte, amint üdvözli az apját, ahogy vele él majd, vagy ahogy találkozik a barátjával.

– De mi történik majd, amikor találkozom a barátommal? – gondolta hirtelen, és eszébe jutott, amit a börtönlakók szoktak mondani, amikor szabadulnak. „Mostantól távol tartom magam, soha többé nem jövök ide vissza. Egy normális életben szeretnék találkozni veletek. Éljünk boldogan! Éljünk rendes életet!”

Majdnem minden börtönből szabaduló megesküszik erre, mielőtt elmegy, de néhány hónap múlva szinte kivétel nélkül mind visszatérnek. Néhányan hat hónap múlva, de vannak, akiknek ennél is sietősebb, és alig telik el pár hónap, már újra bent vannak.

A fiatal férfi, aki mindezт megfigyelte, azt gondolta:

– Ha még a legtisztességebb barátok is visszakerülnek, akkor velem mégis mi lesz? Biztos, hogy vissza fogok kerülni. Az igazságszolgáltatás szállodájában fogok élni, az igazságszolgáltatás kosztját fogom enni, amíg meg nem halok.

Szívesebben halt volna meg, mint hogy újra ezek között a falak között éljen. Nap mint nap azon törte a fejét, mit tehetne, hogy ne kerüljön újra vissza.

– Tizenhét évvel ezelőtt léptem be először ezen a kapun. Nem szeretnék még egyszer bejönni. Nagyon elegem van ebből. Jobb lenne meghalni. Nem akarok visszajönni.

Minél inkább próbálta átgondolni, annál inkább felismerte, hogy a saját erejére hagyatkozva képtelen megakadályozni, hogy visszakerüljön.

– Ha valaki segítene nekem, ha valaki visszatartana, ha valaki irányítana, akkor megszabadulhatnék ettől – gondolta. Majd elkezdett kutakodni valaki után, aki vezethetné őt.

A fiatalembert, aki eddig mindenivel vitában állt és csak rossz dolgokat tett, most nem talált senkit, aki a jövőben útba igazíthatta volna őt. Eddig mindig azt mondta:

- Kétszer nem fogok meghalni. Ha egyszer meghalok, mindennek vége. Igenis, szeretnék meghalni. Támadj csak meg, és te is meghalsz, meg én is. Együtt fogunk meghalni.

Mivel mindig ilyen hozzáállással élt, nem talált senkit, aki segítséget nyújtott volna neki. Így volt ez már akkor is, amikor általános iskolába vagy középiskolába járt.

– Senkim sincs, aki megszabadíthatna ebből. Pont úgy fogok visszatérni a börtönbe, ahogyan a munkások esténként hazatérnek a mezőkről. Ez a börtön lesz az otthonom és a családom. Ó, annyira bánom már. Hogy tudnék végleg megszabadulni a börtöntől?

Végül arra jutott, hogy bármennyire is igyekszik, számára lehetetlen végleg elhagyni a börtönt. Addig gondolkodott és

166 • A szív földjén állva

gondolkodott, latolbatott és latolbatott, keresgélt és keresgélt, amíg rám nem talált. Mivel röviddel azelőtt elolvasta a könyvet, amit írtam, és elkezdett változásokat tapasztalni, írt nekem egy levelet, melyben arra kért, hadd bízza rám az életét.

*„Lelkész úr, ekkor és ekkor fogok szabadulni a börtönből.
Kérem, tudna engem vezetni?”*

Elolvastam a levelét, majd válaszoltam neki.

„Ha kiszabadult a börtönből, jöjjön el a gyülekezetünkbe.”

A férfi ismét írt az apjának egy levelet.

„Apám! Ha kimegyek innen, szeretnéllek felkeresni, de félek, hogy a bűn újra a hatalmába kerít. Ezért úgy döntöttem, hogy felkeresek egy nagyszerű lelkészt, hogy utat mutasson nekem.”

Az apa elolvasta fia levelét, majd így válaszolt:

„Fiam! Nagyon hiányzol nekem, de ha valóban az a célad, hogy ne vétkezz és ne kerülj vissza a börtönbe, bármeddig el tudom viselni a vágyakozást. Tégy úgy, ahogy írtad. Egyszer biztosan látni fogjuk egymást, hiszen ugyanazon a földön élünk. Remélem, hogy jó pástorral találkozol és jó ember lesz belőled.”

Forró könnyek csorogtak végig az arcán, amikor megkapta apja levelét. A szabadulás napján, amire olyan nagyon vágyakozott, gondolkodás nélkül eljött a gyülekezetünkbe. Mutattam neki egy üresen álló szobát, majd azt mondtam, érezze magát otthon.

Azok a csodálatos gyümölcsök, amiket a szívünkben arathatunk

A fiatalembert igazán boldog időket töltött a gyülekezetünkben. Reggelenként, amikor felkelt, megkereste a legalutasabb munkákat. Egyenként kimosta a WC kagylókat, és szétválogatta a szemetet.

– Már három hónap telt el, és én még mindig nem tértem vissza a börtönbe. Már hat hónap telt el, és még mindig nem mentem vissza a börtönbe – állapította meg boldogan.

Majd eltelt egy év. Egy év után eljött a misszióiskolába, ahol megkapta a kiképzést, és végül lelkész lett. Az esküvőjére eljött idősebb nővére és gratulált neki. Aggódott, amikor meghallotta, hogy az öccse elhagyhatta a börtönt, de testvéréből mára lelkész lett és megházasodott. A nővére elmondta, mennyire örült és milyen boldog volt emiatt.

Ma már körös-körül utazza az egész világot és börtönöket látogat. Megszámlálhatatlanul sok börtönlakónak mesélt a múltjáról, arról, hogy miként szabadult meg a bűneitől és hogyan kapott új szívet. Nemrég találkozott a büntetés-vérehajtó intézet igazgatójával, akinek elmondta, hogy a missziói iskola elvégzése által sok embert szeretne megváltatni.

Az alma, a barack és a mangó, amiket a föld terem, igazán szépek és ízletesek, ám a legszebb gyümölcsök azok, amik

szívünkben növekednek, amik nem mások, mint a változás gyümölcsei.

Gyakran szemlélem a körülöttem lévő embereket és azt gondolom:

– Ő itt egy ügyvéd, ő pedig egy orvos, aki sok pénzt keres a munkájával, de vajon a szíve mélyén nyílnak-e szép virágok? Képes-e csodálatos gyümölcsöket teremni?

Mindig örömmel tölt el, mikor megfigyelem az ifjúságot, amint megszabadulnak sötét életüktől, például a számítógépfüggésüktől. A föld nem igyekszik virágokat hozni és nem is büszke arra, hogy virágokat nyílik. A föld csak betakarja és magában tartja a magot, amely rá esett.

Amikor felismertem, hogy gonosz és mocskos ember vagyok, a Biblia lépésről lépésre megmutatta nekem a szív világát és addig ismeretlen gondolatokhoz vezetett.

Szünet nélkül tartom az előadásokat a fiataloknak. Felszállok a repülőgépre, elutazom a következő városba, hogy előadást tartsak, majd ismét gépre szállok, elrepülök egy másik országba, hogy az embereket a szív világára tanítsam. Látom, hogyan változnak meg a diákok, egyetemisták, és ez leírhatatlan örömmel és hálával tölt el engem. Az emberek semmit nem tudnak erről, de ha megismerik a szív világát, csakugyan boldogok lesznek. Ezért én csak megyek és megyek, előadásokat tartok, írok a szív világáról és remélem, hogy az olvasó valóban megismeri majd a szív valódi örömeit.

8.

F E J E Z E T

Az egyetemista, aki legyőzte a skorpiócsípést

2001-ben alapítottuk meg nemzetközi ifjúsági szervezetünket, International Youth Fellowship néven. Az IYF-re mindenki is úgy gondoltam, mint egy olyan kertészre, aki az emberi szívekben veti el magjait. A fiatalok nevelése nagyon hasonlít a mezőgazdasághoz. Gyakran fáradságos és nehéz, de a gyümölcsök, melyeket learatunk, hihetetlenek. Néha harcolunk ezekkel a fiatalokkal, néha velük együtt sírunk, de amikor látjuk megváltozni azokat, akik öngyilkosságot akartak elkövetni, akik drogfüggők vagy játékfüggők voltak, elfelejtünk minden nehézséget, és egyszerűen boldognak érezzük magunkat.

Andy megváltozott

Amikor Los Angelesben tartottam előadást, odajött hozzám egy asszony, hogy tanácsot kérjen a fiával kapcsolatban. Mióta kivándorolt Amerikába, csak egy célja volt, hogy felnevelje egyetlen fiát. Szívvel-lélekkel igyekezett gondoskodni róla, de a fiú az iskolában sajnos rossz társágba keveredett. Egy napon felfedezte, hogy a fiának van egy fegyvere. Nagyon megrémült. Előtte, ha a fiú késve ért haza, azt gondolta, hogy a barátaival tölti az idejét, de ettől a naptól kezdve minden alkalommal elképzelte, hogy a fiát egy lövöldözésben eltalálták és ott fekszik vérbe fagyva. Állandóan tele volt félelemmel és aggodalommal. Amikor Los Angelesben voltam, megkért, hogy foglalkozzak a fiával. Először mondtam neki, hogy ez nem megoldható, mert vissza kell mennem Koreába, de miután háromszor keresett meg könnyek között, nem tudtam visszautasítani. Gondoltam, hogy segítsek neki.

- El tud kísérni a fia Koreába? – kérdeztem.

- Igen, Pásztor!

Így indult az új élet.

Először is közelebbről megfigyelhettem a fiú életét. Szivárványszínűre festett haj, farmer, ami a popója alatt lógott. Miért öltözködik így? Annyira tetszik neki? Szórakoztatja? – tettem fel a kérdést magamnak, majd elkezdtem elmagyarázni a szív világát, lépésről lépésre.

Mindaz, ami az emberrel történik, mindaz, amit tesz, a szívben kezdődik. Az válik láthatóvá, ami a szívben található. Ami a testünket irányítja, az nem más, mint a szív. Aki szeretettel van telve, az szeretetet áraszt magából. Aki elégedetlenséggel és zúgolódással teli, az másokra is elégedetlenséget és zúgolódást zúdít. Ha az ember kicsit belegondol, rájön, milyen nehéz mosolyt csalni egy olyan ember arcára, aki tele van elégedetlenséggel, nehézségekkel és gyűlölettel. Persze nem teljesen lehetetlen, hiszen az ember akkor is képes szeretni, ha tele van elégedetlenséggel és gyűlölettel, de azt gondolom, ez egy másik dimenzióban játszódik. Ha az ember az elégedetlenségnek még a csíráját is kiüzi magából, és képessé válik arra, hogy csak a szeretetet helyezze előtérbe, azt nevezhetjük nagyszerű változásnak. Miután átment ezen a folyamaton, arra is képes lesz, hogy megtanuljon új életet élni, függetlenül attól, hogy mekkora problémával áll szemben. Ezt a tényt a tékozló fiú története által fedeztem fel, melyről a Bibliában olvashatunk.

Apám, a saját üzletemet szeretném vezetni

A tékozló fiú elkérte apja vagyonát, távoli vidékre költözött, majd eltékozolta a teljes vagyont. De vajon mi lehetett az oka, hogy így cselekedett? Rájöttem, hogy a választ a tékozló fiú szívének világában találhatjuk. Miért követelte

az örökségét? Miért költözött távoli vidékre? Mert kizárálag csak önmagában bízott, és mert meg volt győződve róla, hogy sikerülni fog. Az apa megkérdezte örökségét követelő fiától:

- Mit akarsz csinálni ezzel az örökséggel?
- Apám, egyszer szeretném kipróbálni, hogy a saját üzletemet vezetem.
- Fiam, gondolod, hogy olyan egyszerű felépíteni egy saját üzletet?

- Apám, miért kezel sz folyton úgy, mint egy kisgyereket? Már nem vagyok kisgyerek. Kitanultam, és mások is elismernék engem. Szeretném magam kipróbálni az üzleti életben.

- Egy üzletet felépíteni nem olyan könnyű, ahogyan gondolod.
- Apám, egyszer igazán megváltoztathatnád a véleményedet. Már rég felnöttem. De ha minden így reagálsz, kénytelenek leszünk minden alkalommal összeveszni.

Minden szó megállta a helyét, ám ez a fiú még soha nem járt külföldön, és még soha nem próbálta ki magát az üzleti életben. Azt hitte, hogy meg tudja oldani, de ez egy meglehetősen balga gondolat volt.

Mi is ilyenek vagyunk, nem csak a tékozló fiú. Az újszülött baba, aki kibújik édesanya hasából, semmi mást nem tud, mint az anyja mellét szopni. Ahogy növekedik, megtanulja kimondani, hogy mama, később pedig le is tudja írni.

Amikor a fiú elkezdett írni-olvasni tanulni, bizonyára sok öröme volt benne. Milyen büszke lehetett magára, mikor megtanulta a nehéz angolt és kínait! Milyen nagyszerűen érezhette magát, mikor zongorázni tanult!

Hamis önértékelés

Amikor az ember megtanul zongorázni vagy folyékonyan beszél angolul, noha korábban egy szót sem tudott kinyögni, a benne lévő „én” egyre csak növekszik, és az ember egyre nagyszerűbbnek tartja magát. Az a probléma, hogy az ember sokkal nagyobbnak tartja magát, mint amekkora valójában.

A tékozló fiúnak sokkal nagyobb volt az önbizalma, mint a tehetsége. Egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy sikeres lesz, ha külföldre megy ezzel a hatalmas vagyonnal. Elképzelte, amint hazagurul egy méregdrága autóval, a kapu előtt nyomja a dudát és azt mondja az apjának:

– Apám, a te kisebb fiad hazatért! Hogy vagy? Szeretnéd vezetni az autót? Ez egy Rolls Royce. – majd apjával együtt elkocsikáznak az otthonába. Apám! Itt élek. A főkaputól a házig négy kilométert tettünk meg. Balra látod a helikopterem leszállóhelyét, jobbra pedig egy nagy folyó található, amiről közvetlenül a tengerre jutunk a jachtommal. A folyosón lévő képek valódi kulturális értéket képviselnek. minden darab milliókat ér, nem beszélve a fákról,

amik a ház körül vannak...

Meglehet, hogy tele volt álmokkal, amikor külföldre költözött, hogy felépítse vállalkozását, ám egy gyönyörűszép örömlány egy szempillantás alatt felismerte, hogy a fiú nem több, mint egy vidéki fajankó.

Amikor egy férfi szerelmes lesz, önmaga távirányítóját a nő kezébe adja. Az örömlány is szeretett volna egyszer megismerkedni valakivel, aki majd megajándékozza őt egy kisfiúval és egy kislánnyal, de valahogy úgy alakult, hogy prostituált lett belőle. Ahhoz, hogy az életét kényelmesebbé tegye, pénzre volt szüksége.

Olvastam egy könyvet, aminek az volt a címe, hogy Híres kurtizánok történetei. Régen a mi országunkban is voltak híres kurtizánok. Ők voltak azok a gésák, akik kormánytisztviselőket és arisztokratákat szolgáltak ki. Mivel meg kellett felelniük egy színvonalnak, rengeteget kellett tanulniuk, emellett fontos volt, hogy szép arcúak és szép hangsújak legyenek. Jártasnak kellett lenniük a költészettel. A Hwang Jin-yi című sorozatban például láthattuk, hogy versként ható szavaikkal még a legnagyobb kormánytisztviselőket is meghódították. Egy gésának képesnek kellett lennie bármely lehetséges dologról beszélgetni, hogy meghódítsa egy férfi szívét. Így, ha valaki egyszer egy gésa bűvkörében találta magát, nem is tudott olyan könnyen megválni tőle. A fiú is így került az örömlány hatása alá.

– Hát igen. Nem maradt túl sok pénzem. Ez az örömlány

úgy szedi ki a pénzt a zsebemből, mint egy ravasz róka.
Holnap végérvényesen szakítok vele.

Mindegy, hogy az örvény a tengeren vagy a folyón éri az embert, ha egyszer belekerül, nagyon nehéz kimászni belőle. A tékozló fiú sem tudott megszabadulni az örömlánytól, miután a rabja lett. Míg a fiú el nem költözött az utolsó fillérjét, a lány ragaszkodott hozzá és azt mondta, hogy szereti őt, de amikor minden pénze odalett, a lány megmutatta igazi arcát, és egy rúgással elkergette a fiút.

- Miért vagy ilyen hozzá? Azt mondtad, hogy szeretsz.
- Szeretlek téged. Szeretem a férfiakat. De csak azokat a férfiakat szeretem, akiknek pénzük is van. Adj nekem pénzt és szeretni foglak. Ha egy prostituálttal akarsz találkozni, a pénz alapfeltétel. Én boldoggá tudlak tenni téged, jobban, mint bármelyik másik nő, azonban csak akkor, ha fizetesz érte. Viszont már nincs több pénzed, igaz? Úgyhogy végezzünk egymással.

Így üldözte el a prostituált a tékozló fiút.

Rosszabb sora volt, mint a disznóknak

Abban az évben, amikor a lány elüldözte a fiút, az országban éhínség tört ki. Nehéz volt bárhol is ennivalóhoz jutni. Az emberek szenvédtek, sokan éhen haltak. A fiú rettegett az éhhaláltól. Mivel nem volt munkája, csak egyetlen megoldás maradt, elszegődött disznópásztornak. Annak ellené-

re, hogy dolgozott, egyáltalán nem kapott enni. Nem veszítettem el ezt a munkát – gondolta, ezért etette a disznókat, de közben úgy érezte, az állatok sokkal boldogabbak, mint ő. A disznók röfögve ették a mosléket, ettek reggel, délben és este, neki viszont még maradék sem jutott. A pusztá éhség arra indította, hogy a kezeit a disznók vályújába merítse, mire a disznók megharapták őt, nem hagyták, hogy elegye előlük a mosléket. Ennek ellenére megtette, hogy kiragadott néhány babhüvelyt és a szájába dugta, de annyira keserű volt, hogy néhány rágás után kiköpte az egészet. A disznók meg tudják emészteni az ilyen ételt, de az embernek nincs olyan jó emésztőrendszer, mint a disznóknak, ráadásul rögtön megfájdul a gyomra a hüvelyesektől. A fiúnak elviselhetetlenül fájt a gyomra.

Ezen az éjszakán a fiú a disznóólban feküdt és a holdat szemlélte. Eszébe jutott, milyen jókat játszott régen az udvaron a holdfényben. Az is eszébe jutott, amikor a szüleivel a teraszon heverészett és hallgatta a történeteket. A fiú szíve hazavándorolt az apjához és egy kicsit elidőzött.

Mostanáig a disznóólat és önmagát szemlélte, amint ott ül az ólban, rongyokba burkolódzva. Van egy szólásmondás, mely szerint, ha az ember sokáig szemlél valamit, előbb-utóbb eggyé válik vele. A fiú csak azt látta, ami a szeme előtt volt, vagyis a disznóólat. Ez hálózta be a gondolatait is. Noha azon az estén is a disznóólban feküdt, de most más szemmel szemlélte az eget, mint korábban. Egy másik világ

is létezett a szívében, nem csak az, amit szabad szemmel látott.

Az ember képes rá, hogy leváljon a kézzelfogható világról és átmenjen egy másik világba. A fiú szíve felkereste apja házát és arra gondolt:

– Biztosan édesapám is látja a holdat. – ezzel a szíve ván-dorútra indult. Noha a teste még a disznóólban volt, a szíve már hazatért.

A szív azon világáról esett most szó, ami egy másik dimenzióban létezik. Tegyük fel, hogy egy repülőgépen ülünk, ami épp lezuhan. Milyen szép lenne, ha egy szempillantás alatt biztonságos helyre ugorhatnánk. Természetesen a testünk számára lehetetlen, de a szívünk világában nagyon is lehetséges.

Ha az ember megismeri a szív világát, megállapíthatja, hogy egészen másképp bánik a testével, mint a szívével.

A szív olyan helyeket is képes felkeresni, melyeket a test nem tud elérni. Akinek távol élnek a gyerekei, ritkán lát-hatja őket, de a szívük bármikor találkozhat. De mivel az emberek nem ismerik a szív világát, sajnos a disznóólban maradnak. A rákos beteg szíve a betegségbe, a házastársától elváló szíve pedig az elválás tényébe merül. Ezért kerül az ember a gyötrelmek örvényébe.

A tékozló fiú két képe

Noha a fiú teste még a disznóólban volt, a szíve már kiszabadult és épp az apja háza felé tartott.

Az apa kora reggel összehívta a szolgákat és azt kérdezte:

- Befejeztétek az aratást?
- Igen, elvégeztünk minden.
- minden rendben zajlott?
- Igen, minden rendben volt.
- Akkor jó munkát végeztetek. Mára elég lesz, ha begyűjtitek azt a kis maradékot, aztán kipihenhetitek magatokat.
- Igenis, gazzdánk.

Az apa minden reggel összegyűjtötte a szolgákat, és ki-osztotta a feladatokat. Dél körül kiküldött egy kiskocsit a mezőre, amin egy egész rakkomány ennivaló volt. minden szolgának jutott belőle. A munkások ennivalójával nem lehet spórolni, hiszen csak akkor dolgoznak szívvel-lélekkel, ha jállaktak.

Mikor gyerekkoromban a mezőkön dolgoztam, legtöbbször bibimbapot ettünk (koreai étel, rizs zöldségekkel). Nagyon szerettem ezt az ételt. Különféle zöldségfélék voltak benne, amiket összekevertünk chiliszóossal és szezámolajjal.

Valószínűleg a fiúnak is ilyen gondolatok jártak a fejében. Elképzelte, amint a szolgák jó étvággal eszik az ételt, amit kaptak.

- Vegyél még!

- Jaj, ne, mit gondolsz? Teljesen jóllaktam.
- Van még egy kis maradék, de én már nem kérek többet.
Mennyire szenvedhetett, mikor elképzelt ezeket a jelene-
teket. „*Az én atyámnak mily sok bérése bővelkedik kenyér-
ben, én pedig éhen halok meg!*” Hogy milyen döntő fontos-
ságú volt ez a gondolat, szükségtelen részletezni.

Amikor valaki rákos lesz, csak a teste betegszik meg, a szíve
nem. Ám a rákos betegek esetében gyakran megállapíthat-
juk, hogy nemcsak a testük, hanem a szívük is rákos lesz. A
szív képes volna ragyogó életet élni, függetlenül attól, hogy
egy adott dolog szomorúnak látszik, de az emberben sajnos
nincs meg az a képesség, hogy a szívét kiszakítsa az adott
helyzetből, így végül marad a szomorúság.

A tékozló fiú történetében két központi jelenet látható, még-
pedig egy boldogtalan és egy boldog jelenet. Ezt a két jele-
netet írja le a története. Amikor a fiú a prostituáltra költötte
minden vagyonát, a végén a disznóólból kötött ki. Mégis
miféle örööm, boldogság vagy szeretet várhatott ott rá? Nem
várt rá semmi, csak a sötétség. Még abból sem tudott enni,
amit a disznók ettek. Még a babtól is csak a gyomra fájdult
meg. Miért élek így? – kérdezte magától, bánattal telve. Ek-
kor a fiú kimondta a történet legfontosabb mondatát: „*Az én
atyámnak mily sok bérése bővelkedik kenyérben, én pedig
éhen halok meg!*”

Először is, ha az ember éhes, nincs semmi, ami jobb volna,

mint az ennivaló. A fiú minden ennivalót maga elé képzelt, ami az apja házában csak volt, amit a napszámosok a mezőn ettek és meghagytak. Majd látta önmagát is, amint éhezve és szenvedve ül a piszkos, mocskos disznóólban.

Ezen a ponton két egymással ellentétes jelenetet láthatunk. A test nem képes egy szempillantás alatt átkerülni a disznóóból az apa házába, ám a fiú szíve annyiszor vándorol ide-oda, ahányszor csak akar. Ezért leggyakrabban az apja házába ment.

– Apám vajon hogy lehet? Biztosan azt gondolja, hogy egy gazfickó vagyok.

Miközben a gondolataiba mélyedt, édesapja háza gyönyörűnek és boldognak látszott számára. Noha a fiú a disznóóból volt, gondolataiban egyre több időt töltött az apjánál.

Egy napon azt gondolta:

– Apám házában békesség és boldogság honol. Vissza kell mennem! – ezzel elhatározta, hogy bocsánatot kér apjától.

– Apám, vétkezem az ég ellen és ellened. Nem vagyok méltó rá, hogy a fiadnak nevezz, csak engedd, kérlek, hogy dolgozzak és jállakjak.

Olthatatlan vágyat érzett, hogy visszamenjen az apjához, ezért összeszedte minden bátorságát és visszatért. Közben a gondolatai is egyre szilárdabbá váltak.

– Igen! Apámnak sok szolgája van. Nem kell, hogy fiaként éljek ott, de biztosan lehetséges, hogy szolgájaként dolgozzak és enni kapjak.

Ezzel elindult hazafelé. Soha többé nem akarta viszontlátni ezt a disznóólat, ezt a mocskos, piszkos helyet, ahol éhezett, ezért egészen hazáig futott, ahol már várta őt az apja és annak ragyogó, gyönyörű és áldott háza.

- Készítsetek forró fürdővizet! Hívjátok a fodrászt! Hozzátok a legszebb köntöst és adjátok rá! Húzzatok gyűrűt az ujjára! Adjatok rá cipőt! Vágjátok le a hiszlált borjút! Hívjátok ide a barátait is! Együnk és vigadjunk!

Mivel a szíve megváltozott, a fiú már képes volt visszatérni oda, ahol boldogság és örööm várt rá.

Ezen a történeten keresztül felimertem, hogy a szív, bizonyos szituáció hatására képes a változásra. Ha egy rákos megbetegedés az ember szívét is láncra veri, onnantól kezdve az ember kizárolag csak a betegségre fog gondolni, ami végül irányítani fogja őt. Az embernek arra kell gondolnia, aki mindenekfelett szeret bennünket és gondoskodik rólunk, éppúgy, ahogyan a fiú tette ezt, aki apja házára gondolt, majd szívével apja szívéhez vándorolt.

Mialatt Andy nálunk élt, megismertem, mi van a szívében. Ha az ember megfigyeli egy másik ember életét, megismerheti, hogy mik a céljai, mit eszik, mit iszik, vagy mi a kedvenc szórakozása. Itt Koreában nem jutott droghoz, s bár nem tudott drogozni, láttam, hogyan éli az életét.

Amióta megértettem a tékozló fiú történetét, az emberek szívét megpróbálom egy másik helyre húzni, pont úgy,

ahogyan a fiú szíve vándorolt a disznóóból az apja házába. Csodálatos célokat sikerült megcéloznom, amikor ezzel próbálkoztam. Amikor a fiú elment az apja házához, az apa még annál is nagyobb szeretettel és jóindulattal viselte iránta, mint ahogy azt a fiú várta. Apja parancsára a fiút megfürdették, levágták a haját, ráadták a legjobb ruhákat, ragyogó gyűrűt húztak az ujjára, majd minden barátja köré gyűlt.

- Hogy mentek a dolgok?
- Nem alakultak jól?
- Ez tanulságos tapasztalat volt.

Egy másik barát még azt is hozzátette:

- Az apád igen jól bánt veled, amikor megkaptad minden örökségedet. Tulajdonképpen mit ünneplünk itt?
 - Igaz! De az apám ilyen. Az én apám mindig is ilyen volt. Akkor is mellém állt, amikor hibáztam.
- A fiú feltehetően így beszélgetett a barátaival, miközben boldog órákat töltött velük.

Emberek, akik börtönbe zárják a szívüket

Az emberek nem ismerik a szív világát.

Amikor valaki bűnt követ el és börtönbe kerül, a teste fogsságba esik. Ugyanakkor az ember a saját szívét is bilincsbe veri. Ő maga dugja börtönbe és tesz lakatot az ajtóra. Pedig a szívnek nem kellene fogsságba esnie, hiszen nincs az a tör-

vény, ami ki tudná hozni a rács mögül.

Az ember teremtésekor Isten testet és szívet adott az embernek.

A testnek muszáj a börtönben maradnia, ha tíz, vagy akár száz évre ítélik, de a szív képes kijönni onnan, és képes arra, hogy csodálatos életet éljen.

– Ne haragudj, testem, most egy kicsit hazamegyek. Most kimegyek a városba.

Gyakori jelenség, hogy az emberek szeretnék abbahagyni a dohányzást, az ivást vagy a drogozást, de ez nem könnyű. Ám ha valami jobb kerül az ember szívébe, mint a drog vagy az alkohol, a dolgok már másképp néznek ki. Amennyiben akad egy jobb világ, aminek az ember a teljes szívét odaszentelheti, úgy sem a drog, sem az alkohol, sem a szerencsejáték nem jelent többé problémát.

Nem könnyű abbahagyni a szerencsejátékot addig, amíg a szív egy kaszinóban héderel. Pedig csak egyszer kellenne megszabadulnia tőle, ahogyan ez a tékozló fiú szívének esetében is történt, amikor elhagyta a disznóólat. Ugyanígy lehet megszabadulni a szerencsejátéktól is.

– Gyere szívem, menjünk oda együtt és érezzük jól magunkat. Jól fogunk szórakozni.

Így kell a szívet átültetni egyik helyről a másikra. S ha a szív már az új helyen tartózkodik, a gondolatok is követni fogják. Ha a szív elmegy az apa házába, a test is követni fogja, hiszen a szívnek nehéz volna újra visszatérnie a

disznóólba. Nagyon sajnálom – gondolja, majd végleg ott marad az atyai házban.

Andy, valóban te vagy az?

Ez a történet meglepő változást idézett elő Andynél. Pedig egyszer sem mondtam neki, hogy nem szabad így élnie, nem szabad drogozna. Úgy szabadult ki a szíve, hogy egyre érdekesebb, egyre áldottabb, reménytelibb és boldogabb történeteket meséltem neki. Végül Andy megszabadt minden olyan visszatérő gondolattól, melyek a drogra, alkoholra és egyéb rossz dolgokra irányították a figyelmét. Idővel elkezdett más dolgokról beszálni, míg végül egy napon kimondhattam, hogy Andy teljesen megváltozott.

Néhanapján felhívjuk egymást. Andy ilyenkor azt mondja:

- Lelkész úr! Annyira szerencsés voltam akkoriban. Gyakran gondolok rá, hogy milyen jó volna visszatérni azokba az időkbe.

Amikor Andy még nálunk élt, az apja egyszer felhívott.

- Lelkész úr, én vagyok Andy édesapja.

- Ó, igen! Jó napot kívánok!

- Esetleg találkozhatnánk egyszer?

- Igen, biztosan. Megkérdezem Andyt. – Andy, az édesapád látni szeretne téged. Mit szólsz hozzá?

- Igen, jó lenne.

- Andy azt mondja, hiányolja önt. Jöjjön mielőbb!

Egy idő múlva apa és fia újra találkoztak. Még ma is tisztán emlékszem rá, mit mondott akkor Andy. „Papa, itt a bőrön-döm. A régi szakadt nadrágjaim vannak benne, de már nincs rájuk szükségem. Papa, szeretném, ha te is boldog lennél. Én igazán nagyon boldog vagyok. El sem tudom mondani, mennyire.”

Az apa elém állt, majd meghatódott hangon így szólt:

- Lelkész úr! A mi Andynk megváltozott. Soha nem hittem volna. Hálásan köszönöm!

Mennyire volt boldog az apa, milyen békességet érzett, amikor elégedett, boldog és vidám fiát szemlélte? Ha el-képzelem, én még annál is nagyobb hálát érzek.

Hat hónap elteltével Andy visszatért Los Angelesbe. Jó lett volna, ha továbbra is a gyülekezetünkben marad, de muszáj volt iskolába járnia, és egyéb tennivalója is akadt. Amikor félévnyi koreai tartózkodása után visszatért Los Angelesbe, a barátai és szomszédai szinte sokkot kaptak, mikor találkoztak vele.

- Csakugyan te vagy az, Andy? Hogy tudtál így megváltozni? Már a drogot sem szereted? Csakugyan nem akarsz többet drogozni? Most hazudsz, ugye? Csak úgy teszel, mintha, nem igaz? Azelőtt nem ilyen voltál.

- Nem, már valóban nem gondolok a kábítószerre.

- Hogyhogy nem gondolsz rá? Hogy lehetséges ez?

- Már nem gondolok rá. Egészen idáig egyetlen alkalommal sem használtam kábítószert. Koreában nincsen drog, így

nem is juthattam hozzá. De amúgy sem gondolok már rá. A fiatalok megdöbbentek, amikor látták, hogy Andy meny nyire megváltozott. A rákötöltkező évben, a nyári szünetben Andy visszatért Koreába, huszonnyolc barátjával együtt. Egy teljes hónapot töltötték nálunk. Éppen akkor kezdődött az IYF tábor. Szerettek volna eljönni az otthonunkba. Természetesen nem utasíthattam vissza őket. Sok időt töltöttünk együtt. Beszélgettünk, autóval elmentünk a strandra, és elvittem őket Jesu szigetére is. Egy teljes hónapot töltöttettem velük. A gyerekek nem olyan képmutatók, mint a felnőttek. Bármi jóval találkoztak, minden elmélyültek benne, én pedig minden alkalommal megteltem örömmel.

Az ember rizsmagot ültet, a mag növekedésnek indul és rizst terem. Az ember gesztenyét ültet, abból gesztenyefa lesz és gesztenyét terem. Ha elültetünk valamit egy fiatal szívébe, az is gyümölcsöket fog hozni. Amikor kézen fogtuk egymást, örültünk, nevettünk és boldogok voltunk együtt. Kimondhatatlan volt az az öröm és boldogság, amit ezektől a fiataloktól kaptam.

A következő évben ötvennyolc, majd száz, 2001-ben pedig ötszáz fiatal egyetemista érkezett Amerikából a gyülekezetünkbe.

Bár nem terveztük, de 2001-ben kibővítettük nemzetközi ifjúsági szervezetünket, az IYF-et. Az a hónap, amit nyaranta a diákokkal töltöttem, néha fárasztó volt, mert előfordult, hogy veszekednem kellett velük, de annyira szeretet-

remélők voltak. Hogy találkozhattam velük és a szívünk egymásra talált, hogy a diákok csatlakoztak a szívem világához és hallgattak rám, hogy új emberekké lettek, minden kimondhatatlan boldogsággal töltött el engem.

Miután a diákok visszatértek hazájukba, rengeteg hívást kaptam Amerikából. – Lelkész úr, a fiam megváltozott! – Végtelenül örülttem, mikor ezeket hallgattam. Közülük ma is sokan élnek ragyogó, reményteljes életet.

Sok történet született ezekben az időkben. A fejemben krajzolódott egy könyv, mely tele van ezekkel a történetekkel. Amikor néha kinyitom ezt a könyvet, az Andyről, John Choiról és sok más diákról szóló történet szinte vetekedik egymással, hogy melyiket is válasszam. Ha csak kihúzom a szívemből a történeteket és emlékezem rájuk, már is tele vagyok örömmel és hálával.

Kábítószer miatt fogok meghalni

Volt egy diák, akit John Choinak hívnak. Miután az apja üzlete csődbe ment, az életük nagyon nehéz lett. Amerikai rokonaik azt javasolták nekik, hogy ha Koreában túl nehéz volna az élet, költözzenek Amerikába. Így a család kivándorolt Amerikába. Akkoriban John még nagyon fiatal volt. Nem volt könnyű megszoknia Amerikát. Az unokatestvére, James, sokat segített neki. John hallgatott az unokatestvérére, James pedig mindenben vele tartott, legyen az jó vagy

rossz dolog. Együtt számítógépeztek és együtt kábítószerztek. Amerikában nagyon könnyű droghoz jutni. Kipró-bálták egyszer, kétszer, háromszor, végül drogfüggők lettek.

Egy reggel John hívást kapott. Megtudta, hogy legbecsebb unokatestvére, aki mindenhol magával vitte őt, meghalt. Ez nem lehet! – gondolta. Késő éjszakáig beszéltek egymással telefonon. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy meg kellett halnia. Hozzá kell tenni, a drog okozta a halálát.

– Ha James drogtúladagolásban halt meg, akkor én is így fogom végezni.

Miután erre gondolt, megpróbálta abbahagyni a drogozást, de ez nem volt könnyű. Úgy tűnhet, hogy az ember szíve nagyon erős, de amikor egy bizonyos dolog bilincsben tartja, elfogy az ereje.

Naámán, a földbirtkos, aki az ősi Szíriában élt, minden csatában győzelmet aratott, de a testében szunnyadó betegséget nem tudta legyőzni, csak szenvedett tőle.

Az élet is éppen ilyen. Lehet az ember intelligens, nagyszerű, kiemelkedő, élvezheti mások tiszteletét, de sokan vannak, akik nem képesek megszabadulni egy apró problémáktól, ezért félnek, szomorúak és bánatosak.

Amikor John, aki nem akarta úgy végezni, mint James, teljesen belefáradt a drog elleni harcba, a következő tanácsot kapta az édesanyjától:

- Fiam, hallottál már az IYF szervezetről? Menj el egyszer

oda! Van egy programuk, aminek Goodnews Corps a neve. Ezen a programon belül a diákok egy évre külföldre mennek, hogy segítőkként dolgozzanak.

Mindenki tudja, hogy az önkéntes munka jó dolog, de egyáltalán nem könnyű egy húszas éveiben járó fiatalnak ilyen döntést hoznia. Általában azt gondolják, hogy egy teljes évet elvesztegetnek a fiatalsgákból, ezért igencsak nehézükre esik meghozni a döntést. A program tartalma azonban igen jó, úgyhogy bőven akadnak, akik megpályázzák. A külföldi programok keretében az IYF különböző workshopokat szervez. Diákok százainak nyújt kiképzést, hogy később a világ különböző országaiba küldje őket. A diákok kiválaszthatják, hogy melyik országba szeretnének menni. Természetesen előny, ha valaki beszél egy idegen nyelvet, mert akkor olyan országot választhat, ahol beszélik az adott nyelvet. Egy év alatt sokkal jobban és gyorsabban megtanulják a nyelvet, mint az iskolában. Sok diák érdeklődik emiatt, hiszen élő nyelvet tanulhatnak.

Nem tudom, John miért döntött Libéria mellett, de elhatározta, hogy ott fog önkénteskedni egy évig, ezért elutazott Libériába.

Új erőre van szükségünk ahhoz, hogy legyőzzük a skorpió mérgét

Libériában Johnt balszerencse érte. Egy éjjel fájdalmat érzett, mintha valaki megszúrt volna egy tüvel. Kinyitotta

a szemét és látta, hogy hajnali négy óra van. A bal bokáját égető érzés kínozta. A fájdalmat ekkor már alig lehetett bírni. Mikor reggel felkelt, látta, hogy négy piros és egy fekete pont van a bokáján. Mivel mások azt mondták, hogy ezek csak hangyacsípék, jelentéktelennek tartotta, és nem gondolt rá többet. Ám az egyik hangyacsípés nagyon fájt. Már járni is alig bírt. Nyilvánvaló volt, hogy egyre rosszabul van.

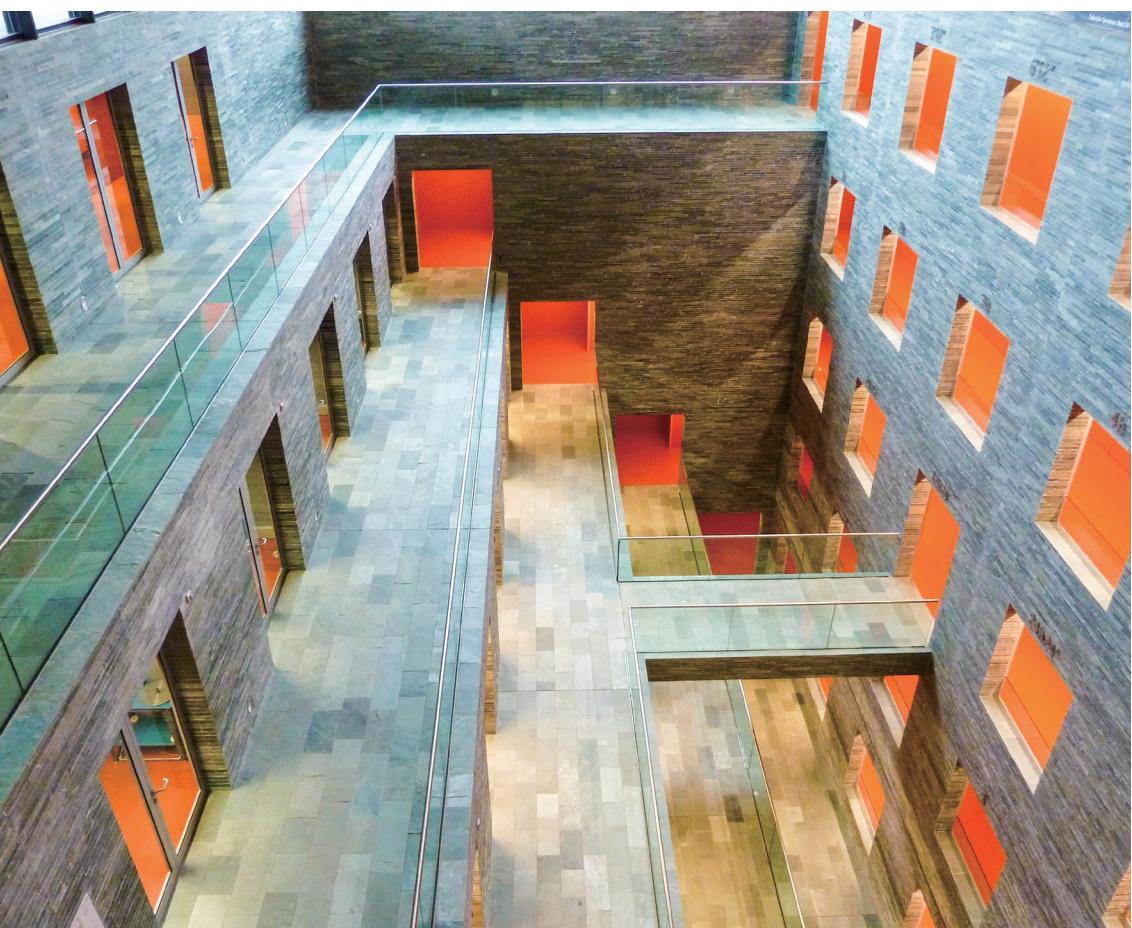
John elment a közeli kórházba, hogy gyógyszert írasson fel. De már ezen az estén érezte, hogy a szíve gyorsabban ver. Erős hányingert érzett, és futott a toalettre, ám útközben elvesztette az eszméletét. Az emberek szólolgatták – John, John! – és megpróbálták felébreszteni. A szemei kifordultak és már a saját ürülékében feküdt. Nem volt pulzusa és a szíve is kihagyott. Az emberek elvitték őt a kórházba, de mielőtt odaértek volna, a taxiban újra elvesztette az eszméletét.

- John, John, gyere!

John ekkor sötét és üres tudatállapotban volt. Egészen homályosan, messziről hallotta csak a misszionárius hangját. Aztán a gyenge hangok egyre hangosabbak lettek, majd John kinyitotta a szemét.

- John, hallasz engem? Jól vagy?

Bár kinyitotta a szemeit, még mindig gyenge volt. Szédülés fogta el és teljesen tisztában volt vele, hogy rosszul van. Az orvos elmagyarázta, hogy egy méreg szétterjedt a szer-

vezetében és megtámadta a szívét. Azt mondta, már késő. A vérnyomása és a testhőmérséklete egyre emelkedett, a szíve pedig alig vert. A kórházban azt mondták, hogy semmit nem tehetnek érte, így elküldték. Másik kórházat kellett keresniük.

A misszionárius Johnt egy kínai orvoshoz vitte, de ő is ugyanazt mondta – nagyon sajnálja, de nincs remény az életben maradásra. Ezzel elküldte őket. minden reményt elvesztettek és nem láttak kiutat. John szíve ismét összeesett és egy időre ismét elvesztette az eszméletét. A misszionárius megint másik kórházba vitte őt. John teste egyre hidegebb lett. A tagjai elkezdtek megmerevedni. Az autóban a misszionárius John mellkasát és arcát ütögette, és a nevén szólongatta, mert úgy tünt, mindenkor újra elveszti az eszméletét.

Ebben a pillanatban John arra gondolt: – Hát így fogok meghalni! Most fogok meghalni. Hiába visznek kórházba, semmit nem használ már.

Minden reménye elveszett, hogy életben maradhat. Eszébe jutott az apja, ahogyan átölelte őt, mielőtt Afrikába indult. Annyira vágyódott Amerikában lévő családja után. Szomorú volt, hogy nem láthatja őket, mielőtt meghal, s bár természetesen nem akart meghalni, ereje nem volt, hogy legyőzze a halált. Nem volt olyan kórház, ami fogadta volna őket, de hosszas keresgélés után mégis találtak egyet. Egyetlen nővér volt csak szolgálatban. Azonnal rákapcsolt Johnra

egy berendezést, ami a szívhangokat mérte. A körülötte áltól izgatottan ütögették a szívét, ami hol vert, hol megállt. Akkor már alig lélegzett.

Jóval később megjelent egy orvos. Megnézte a John bal lábán lévő sérülést, és azt mondta, ez egy skorpiócsípés nyoma. A méreg már az egész szervezetében elterjedt és megtámadta a szívét. Nincs remény.

A misszionárius nem látott több kiutat, ezért felhívott engem. Elmondta, hogy John a halálán van. Libéria tizennyolcórányira van Koreától. Ha felülnék egy magánrepülőre, ha orvosságot, vagy egy jó orvost küldenék, az is értelmetlen lenne, mert túl messze van. Mit tehetnék? – tettem fel a kérdést magamnak.

Hirtelen eszembe jutott a tékozló fiú története. Amikor a fiú a disznóólban találta magát, a testét otthagya az ólban, ám a szíve apja házához vándorolt. Később a teste is követte szívét az apai házba, ahol végül boldogságra lelt. Azt gondoltam magamban, hogy ugyanezen a módon én is adhatok reményt Johnnak. Megkérdeztem a misszionáriust:

- Tudok beszélni Johnnal?
- Igen, Pásztor.

Úgy tűnt, a misszionárius fellélegzett.

„Halló, John! Én Park lelkész vagyok. Hallasz engem?”

Így kapcsolódtam össze Johnnal, telefonon keresztül.

Ha egy ember beteg, gyógyszerekre van szüksége, injekcióra vagy tabletákra, amit a szervezete be tud fogadni. De a

szív világában nincs szükség rá, hogy ténylegesen gyógy-szert vegyen be az ember. Ez annyira szerencsés dolog. Arra gondoltam, hogy ha reményteljes dolgokat mondok, John reményt nyerhet belőlük és élni fog. Eszembe jutott az az igeréssz, amit aznap reggel olvastam.

- Halló, John, hallasz engem?

- I.. gen, ..Pász... tor...

- Úgy hallottam, megcsípett egy afrikai skorpió, és a mérgezés miatt a szíved már többször is megállt, s most a halál küszöbén állsz. Ma reggel olvastam a Bibliát. Ézsaiás könyvének 40. fejezetében, a 31. versben ez áll: „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul.” Itt az áll, hogy bárki, aki az Úrra tekint és vár, új erőt kap. Én már sok-sok éve élek gyülekezetben és hiszek Istenben, de Isten ez idáig még egyetlen alkalommal sem hazudott. Ez a vers, ami itt van leírva a Bibliában, szintén egy ígérete Istennek. Ha az Úrra tekintünk és várakozunk, új erőt fog adni nekünk. A Biblia soha nem hazudik. Nem tudom pontosan, de gyanítom, hogy legfeljebb két-három órád lehet még hátra. De tudod, John, ahhoz, hogy legyőzd a skorpió mérgét, új erőre van szükséged, mert a méreggel szemben már vesztettél. Megtámadta a szívedet és nem tudsz rendesen lélegezni. De mit mond a Biblia? Azt mondja, hogy ha az Úrra vársz, új erőt fogsz kapni. Bámulatos, hogy bár kívülről a Biblia egy szokatlan könyvnek tűnik, belül tele van ígéretekkel és kiutakkal. Korábban én sem ismertem fel ezt az ígéretet és

a benne rejlő utat, pedig már olvastam, de azután, amikor kétszer, háromszor elolvastam, kezdtem meglátni az utakat, és abban a pillanatban, amikor szükségem volt rá, eszembe jutott Isten szava. Isten soha nem hazudik. Tekints Istenre és várj rá! Akkor Isten egészen biztosan ad neked új erőt. Csak idő kérdése, hogy legyőzd a skorpió mérgét.

A halál gondolatától az élet gondolatáig

Miközben a hangomat hallgatta a telefonon keresztül, Johnban – akiben most csak kétélkedés, halál és szenvedés volt – egy reménnyel és élettes teli szív kezdett ébredezn. Nagyon megható volt számomra, hogy ez lehetséges sé vált. Azért szeretem a Bibliát, mert reménnyel és örömmel van tele, és ezeket a dolgokat én magam is átéltettem.

- John, értesz engem? Tekints Istenre! Várj rá! Bízz benne! Biztos, hogy ad neked erőt, és akkor ez a skorpióméreg semmit nem számít. Én láttam, milyen sok ember hitt már Isten igéretében, és változott meg általa. Higgy ebben! Rendben, John? Tudsz benne hinni?

- Igen... Pásztor...

Nagyon örülttem, amikor hallottam John válaszát.

- Jól van, John. Most leteszem. Kelj fel mielőbb!

Ezután azonnal telefonáltam Amerikába, Dallasba. Elmagyaráztam a Dallasban szolgáló lelkésznek és a szülőknek, hogy milyen helyzetben van John, és kértem a testvérek

imádságát, majd jómagam is imádkoztam.

Azon az éjszakán, ami számomra még mindig álomnak tűnik, változás történt bennünk. Ez a változás elsősorban John szívében kezdődött. Nem sokkal előtte John szívében még a halál gondolata uralkodott. – Most meghalok. Anynyira szomorú, hogy már nem találkozhatok a szüleimmel. John nem látott lehetőséget arra, hogy megmeneküljön a haláltól, és egyáltalán meg sem próbált kiszabadulni belőle. Azoknak az embereknek, akik kétségbe vannak esve, először mindenig arról az erőről szoktam beszélni, ami a szívükben van. Már néhány szó is képes reményt ébreszteni. – Életben maradok! Viszontláthatom apámat. Istenem! Istenem, bízom benned és várok rád!

A legkevésbé sem gondolt arra, hogy életben maradhat, ám most remény bimbözött benne. A gondolatot, hogy meg fog halni, legyőzte az a gondolat, hogy életben maradhat. – Tény, hogy a halál küszöbén állok és néhány óra múlva meghalok, de ha arra az Igére várakozok, amit az Úr mondott, új erőt tudok nyerni.

Az emberek nem tudják, milyen nagyszerű dolog az, amikor a szív megváltozik és a halál gondolatát felváltja az élet gondolata. Ez az, ami csak a szívben történik meg, persze csak hit által. John még soha nem ütötte fel a Bibliában ezt az Igét, amit mondtam neki, és nem vizsgálta felül, egyszerűen csak hitt nekem. Ha az Úrra várok, új erőt nyerek – gondolta, majd elaludt és hangos horkolással mély álomba

merült.

Másnap kora reggel a nővér John ágyához ment, hogy megnézze a monitort, és nagyon megrémült. Hangosan kiáltás-sal hívta az orvost.

- Doktor úr! Jöjjön gyorsan! Ennél a betegnél valami csoda történt. Már halottnak kellene lennie, de a vérnyomása ismét emelkedik.

Másnap reggel John felébredt az alvásból.

- minden rendben? Jól vagy?

- Igen...

- Tudod, hogy mi történt tegnap? A saját ürülékedben feküdtél. Többször meg kellett mosdatnom téged. Tudod, micsoda munka volt?

- Igazán?

Az a hely a lábán, ahol a skorpió megmarta, elkezdett kifakadni. Az orvosok azt mondták, hogy veszélyeztetné a szívét, ha narkotikumot kapna, ezért altatás nélkül kell megoperálniuk. Bár John szörnyű gyötrelmet élt át, amikor kikaparták a gennyes sebet, de kibírta. Két hónap múlva csakugyan meggyógyult a seb a lábán, mára pedig már teljesen felépült.

2013-ban megismerkedett egy gyönyörű nővel, akit feleségül vett. Ma már két gyermek édesapja. Los Angelesben dolgozik az IYF keretein belül, és boldog életet él.

Az emberek nagyon szeretik tudni, milyen az egészségi állapotuk, ezért megméretik a vérnyomásukat, vagy elle-

nőriztetik, van-e elegendő vas a szervezetükben. Azonban sajnálatos tény, hogy a szívük világát egyáltalán nem ismerik és csak a testükre összpontosítanak. Pedig a szív sokkal fontosabb, mint a test, mert sokkal több dologra képes.

A világ manapság csak az anyagi dolgokra koncentrál. Egy betegség elleni küzdelemben csak arra koncentrálnak, hogy baktériumokat tenyésszenek, és kutatásaiKK felvegyék a kesztyűt a betegséggel szemben. A szív bámulatos világát nem lehet lefényképezni, hiszen emberi szemmel nem látható, ezért az emberek egyáltalán nem gondolnak rá, de még csak tudomást sem vesznek róla. Ha csak egy kicsit is ismernék a szív világát és használnák a szívüket, sok bántatot elkerülhetnének. Előzhetnék a szomorúságot és boldogok lehetnének.

A zsidók a Talmudból tanítják a gyermekiket. Én a Biblia által tanítom a fiatalokat. A Biblia nagyon világosan beszél a szív világáról és nagyon részletesen magyaráz róla. Ma is sok kormánnyal dolgozom együtt, síkra szállok a fiatalok képzése ügyében és tanítom őket a szív világára.

Néha, amikor egy-egy táborban találkozom John Choival, mindenkor annyira örül és szorosan átölel engem. Az olyan fiatalok, mint John, úgy virágognak, mint a legszebb virágok tavasszal a hegyekben. Mindenhol körülvesznek engem és boldoggá teszik az életem.

9.

F E J E Z E T

Yoon-Ok Kim, a kemoterápia „végzőse”

Volt egy ember, akit Lámeknak hívtak. Volt három fia, Jábál, Júbál és Túbálkain. Jábál volt a sátorlakók és pásztorok ősatya, Júbál a citerásoké és a fuvolásoké, Túbálkain pedig a réz- és vasszerszám kovács mestereké. Ez van a Bibliában leírva.

A szív útja

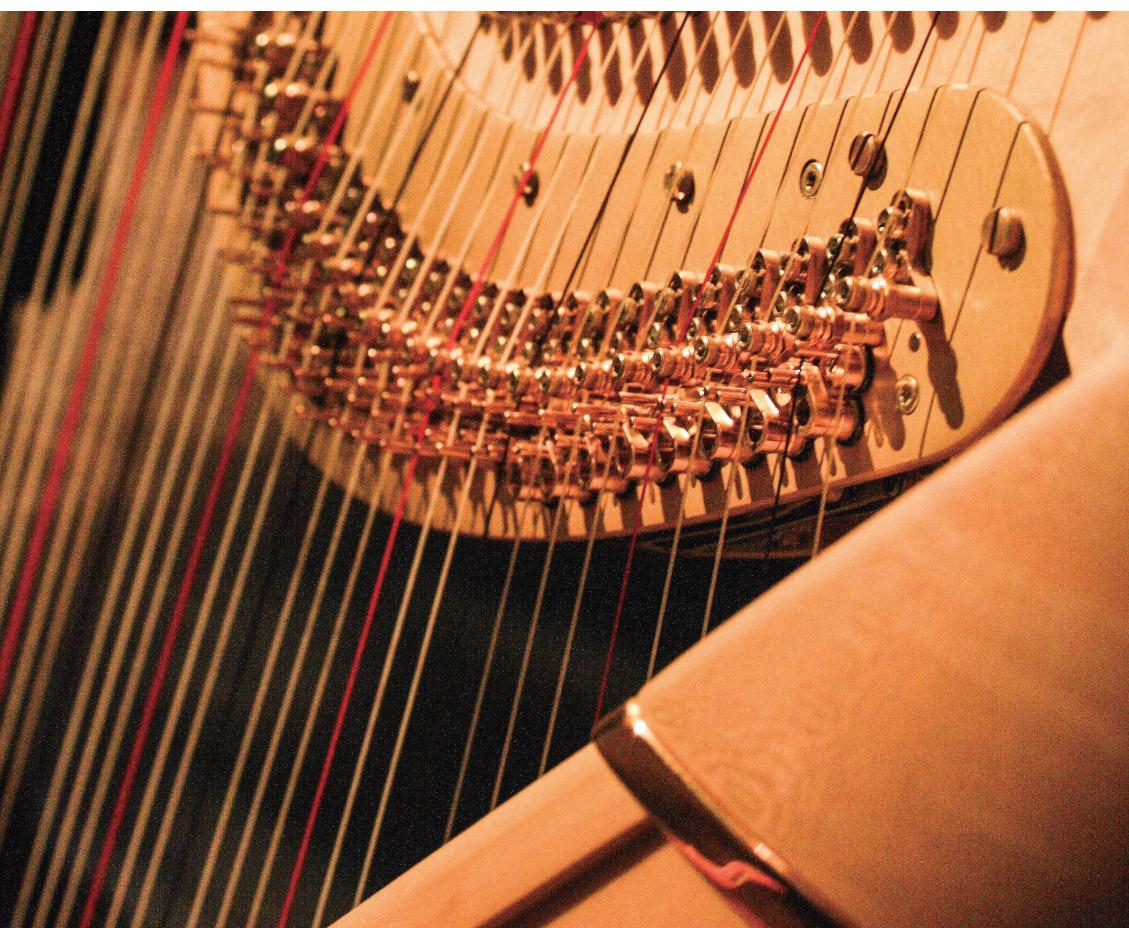
Jából állattenyésztőként biztosította családja számára a minden nap betevőt. Napjait igazi megelégedéssel töltötte. Annyi birkahúst evett, amennyit csak akart. Itta a finom tehéntejet, sőt, sajtot és vajat is készített. A gyapjúból ruhákat készített, amik testvéreit melegítették. A marhabőrből pedig akkora sárat készített, amiben az egész család elfért.

– A testvéreim régen nem hordtak ilyen jó ruhákat. Mindenük öreg és agyonhordott volt. Ha tejet kívántak, hiába sírtak érte, mert egyszerűen nem volt tej, amit az ember odaadhatott volna nekik.

Jából emlékezett azokra a napokra, amikor mindenben hiányt szenvedtek, most azonban boldog volt, hiszen gazdagág vette körül. Örült a vajnak, meg az erős, tágas sátornak is. Jából igazán elégedett volt az életével.

Júbál azonban más volt. Noha bátyjának köszönhetően dús-kálhatott mindenben és kellemes életet élt, mégsem volt elégedett.

– A bátyám állandóan csak az ételekről meg a ruhákról beszél. minden ember eszik és minden ember hord ruhát. Nem tudom, mi olyan nagyszerű ebben, és miért gondol folyton az evésre. Magától értetődő, hogy eszünk, hiszen csak úgy tudunk életben maradni. Én valami olyanra vagyom, ami boldogabbá tesz. Nem akarok folyton bárányok-

210 • A szív földjén állva

kal meg tehenekkel foglalkozni.

Ha Jábál nem lett volna állattenyésztő és nem tudta volna a családját elegendő ennivalóval ellátni, Júbál nemigen gondolhatott volna arra, hogy hárfán vagy fuvolán játsszon. Hogy ne kelljen éhezniük, a juhnyájat gazdag legelőre kellett hajtani, és arról is gondoskodni kellett, hogy semmiféle vadállat ne támadja meg a nyájat, ezért Júbálnak is ez volt a dolga. Mivel Jábál jó állattenyésztő volt, bőven volt a családjának mit ennie, így zavartalan életet éltek. Júbál viszont más öröömök után vágyakozott, ahelyett, hogy ezért lett volna hálás. Jábál boldog volt, amiért erős sátorban élt és bárányszörmből készült ruhát hordhatott. Mindig maradt annyi tej, hogy vajat és sajtot tudjon készíteni, ezért szerencsésnek tartotta magát. Júbál viszont nem így érezte. Hála a bátyjának, az életük kiegyensúlyozott volt, hiszen minden terítve volt az asztal, ő mégsem érezte magát boldognak.

– Szerintem egyáltalán nem magától értetődő, hogy így kell élnünk. A bátyám örökké csak az ennivalóra gondol. Persze világos, hogy az étel fontos, de az embernek művelte ségre is szüksége van.

Nem volt köztük olyan nagy generációs különbség, hisz Jábál csak a nagyobb testvér volt, ennek ellenére Júbál képtelen volt osztozni bátyja elégedettségében. Valami nagyobb örööm, nagyobb boldogság után vágyakozott.

Hogy más öröökre leljen, Júbál elkezdett hárfákat és fuvolákat készíteni. Hárfa alatt általában a húros hangszere-

ket értjük, míg a fuvola alatt a fúvós hangszereket. Manapság különféle húros hangszerek léteznek, mint a hegedű, a brácsa, a cselló és a bőgő. A fúvós hangszerek esetében fa- és rézfúvós hangszereket különböztetünk meg, ezeken belül pedig többféle hangszer létezik. Júbál hatalmas öröömöt érzett, amikor az emberek azokon a hangszereken muzsikáltak, amiket ő készített. Folyton a hangszeren és azok hangján gondolkodott, és megpróbálta megtalálni bennük a boldogságot.

– Hogyan tudnám lágyabbá tenni a fuvola hangját? Ha hosszabb lesz, a hangja mélyebb lesz, és ha rövidebb, akkor magasabb. Akkor milyen hosszúra készítsem a fuvolát? Hogyan harmonizáljam a magas és mély hangokat, hogy szép összhangot képezzenek?

A gazdagság elégedetlenséget szül

Jából örült, hogy bárányhúst ehet és tehéntejet ihat. Szerecsénsnek érezte magát, hogy báránygyapjút viselhet. De Júbál ebben nem lelt öröömöt. A zenében kereste a boldogságát. Tóbálkain azonban sem az egyikkel, sem a másikkal nem volt elégedett. Éppúgy lebecsülte az ízletes ételeket, mint a szép zenét.

Azok a gyerekek, akik gazdag családban nevelkednek és minden megtehetnek, amit csak akarnak, gyakran tartanak

egyfajta erőszakos irányba. Egyszer egy fiatal fiú 250 km/h sebességgel száguldott sportautójával Incheon repterére, de persze elcsípték őt.

Amikor az emberek bőségen élnek, egyre nagyobb ingerekre vágnak. Fociznak, kézilabdáznak, vagy síelőket néznek, akik félelmetes tempóval száguldannak a lejtőn. Ilyenkor olyan bizsergést éreznek, ami feldobja őket. Olyan élvezetekben keresik a boldogságot, amik magukkal ragadják, sőt, sokkolják őket.

Túbálkain minden közül a legnagyobb élvezetre vágyott. Rézből és vasból kardokat és lándzsákat készített, hogy az erőben vadálatokkal harcoljon. Csak megélesített egy kést és megküzdött egy medvével. Egy óriási medvével harcolni nagyon veszélyes. Akár az életébe is kerülhetett volna. Igazán sok olyan pillanat volt, amikor épp csak megmenekült a haláltól. De a kéj, amit akkor érzett, ha késével megölhetett egy óriási medvét, ami hangos dübörgéssel a földre zuhant, leírhatatlan volt.

Apja, Lámek azt mondta neki:

- Túbálkain, akár meg is halhatsz. A medve nagyon erős.
- Hagy fel ezzel a veszélyes foglalkozással!
- Ugyan, Apám! Bízd csak rám!

Noha Túbálkain egyetértett apja szavaival, a vágy csábítása erősebb volt. Hiába tett ígéretet, annyira vonzotta őt a bizsergés és az élvezet, hogy mielőtt teljesítette volna ígéretét, már megint az erdő felé tartott, késsel és lándzsával

felfegyverkezve. Számára is világos volt, hogy meghalhat, mégsem tudott lemondani erről.

– Ha meghalok, ha nem, ezt még szeretném megpróbálni. Így vagy úgy, de egyszer úgyis meghalok. Mi van, ha ez kicsit korábban következik be? Egyébként is, még mindig élek. Aki arra hivatott, hogy éljen, az élni fog. Akinek pedig meg kell halnia, az meg is hal.

Noha Lámek három fiának történetét több ezer évvel ezelőtt jegyezték le, ma is egészen világosan jellemzi az emberek szívét. Az emberek – egy jobb élet reményében – szorgalmasan tanulnak, mert ha bejutnak egy jó egyetemre, jó munkát kaphatnak és sok pénzt kereshetnek. Annyi pénzt szeretnének keresni, hogy bármit megtehessenek, amit eddig nem tehettek. Folyton valami újat, valami jobbat keresnek, ami boldogabbá teszi őket, végül mindenféle vonzó dolog bűvkörébe kerülnek. Egyáltalán nem érzik, hogy a szívük milyen irányba húz. Mindig valami új megelégedést keresnek, végül úgy végzik, mint Túbálkain. Nagyon szomorú azt látni, ahogy a legtöbb ember tévelyeg és elmerül a különféle vágyak útvesztőjében.

Nehéz idők, melyekben még volt tisztaság és együttérzés

Gyerekkoromban nagyon szegények voltunk. A koreai háborúban nagyon sokan meghaltak. Gyakran előfordult, hogy a nőknek kellett a családjaikról gondoskodni. Amikor általános iskolába jártam, a tanulók harminc százaléka árva volt. Az állam mindenhol árvaházakat létesített és felnevelte a gyerekeket, hiszen nagyon sok gyerek veszítette el a szüleit, vagy szakadt el tőlük. Akkoriban állandóan éhesek voltunk. Nem volt könnyű az élet. Álmodni sem mertünk róla, hogy valaha is megtömhetjük a bendönket. Csak egyetlen kívánságunk volt: ha csak egyszer sokat ehetnénk, többé nem éreznénk éhséget. Ezekben az időkben az anyáknak volt a legnehezebb. Mivel a férfiak dolgoztak, az asszonyok először a férjeiknek és gyermeküknek adtak enni, ök pedig éheztek. A mezőkre mentek ennivalót keresni, káposztát és gyökereket ettek.

Most úgy élünk, mint egy álomban. Ha anyám életét összehasonlítom a feleségem vagy a menyem életével, hatalmas különbséget látok. Amikor kicsi voltam, anyám kora reggel, egy vizeskorsóval a fején kiment a kúthoz, hogy vizet hozzon. Csak akkor tudott rizst főzni, mosni, vagy nekünk, gyerekeknek inni adni, ha a korsó tele volt vízzel. Noha nagyon sok munkát végzett, mindig sok időt töltött velünk. Mindig nagyon melegszívű volt.

A mai konyhákban van vízcsap, mikrohullámú sütő, gáztűzhely és hűtőszekrény. Az embereknek nem szükséges vizet hordaniuk vagy tüzet gyújtaniuk, ha főzni akarnak. Ennek ellenére a feleségem mindig sokkal elfoglaltabb, mint az édesanyám volt, és ha összehasonlítom őket, a feleségem közel nem olyan nyugodt és higgadt, mint anyám volt.

Amikor kicsi voltam, a nyári éjszakák olyan forrók voltak, hogy nem tudtunk a szobában aludni, ezért kiterítettünk egy szalmaszőnyeget a teraszra és kint aludtunk. De nem csíptek ám össze a szúnyogok, ugyanis meggyújtottuk a füvet és a füsttel levadásztuk a szúnyogokat. Ahogy feküdtünk a szalmaszőnyegen, bámultuk a csillagokat, majd elaludtunk. Azok a csillagok, amiket akkoriban láttunk, gyönyörű szépeket voltak.

Manapság a hőmérséklet minden szobában szabályozható, sőt, szúnyogháló is van. Ennek ellenére az élet sokkal zsúfoltabb, az embereknek pedig nincs belső nyugalmuk.

Manapság senki sem elégzik meg azokkal a dolgokkal, amikkel régen megelégedtek. Ahogyan Júbál nem tudott megelégedni azokkal a dolgokkal, amikkel Jábál, a feleségem sem tud örülni azoknak a dolgoknak, amiknek az édesanyám örült, és a menyem sem örül annak, aminek a feleségem. Ez pontosan így van. Szóval senki sem mondhatja, hogy a feleségem vagy a menyem rossz volna. Az élet így fejlődik.

Az első autó, amit megvetttem, egy használt Hyundai Pony

volt. Annyira örülttem, mikor birtokba vettetem. Azt gondoltam, hogy a Pony annyira jó autó, hogy egyszerűen nem értem, az embereknek miért van szükségük ennél jobb autóra. Később egy Daewoo Lemans típusú autóval jártam. Annak meg olyan jó volt a szigetelése, hogy télen is mindig meleg volt. Ezután egy Daewoo Sonata került sorra. A feleségem megkérdezte: „Drágám, rendben van ez így, hogy egyre nagyobb autóval járunk?” Kezdetben hálásak voltunk a kis autóért, majd valahányszor új autót vettünk, azokkal is elégedettek voltunk. De minél inkább megszoktuk ezt az elégedettséget, annál jobb autóra vágytunk.

Mindegy, hogy egy bizonyos dolog mennyire jó, az ember egy pillanat alatt megszokja, és már keres egy jobbat, ami boldogabbá teszi. A szív minden Jábáltól Júbálig, Júbáltól Túbálkainig fejlődik.

Ha nincs pénzed, mérsékletet tanulsz

A pénzkereséssel kapcsolatban is ugyanez a helyzet. Ha például egy apa havi kétezer dollárt keres, előbb ki kell elégíteni az alapszükségleteket. Ha a fennmaradó pénzt például utazásra költi, akkor elég szoros lesz a költségvetés.

- Papa, szükségem van egy új cipőre. Amikor esik az eső, folyton nedves lesz a lábam.
- Igen, rendben, de most nincs több pénzem. Ha megkapom a következő fizetésemet, veszek neked egyet.

Amikor az életkörülmények nehezek, nem várható el az új márkás cipő, egy olcsó cipőnek is örülni kell. De amikor a gyermek nagy lesz és egyetemre jár, természetesen szeretne a barátnőjével meginni egy kávét vagy venni egy hamburgert. Ám mivel pontosan tudja, mennyit keres az apja, átgondolja és mérsékli magát. – Nem, ez most nem megy. Ha viszont az apa húszezer dollárt keres, a helyzet egész másképp néz ki.

- Apa, adj nekem egy kis pénzt!

- Mire?

Nem mondhatja meg, hogy azért kér pénzt, mert kávezni szeretne a barátnőjével, ezért megróbálja kimenteni magát:

- Füzetekre és táskára van szükségem.

- Legutóbb is azt vettél.

- Azok már tönkrementek, apám. Miért voltál múltkor olyan fukar?

Ha az apa sok pénzt keres, a gyerek elkezd kéregetni, hiszen tudja, ha kitartóan kéreget, az apja oda fogja adni neki.

Az ilyen gyerekek soha nem tanulnak mértékletességet.

A szegény családok gyermekei megtanulják mérsékelni magukat. Amikor általános iskolás voltam, és nem fizettem be az iskolapénzt, hazaküldtek, hogy szóljak a szüleimnek. De én nem mentem haza. Pontosan tudtam, hogy ha hazamegyek és azt mondom – „Apám, hazajöttem, hogy megmondjam neked, iskolapénzt kell fizetnem” – nagyon

aggódott volna, de semmit nem tudott volna tenni, hiszen nekünk nem volt pénzünk. Minek mondjam el apámnak, minek okozzak aggodalmat? – gondoltam, majd elmentem a patakhoz halat fogni. Mivel tudtam, milyen nehéz helyzetben élünk, nem számított, hogy használt cipő van a lábam. Körülöttem mindenki így élt. Akkoriban egy ceruzacsonkkal írtunk, amit egy toldással erősítettünk meg. Manapság már nem kerül sokba egy csomag ceruza. Mivel az emberek bőségen élnek, azt tesznek, amit csak szenrének. Ez az oka, hogy elvesztették azt a képességüket, hogy mérsékeljék önmagukat. Mivel az élet unalmasnak tűnik, egyik öröm után a másikra vágyakoznak, ami aztán problémákhoz vezet. Ha az ember szeretne boldogan élni, meg kell tanulnia mérsékelni magát.

Rákos betegek közösségeiben

Boldogtalan és sötét időszakaikban az emberek általában azt gondolják, hogy csak akkor fognak kikeveredni belőle, ha maga a probléma megoldódik. De mennyi ideig szokott az tartani, mire egy probléma teljesen megoldódik? Ha egy probléma először a szívben oldódik meg, úgy az ember nagyon gyorsan képes megszabadulni tőle. A rákos betegeknél is pontosan így van.

Kansas Cityben él egy asszony, akit Yoon-Ok Kimnek hív-

nak. Van egy amerikai férje, egy gyönyörű kislánya, és jelenleg általános iskolai tanárként dolgozik. Nemrég rákos lett. A családja, akik Koreában élnek, tanácskozni kezdtek.

– A mi Yoon-Ok testvérünk rákos. Mit tegyünk?

A család úgy gondolta, hogy testvérük nem fog sokáig élni, ezért úgy határoztak, hogy pénzt gyűjtenek és legfiatalabb húgukkal elküldik neki.

- Fogd ezt a pénzt, menj el Amerikába és ápold a testvérünket. Főzz neki nagyon finom ételeket.

Mielőtt a legkisebb húg Amerikába repült, mesélt nekem rákos testvéréről. Lelkészüként sok rákos beteggel találkoztam már. Tudom, hogy mi a problémájuk, és azt is, hogy mit kell tenniük, ezért kicsit kiokosítottam őt:

- Amikor találkozol a nővéreddel, ezt és ezt mond neki.

Ám amikor elrepült Amerikába, rájöttem, hogy hibát követtem el. Jobb lett volna, ha felhívtam volna a testvérét és közvetlenül neki magyaráztam volna el a megoldást. Másnap láttam, hogy a telefonomon van egy nem fogadott hívás egy ismeretlen számról. Felhívtam a számot. Ő volt, az asszony, aki rákos volt.

Van egy közösség, a rákos betegek közössége. Noha mindenki másképp fejezi ki, többnyire hasonló gondolataik vannak. Kezdetben a halálra gondolnak, mivel a rák egy rendkívül veszélyes betegség. A következő gondolatuk, hogy mielőtt meghalnak, feltétlenül szeretnék még ezt és

ezt megtenni. Ha például valakinek van egy lánya, aki hamarosan férjhez megy, az illető szeretné még maga lebonyolítani az esküvői előkészületeket.

– Úgy szeretnék vele elmenni az áruházba ruhát vásárolni! Úgy szeretném elkísérni a fodrászhoz, hogy álomszép menyasszonyt varázsoljak belőle! Annyira szeretném előkészíteni a vendégeknek az esküvői menüt!

Ha a gyermek még kicsi, akkor pedig arra gondolnak, bár csak megélhetnék, hogy a lányuk férjhez megy.

– De szép is volna! Több kívánságom már nem is volna ebben az életben.

De bármit is gondolnak, minden a halállal függ össze. A rákos betegek szíve mindig a halállal van tele. Minél inkább közeledik a szíük a halálhoz, annál több időt töltenek a halál gondolatával. Egyre több időt töltenek azzal, hogy a halállal társalognak, így a halál lassan és biztosan befesti a szívüket. Mivel eljutnak odáig, hogy már nem tudják kiszorítani a halált a szívükön, végül elveszítik a reményt, és a testük valóban meghal.

Korábban már említettem a tékozló fiú történetét. Ha a fiú mind a testével, mind a szívével a disznóólban maradt volna, soha nem tudott volna kijönni onnan. Azonban annak ellenére, hogy a teste még a disznóólban volt, a szíve már apja házában járt. Amivel megtöltjük a szívünket, az az életünkben is be fog következni. Sokféle gondolat alakul ki a szívünkben. Ezek a gondolatok egymással harcolnak, majd

a legerősebb gondolat egyszer csak legyőzi a többi gondolatot. Ez a győztes gondolat elfoglalja helyét a szívben, majd elkezdi a megfelelő irányba vezetni a testet. Ha a szív boldogtalansággal van tele, akkor ez a boldogtalan szív fogja irányítani a testet. Ha boldogsággal van tele, akkor pedig egy boldog szív fogja vezetni a testet.

Amikor a börtönökben tanácsadást tartottam annak a megszámlálhatatlanul sok elítéltnek, és a történeteiket hallgattam, felismertem egy tényt. minden úgy kezdődik, hogy felüti a fejét egy aprócska gondolat, ami aztán elfoglalja a helyét, aztán folyton-folyvást növekszik. Amikor már olyan nagy ez a gondolat, hogy semmi és senki nem tudja legyőzni, a test a gondolat szolgájává válik.

Ahhoz, hogy megmentsünk egy rákos embert, először ki kell szabadítanunk a szívét a rákból. Amikor a szív megszabadul a ráktól, pontosan olyan boldogság fog honolni benne, mint a tékozló fiú esetében, akinek szíve az apjánál talált boldogságra. Mivel ismert volt számomra ez a tény, elkezdtem reménytelivel dolgorról beszélni Yoon-Ok Kimnek.

- Halló! Hogy vagy? Ez nem egyszerű, ugye?

Beszéltem vele a rákról. Ami mindenél fontosabb volt, hogy az asszony a szívében győzze le a rákot, mert ha veszít vele szemben, a rák rabszolgájaként kell élnie. Noha nincs túl sok orvosi ismeretem a rákról, a következőkről magyaráztam neki:

- Az embernek van egy immunrendszer. Ez az immunrendszer képes legyőzni a rákot. Az orvosok azt mondják, hogy az emberi testben minden nap keletkeznek rákos sejtek. De akkor mi az oka, hogy az ember mégsem lesz azonnal rákos? Az immunrendszer eltávolítja a rákos sejteket. Vannak sejtek, melyeket gyilkos sejteknek nevezünk. Ezeknek a gyilkos sejteknek az a feladataik, hogy a véráramban vándorolva felfedezzék a rákos sejteket és megöljék őket. Noha minden nap keletkeznek a testünkben rákos sejtek, mégsem leszünk rákos betegek, mert a gyilkos sejtek felfalják ezeket a sejteket. Hogy egészen máig még egyszer sem voltál rákos, az azt jelenti, hogy mostanáig minden rákot legyőztél. A testedben van egy erő, ami legyőzi a rákot. Ne add fel a reményt! Egy maratonfutó is eleshet egyszer, mint ahogy a testünk egyensúlya is meginoghat egy pillanatra és veszíthat a rákos sejtekkel szemben, amitől aztán rákos lesz. De ahogyan a maratonfutó feláll és tovább fut, a testnek sem okoz problémát visszanyerni az egyensúlyát, hogy aztán az immunrendszer újra legyőzze a rákos sejteket.

A probléma tulajdonképpen az, hogy félsz ettől a ráktól és arra gondolsz, hogy meghalhatsz. Ha a szíved kijön ebből a gondolatból, ez az egész nem jelent problémát. Ezért soha ne félj! Gondolj csak bele! Több mint ötven éven át legyőzted a rákot. Egyszerűen csak mondd azt: Ne szemtelenkedj itt, te rák! – aztán koppints egyet a feje búbjára.

A beszélgetést folytatva mindig reménytelivel dolgokat mond-

tam az asszonynak, újra meg újra. Ő pedig újra meg újra fotókat küldött nekem, hogy megmutassa, milyen állapotban van éppen. Mindig jobban nézett ki, amiért nagyon hálás voltam.

Hitt benne és követte

Egy napon hívás érkezett Yoon-Ok Kimtől.

- Lelkész úr! Azt hiszem, nincs tovább.
- Miért?
- Már nem tudok enni.
- Miért nem tudsz enni?
- Mióta kemoterápiára járok, egyáltalán nincs étvágyam. Az állapotom sokat romlott.
- Miért beszélsz ilyen nevetséges dolgokat? Már azt gondoltam, azért nem eszel, mert nincs mit enned. Miért nem tudsz enni, ha van ennivalód? Amikor az ember beteg, nincs semmi, ami jobb volna a tápláléknál. Feltétlenül enned kell! Az autó nem ismeri a benzín ízét. Az autó nem érzi az ízeket. Szó sincs arról, hogy az autó csak akkor fogadja el a benzint, ha ízik neki, különben meg kiköpi. Ha az ember benzint tölt az autóba, az autó egyszerűen menni fog. Ahhoz, hogy legyőzd a betegséget, az immunrendszerednek erőre van szüksége. A táplálékbevitel most mindenél fontosabb. Mindegy, hogy ízik vagy sem, egyszerűen egyél! Ha a táplálék bejut a testedbe, le tudja győzni a betegséget.

- Rendben van, így lesz.

Az asszony hitt a szavaimnak és befogadta azokat. Telerakta a házat ennivalóval teli tányérokkal, és amikor elment egy tányér mellett, mindig bedugott valamit a szájába. Már egy hét múlva újra egészséges volt és az étvágya is visszatért.

Nem sokkal később meglátogattam őt Dallasban.

- Van valami, amit mindenkor kérdezni tőled.

- Mi az?

- Hogy tudtál minden egyes szót befogadni, amit mondtam neked?

- Volt más választásom, Lelkész úr? Az életem a tét.

- Mégis vannak emberek, akik bár ugyanolyan állapotban vannak, mint te, mégsem hallgatnak senkire. A legtöbben úgy gondolkodnak – mit tudhat ez a lelkész erről, volt már valaha is rákos? Ha csak egyszer rákos lenne, nem beszélne így.

Sokan vannak, akik így gondolkodnak.

Már sokkal jobban volt, és mi együtt örültünk vele. Azonban nemsokára újabb hívást kaptam tőle.

- Lelkész úr, nagyon köszönök minden, amit értem tett, de most már valóban nincs tovább.

- Mi történt már megint?

- Szörnyű gyomorgörcsöm van. Azt hiszem, meg fogok halni.

- Most is görcsöl a gyomrod?
- Nem, most éppen nem.
- Szenvedtél a gyomorgörcstől, mert görcsölt a gyomrod, de most éppen nem görcsöl. Ha megint gyomorgörcseid lesznek, de megint elmúlnak, akkor ismét jól leszel. Gyomorgörcseid voltak, majd jobban lettél, ugye? Akkor nincs semmi értelme előre aggódni amiatt, hogy megint görcsölni fog a gyomrod. Hiszen nincs az év 365 napján gyomorgörcsöd és arról sincs szó, hogy mindenki meghal, akinek görcsöl a gyomra.
- Értem. Most éppen nem görcsöl a gyomrom. Ígérem, nem fogok feleslegesen aggódni.

Azon a napon elfelejtette a gyomorgörcseit és a szíve ki-szabadult a betegségből, pedig amit mondta, az valójában nagyon egyszerű volt. Azért voltam hálás az asszonynak, mert mindenkor legfontosabb pillanatban hitt abban, amit mondta neki.

Miközben újra meg újra ismétlődtek ezek a folyamatok, az asszony megváltozott. Előtte abban hitt, amit látott. Gondolatait és szavait a saját megítélése irányította. Most viszont megpróbált elfogadni egy új szívet és megpróbált ennek a szívnek megfelelően élni.

Mindegy, hogy milyen betegségről van szó, ha a test gyenge, az ember megbetegszik. Az élet gyakran megkíséri az embert. Az ok, amiért ilyenkor elhagyja magát, az nem más, mint hogy a szív elveszíti az erejét. Ha ezekben a pillana-

tokban elfogadja mások erejét, ez az erő az ő saját szívére is hatással lehet.

Ha olvassuk a Bibliát és felismerjük Isten szívét, egy sokkal nagyobb erőt nyerhetünk. Ha pontosan olvassuk a Bibliát, felismerjük, hogy nem egyszerű történetek vannak benne, hanem Isten szíve jelenik meg azokban. Ha befogadjuk Isten szavait, az ő szíve fog bennünk verni. Ettől a pillanattól egy olyan erő birtokosai leszünk, amivel legyőzhetjük azokat a kísértéseket és nehézségeket, amiket korábban képtelenek voltunk legyőzni.

Egy napon Yoon-Ok Kim küldött magáról egy fotót. Vírágok között állt, talárban és szögletes kalapban. A fotó címe ez volt: „A kemoterápia végzőse”. Amikor befejezte a kemoterápiát, felvette azokat a ruhákat, amiket lánya a mestervizsgáján viselt, s hogy megünnepelje a kemoterápia befejezését, készített magáról egy fotót.

Hamarosan visszatért dolgozni az iskolába. Az iskolaigazgató nagyon örült. Az egész iskola összegyűlt, hogy tapssal köszöntse Yoon-Ok Kimet, aki legyőzte a rákot. A mai napig egészségesen él.

Megélni a változást a legszebb dolog a világon

Sok dolog van, aminek örülök, de annak tudok a legjobban örülni, ha az emberek, akik korábban sötétségen éltek, ma már ragyogó életet élnek. Az tölt el a legnagyobb örömmel,

amikor az emberek élete megváltozik azáltal, hogy mesélek nekik azokról a bibliai történetekről, amiknek felismertem igazi mondanivalóját. Kívülről szemlélve a Biblia csak unalmas történetek tárházának tűnik. A regények legalább érzésekéről írnak, a Bibliában azonban csak tények vannak, érzések nincsenek. De ha közelebbről szemléljük a Bibliát, megtanítja nekünk, hogyan tudunk kijönni a sötétségből. Ha szenvedünk, ha betegek vagyunk, ha büntettet követünk el, a Biblia mutatja nekünk, milyen hozzáállással kell rendelkeznünk. Amikor beteg voltam vagy nehézségeim voltak, mindig a Biblia alapján ítéltet meg a helyzemet és minden alkalommal sikerült kilábalnom.

A legtöbb embernek nincs túl sok alkalma Bibliát olvasni és nem is ismeri pontosan. Az a célom, hogy azzal a tudás-sal, aminek birtokában vagyok, segítsek a szenvedőknek és kétéltékőknek. Kimondhatatlan boldogságot érzek, valahányszor megszabadulnak a sötétségtől. Gyakran szoktam emlegetni, hogy amire a legjobban vágyom a jövőben, az egy olyan áruház, ahol szíveket árusítok, ahol az emberek a félelem, a bánat, a gyűlölet és a bizalmatlanság helyett egy új szívet kaphatnak. Noha még nem nyitottam meg ezt az áruházat, már most megváltoztatom azoknak az embereknek a szívét, akik hozzám fordulnak. Ha megélhetem, hogy ragyogó és áldott életet élnek, a szívem megtelik örömmel és hálával.

Könyvajánló

Az első könyvsorozat, ami megváltoztatja a világ felfogását

Ock-Soo Park lelkész 2009-ben egy előadás-sorozatot tartott a kínai ifjúsági szervezet számára, melynek témája az ifjúság problémája volt. Egy kínai könyvkiadó felajánlotta, hogy könyvet ír az előadásokról. Így született meg a „Ki vagy te, aki irányítasz engem” című könyv.

Az első kiadás 2011-ben látott napvilágot, kínai, angol, német és további tizenkét nyelvre fordítva, a föld tizennyolc országában. Az Egyesült Államokban, Kínában, Japánban,

Kenyában, Thaiföldön és Kambodzsában jelenleg az önismereti oktatás tankönyveként alkalmazzák. Eswatini (Szváziföld) oktatási minisztériuma a „National Vision Project” fő tankönyvévé választotta ezt a könyvet.

2016-ban kiadták a „Szívek áruháza” című könyvet, olyan bensőséges történetek gyűjteményét, melyek a szívről szólnak. Ez a könyv a dél-koreai online Kyobo Könyvkiadó Vállalat vezető könyve volt, tizenkilenc egymást követő héten át. Jelenleg több egyetemen alkalmazzák tankönyvként az önismereti nevelésben. A személyiségfejlődés irányelvezít tartalmazó könyvként tartják nyilván világszerte.

2017-ben megjelent a sorozat harmadik része, „Nem én vagyok, de bennem van” címmel. Az író mélyrehatóan fogalkozik a gondolkodás kérdésével és részletesen magyaráz a szív világáról, illetve arról, hogy mi vezeti az embereket nyomorúságba. Ezen könyv által sokan megszabadtak a fájdalmaiktól, és leltek új boldogságra. Ez a könyv szintén azonnal bestseller lett a Kyobo Könyvkiadó Vállalat ifjúsági és önfejlesztési témajár könyvei között.

Mindset-Coaching, avagy önismereti tréning világszerte

Észak-Amerika

USA-Mindset-Coaching előadások
New Yorkban és Los Angelesben

Kanada

-Ifjúsági táborok és Mindset-Coaching előadások az indiai fiatalok számára

Peru

-Mindset-Coaching előadások a Katonai Akadémián

Dél-Amerika

Brazilia, Paraguay

-Mindset-Coaching előadások és nemzetközi táborok fiatalok számára

Kolumbia

-Mindset-Coaching előadások a kormányellenes csoportok áldozatai számára

Burundi

-Mindset-Coaching előadások az Oktatásügyi Minisztérium dolgozói, továbbá tanárok, rendőrök és egyetemi hallgatók

Namíbia

-Mindset-Coaching előadások börtönökben

Európa

Oroszország, Németország, Nagy-Brittания

-Mindset-Coaching előadások fiatalok számára szervezett ifjúsági táborokban

Finnország

-Együttműködési megállapodás (MOU) a Laure Egyetemmel, továbbá Mindset-Coaching előadások a Barea Egyetemen

Afrika

Kenya

-Mindset-Coaching előadások 119 börtönben országszerte és a Rendőrakadémián

Zambia

-Mindset-Coaching mint a Copperbelt Egyetem kötelező kurzusa az elsőéves hallgatók számára, továbbá előadássorozat a MOPANI Vállalat dolgozói számára

Uganda

-Nemzeti Mindset-Coaching program az Oktatásügyi Minisztérium, az Ifjúságért felelős Minisztérium, a Rendőrakadémia és a börtönök bevonásával, továbbá együttműködési megállapodás (MOU) a Technológiai Minisztériummal, illetve a Családért és Munkáért felelős Minisztériummal

Eswatini

-Mindset-Coaching előadások pedagógusok számára az Oktatásügyi országszerte a National Office Minisztérium és a Pedagógiai Szakértő for Advancement (SNRC) Bizottság támogatásával, a közép- és felső tagozatos iskolások önismereti nevelésének megvalósításáért

Elefántcsontpart

-Mindset-Coaching előadások pedagógusok számára az Oktatásügyi Minisztérium és a Nemzeti Pedagógusközösséggel

Etiópia

-Mindset-Coaching előadások pedagógusok számára az Oktatásügyi Minisztérium és a Nemzeti Pedagógusközösséggel támogatásával, a középiskolás és felső tagozatos tanulókért

A Mindset-Coaching első állomása Kína volt, amikor Ock-Soo Park lelkész 2009-ben meghívást kapott a kínai ifjúsági egyesülettől, hogy előadást tartson Kína fiataljai számára. Azóta számtalan ország minisztere tanúsították érdeklődést ezen módszer iránt. Megannyi egyetem és oktatási intézmény kötött együttműködési megállapodást az International Youth Fellowship szervezettel (IYF MOU) és választotta ezt a képzési formát az ifjúság megváltoztatásának előmozdítása érdekében.

Ázsia

Koszovó

-Mindset-Coaching előadások ifjúsági központokban és börtönökben

Ukrajna

-Mindset-Coaching fórum pedagógusoknak, előadás-sorozat egyetemi professzorok, tanárok és oktatási vezetők számára

Mongólia

Mindset-Coaching előadások a Kancelláriá számára

Kína

-Mindset-Coaching előadások a Kínai Ifjúsági Egyesületben

Hongkong

-Mindset-Coaching előadások üzletemberek számára

Nepál

-Mindset-Coaching előadások a Nemzeti Ifjúsági Egyesületben, 75 tartományban

Fülöp-szigetek

-68 760 tanár részvételle a Mindset-Coaching előadásokon, továbbá előadások drogfüggők és letartóztatottak számára

Thaiföld

Mindset-Coaching előadások a kancellár és professzorok számára

Vietnám

-Pénzügyi megállapodás az ifjúsági programok terén a kormánnyal való együttműködésről

Indonézia

-Mindset-Coaching előadások az országos és regionális rendőrakadémiaikon

Srí Lanka

-Mindset-Coaching előadások kutatók és tudósok számára

India

-Mindset-Coaching előadások Telanganában, a rendőrség három központjában

Óceánia

Ausztrália

-Mindset tábor Queensland tartományban

Fidzsi-szigetek

-Mindset-Coaching előadások köztisztviselők, felső tagozatos diákok és vasárnapi iskolai tanárok számára

Kiribati

-Mindset-Coaching előadások 120 professzor számára a Pedagógiai Főiskolán

A SZÍV FÖLDJÉN ÁLLVA

Az eredeti koreai kiadás címe:

마음 밭에 서서
az Onmind by Tomorrow kiadásában.

Impresszum

A szív földjén állva

1. kiadás

© eredeti kiadás: 2019 - Ock-Soo Park

szerző: Ock-Soo Park

főszerkesztő: Hyun Joo Cho

szerkesztő: Minhee Park, Juwon Kim

magyar fordítás: Bene Annamária

oldaltervezés: Seho Choi

kiadó: Jó Hír Misszió, Budapest

Copyright Ock-Soo Park

Minden jog fenntartva

